

Proleter DEVİRİMCI DURUŞ

Devrimler tarihin tekomeşifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Şubat 2021 Sayı: 94

Fiyatı: 3 TL

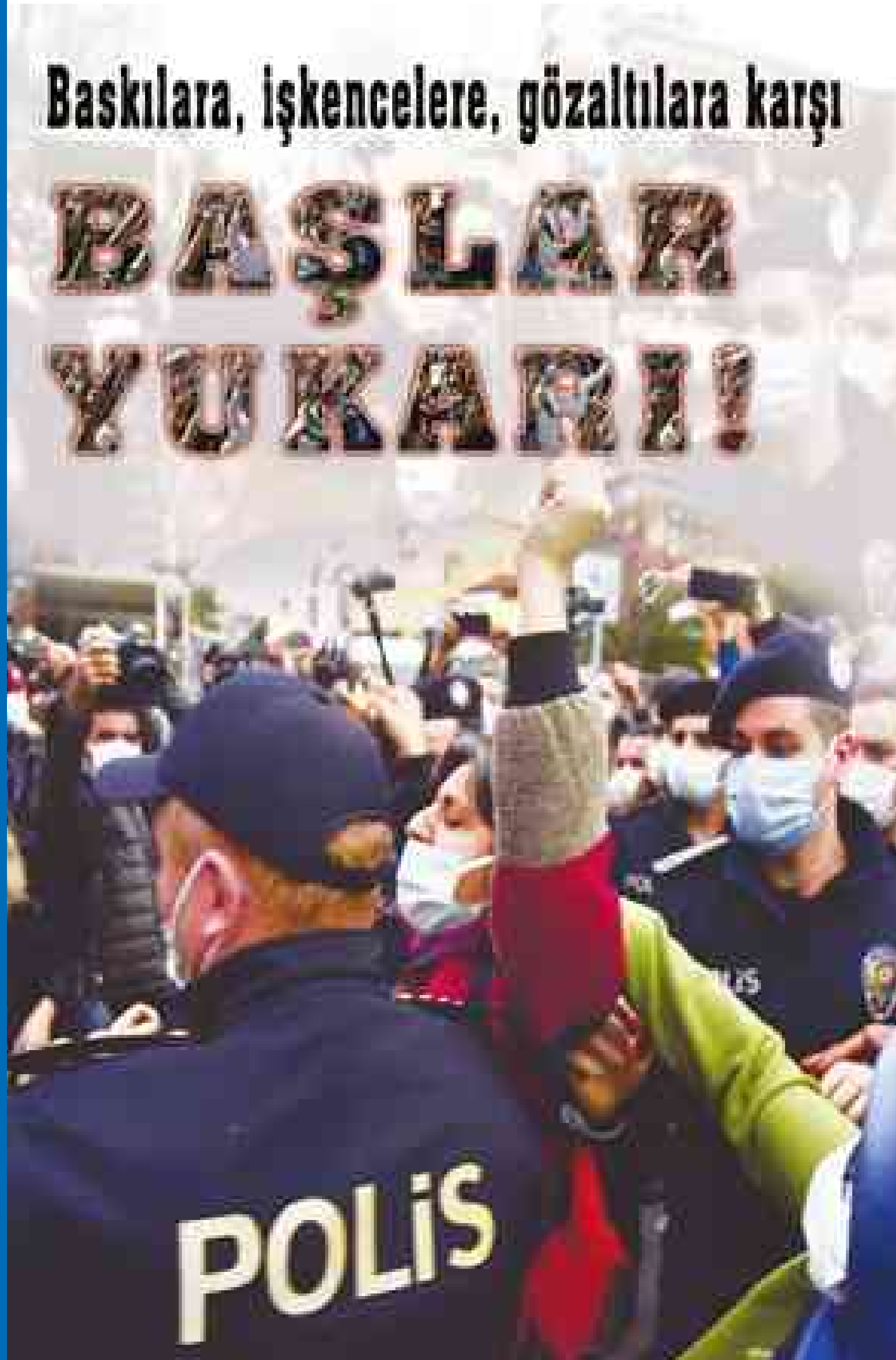
Boğaziçi Üniversitesi'nde kayyum rektöre karşı direnişe geçen öğrencilere, bir polis şefinin “aşağıya bak” diye bağırması, egemenlerin binlerce yıllık korkularının bir kez daha dile geliyordu. Sömürünün başladığı ilk dönemlerden beri, sömürülen-ezilen kesimlere boyuneğdirmek için uğraşılar. Onları en çok başeğmeyen, onurlu ve dik duran insanlar korkuttu. Diğerlerine örnek olması ve kitlesel bir başkaldırının fitili ateşlemesi, sonlarını getirebilirdi çünkü. Ama korkularının ecellerine faydası olmadı... Birer birer yıkılmaktan kurtulamadılar.

Köleciler toplumdan günümüze tüm sömürücü sistemler, insanlığa başeğdirmeye çalıştı, çalışıyor. Ellerinde tutukları devlet denilen devasa aygıtla; polisi-ordusu, zindanları-mahkemesiyle herkesi diz çöktürmek istediler. Köleleri zincire vurdular, boyunduruk taktılar, sırtlarından kırbağı eksik etmediler; ama yine de köle isyanlarını durduramadılar. Spartaküs gibi başeğmeyenler çıktı hep...

Kölelik yıkıldı fakat egemenlerin zihniyeti değişmedi. “Yılanın başını küçükken ezeceksin” diyerek, gencecik fidanlarımızı kırdılar. Ama yokedemediler! Kırıla kırıla korundu değerler. Kırıla kırıla çoğaldı. Düşenin bayrağı yerde kalmadı. Her defasında daha güçlü, daha kitlesel olarak yüründü sömürücülerin üzerine...

Şimdi bu bayrak Boğaziçili gençlerin elinde. Büyük bir kararlılıkla ve vakarla taşıyorlar onu. Onun için de egemenlerin tüm hiddetini-şiddetini üzerlerine çekiyorlar. Dik duruşları çıldırıyor onları. “Aşağı bak” diye bağırıyorlar. “Başları ezilmesi gereken yılanlar” diye böğürüyorlar. Onlar ise, “aşağıya bakmayacağız-başeğmeyeceğiz” sloganıyla sürdürüyorlar eylemlerini.

Sayfa 2’de sürüyor

Baskılara, işkencelere, gözaltılara karşı

BAŞLAR YUKARI!

Bin yıllardır süren sınıf kavgasıdır bu; başeğmeyenlerle-baş ezenler arasında yaşanan... Ama günün sonunda kazananlar, hep başeğmeyenler olmuştur. Tarihin ileriye doğru gidişi de bu sayede başarılıdır. Ortaçağın karanlılığı, faşizmin vahşeti, bu şekilde yenilmiştir.

“Biz dizlerimiz üstünde olduğumuz için, onlar büyük görünüyor; ayağa kalkalım!” diyen halk kahramanları çıkmıştır hep. Ve kitleler ayağa kalktığında, o canavarların gerçekte ne kadar zavallı, ne kadar küçük oldukları görülür.

Bu tarihsel bilinç ve onun getirdiği inanç ve umut yeşermesini diye, egemenler halkı cahil bırakmaya çalışırlar. Beyinleri dinle afyonlayıp, huzur ve mutluluğu “öbür dünya”da bulacağına inandırırılar. Gözlerine çekilen bu perde yırtılmasın diye de öncüleriyile buluşmaları engellenir. “Vatan haini”, “bölücü”-“yıkıcı” diyerek öcüleştiri, kitleler korkutulur.

Kriz ve pandemi koşullarıyla birlikte devasa boyutlara ulaşan işsizlik ve açlık, kitlelerin öfkelerini arttırdıkça, devletin korkusu da saldırıları da büyüyor. Böylesi bereketli topraklarda insanlar ilk kez açlıktan ölüyorlar. İşsizlik ve açlık intiharları yaşanıyor. Bir yandan salgın, bir yandan açlık, yoksul ölümlerini ikiye katlamış durumda. Ama bu durum egemenleri hiç rahatsız etmiyor. Onları asıl rahatsız eden, bu gidişe dur diyen, itiraz eden ve başkaldıranlardır.

Onun için kayyumlara direnen öğrencilere, haklarını arayan işçilere, ulusal özgürlük isteyen Kürtlere azgınca saldırıyorlar. Boğaziçi direnişinden dolayı bugüne dek 500’ü aşkın kişi gözaltına alındı, 10 kişi tutuklandı. Madencilerden sonra Ankara yollarına düşen metal ve PTT işçileri sürekli polis saldırısı altında. Başta Kürtler olmak üzere muhalif kesimler, açılan davalarla, cezalarla bunaltılıyor. Sopalı-silahlı çeteler, sokak ortasında gazeteci-siyasetçi dövüyor ve serbestçe dolaşabiliyorlar.

Bütün bunlar gerici-faşist yönetimin ayakta kalabilmesi içindir. Ama çürüyen ve yıkılmaya mahkum olan her iktidar gibi, giderek daha keyfi-kuralsız bir saldırganlık içinde mafyatik bir çeteye dönüşüyorlar. Ve ne yaparsa yapsınlar, tıpkı diğerleri gibi yıkılmaktan kurtulamayacaklar!

Ateşi Tanrılardan çalıp insanlığa sunan Prometheus’tan beri, insanlığın zalimlere karşı direnişi sürüyor. Mitolojik bir öyküdür bu. İnsanlık ilerlesin ve özgür olsun diye Tanrıların Tanrısı

Zeus’tan ateşi çaldığı için Prometheus, bir kayaya zincirlenip akıl almaz işkencelere maruz kalır. Yıllarca süren işkencelere direnir; *“bağlı bulunduğum esaret zincirlerini çözmesi için en öğrendiğim yaratığa el açıp yalvarmayacağım”* der ve asla teslim olmaz. Bir gün Herakles gelip bağlı bulunduğu zincirleri kırarak, Prometheus özgürlüğüne kavuşacaktır.

Antik Yunan mitolojisinden alınma bu direniş öyküsü gerçekte yaşanmamıştır elbette. Ama önemli olan, binlerce yıl öncesinin insanının, inandığı değerler uğruna en ağır işkencelere bile katlanabileceğini düşünemesidir. Prometheus’un şahsında sembolleştirdiği şey; tehlikelerden korkmamak, özgürlük uğruna kendini feda etmek, düşmanından aman dilememek ve zorbalara bir gün yıkılacağına inancını kaybetmemektir.

O günden bu yana çağlar değişti, büyük altüst oluşlar yaşandı, toplumlar, insanlar, anlayışlar farklılaştı; ama her devir kendi sınıflarıyla birlikte kendi kahramanlarını yarattı ve efsaneler gerçeğe dönüşürken, gerçekler efsaneleşti... Şairin dediği gibi, *“o günlerden geriye bir yarına gidenler kaldı/ bir de yarınlar adına direnenler...”*

Karanlığın en koyusunda bile inançlarını yitirmeyen, başları hep yukarıda olanlar; insanlığın yüzakı olarak gelecek güzel günlere inancı pekiştirdiler. *“Eziliyorsan ve sömürülüyorsan, davayı sonuna kadar sürdürmeye kararlıysan, o zaman bütün dünyanın ezenlerin saldırısıyla karşı karşıya kalacağını bilmelisin”* diyordu Lenin. *“Ve bu hücumla karşı durmaya hazırsan, mücadeleyi kazanmak uğruna yeni kurbanlar vermeye hazırsan, o zaman devrimcisindir”* diye ekliyordu. Aksi halde ezilmek ve yokolmak kaçınılmazdı.

Bugün Boğaziçi öğrencileri, gerici-faşist yönetimin her tür saldırısına karşı insanlığın bin yıllık deneyimiyle direniyor. Korku gibi cesaret de bulaşıcıdır. Onlar direndikçe, destek ve dayanışma da dalga dalga geliyor; başeğmeyenler ordusu büyüyor. Gerici-faşist yönetimin sonunu getiren de bu ordu olacak!

Okurlara...

Merhaba,

Bu defa Boğaziçi Üniversitesi’nden patladı direniş. Üniversite öğrencileri ve akademisyenler, kayyum rektöre karşı güçlü bir protesto başlattılar. Eylemleri hızla okul sınırlarını aştı, Beşiktaş’ta, Kadıköy’de ve ülkenin dört bir yanında yeni direniş ateşleri yaktı. Bu arada, öğrencilerin eylemine “rektörlüğü işgal edeceklerdi” diye polis saldırısı gerçekleştirilince, akıllara 1992 yılında Genç Komünarların yaptığı Boğaziçi Rektörlüğü işgali geldi.

Ashında Boğaziçi’nde yaşanan, ekonomik-siyasi krizin, buna son bir yıldır eklenen sağlık krizinin patlamasıydı. Bir yıla yakın zamandır kapalı olan dükkanlar nedeniyle esnaf büyük bir yıkım içinde. Kod-29’la işten atılan işçiler açlığa terk edilmiş durumda. Çiftçi traktörünü, müzisyen müzik aletini satarak günü kurtarmaya çalışıyor. İnsanların üretim aletlerini satmak zorunda kaldığı vahşi bir ekonomik kriz, tüm emekçileri kuşatmış durumda. AKP yönetimi ise yandaşlara kaynak aktarmaya,

kitlelerle alay etmeye devam

ediyor. Bu koşullarda en küçük bir kıvılcım bile aleve dönüşüyor; kitleler büyük bir coşku ile eylemdeki öğrencileri, direnişteki işçileri izliyorlar. Yükselen mücadele ateşleri beslenmeli, büyütülmeli ve kitleleri kuşatacak

bir yangına dönüştürülmelidir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

94. Sayıda

3	Faşist saldırılar halkın tepkisini durduramaz
4	HDP’ye saldırılar sürüyor
	Kaçırılan Gökhan Güneş işkenceyi anlattı
5	Korona günlerinde aşı da sınıfsal
6	Baldur işçileri grevde
	Ekmekçioğlu işçileri Ankara’ya yürüdü
7	Kod-29 patronların “ahlaksızlığı”dır
8	ABD’de Kongre binası işgal edildi
9	Bir film: Özgür Jones Devleti
10	Boğaziçi direnişi büyüyor
	Mücadele Tarihinden: Boğaziçi işgali
12	Kazanmak için hedefleri ve direnişi büyütelim
14	Mücadele Birliği’nden Vefa Serdar yaşamını yitirdi
15	Selam olsun 43. kavgaya yılını
17	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
18	AKP’li yıllarda Kürt sorunu-III

Son dönemde artan faşist-gerici saldırganlık, gazetecilerin, parti yöneticilerinin sopalı-silahlı bir şekilde önlerinin kesilerek dövülmesi noktasına vardı. Üstelik bu kişiler, aynı gün, aynı saatlerde saldırıya uğradılar. Yani son derece örgütlü-planlı bir sindirme harekatiyle karşılaştılar.

15 Ocak günü Gelecek Partisi Genel Başkan Yardımcısı Selçuk Özdağ, Yeniçağ Gazetesi yazarı Orhan Uğuroğlu ve KRT TV haber programcısı Afşin Hatipoğlu eli silahlı-sopalı ve maskeli kişilerin saldırısına uğradı. Bu kişilerin ortak özelliği, üçünün de eski MHP'li olmalarıydı. Selçuk Özdağ, '80 öncesi Ülkü Ocakları Başkanlığı'nı bile yapmış biriydi. Fakat sonra Muhsin

diyerek sahip çıkmıştı.

MHP'nin bu pervasızlığı, AKP'yle kurduğu ittifaka dayanıyor kuşkusuz. AKP'yi kendisine bağımlı hale getiren Bahçeli, Erdoğan'ın hiçbir biçimde kendisine karşı gelemeyeceğine güveniyor. Ki, hem Çakıcı'nın tehditlerine, hem de son saldırılara Erdoğan'dan açık bir kınama gelmedi. Kimi AKP yöneticileri kınayan sözler sarfetse de genelde sessizlikle geçiştirmeyi yeğlediler. Ayrıca MHP, başta polis ve ordu olmak üzere devletin hemen her kademesinde kadrolaşmış durumda. Saldırganların yakalanmıyacağı, yakalansa bile tutuklanmayacağı biliniyor.

Nitekim son saldırılardan sonra saldırganlar uzun süre yakalanmadı. Oluşan

olanları ölümle tehdit etmektedirler. Nitekim Boğaziçi Üniversitesi'nde kayyum rektöre karşı direnişe geçen öğrencilere Bahçeli, *"başı ezilmesi gereken yılanlar"* diyerek, açıkça hedef göstermiş ve *"baş ezmek"* gibi en vahşi yöntemle öldürülmelerini istemiştir. Yürüyüş halindeki üniversiteli gençlere *"aşağıya bak"* diyen polis şefi de Bahçeli'nin izinden giderek, gençleri şimdiden boyuneğdirme, düzenin kalıbına sokma çabası içindedir. Keza Beyazıt da gösteri yapan, Saadet Partisi'ne yakınlığıyla bilinen *"Anadolu Gençlik Derneği"* Kabe fotoğrafı üzerinden *"dini değerlerimize saldırıyorlar"* diyerek, BÜ öğrencilerini ölümle tehdit etmiştir. Kısacası **dincisi faşistiyse, hakları için mücadele eden öğrencilere, işçilere, halka saldırıyı meslek edinmiş bir güruhtur bunlar.**

Ve bu halk bu güruhları, özellikle de MHP'li faşistleri '80 öncesinden çok iyi tanıyor. Emekçi semtlerdeki kahvehaneleri tarayan, devrimcileri, aydınları katleden, halkın demokratik hak arama mücadelesini devletin resmi güçleriyle birlikte bastıran, işçi sınıfın grevini kıran halk düşmanı yüzünü iyi biliyor. Bugün dinci-gericilikle ittifak halinde eski görevlerini yerine getirmeye soyunmuş görünüyorlar.

Faşist-gerici güruhların saldırıları HALKIN TEPKİSİNİ DURDURAMAZ!

Onlara atılan sopa, asıl olarak tüm muhalif kesimlere gözdağı niteliğindedir. Faşizme ve her tür gericiliğe karşı olanları ölümle tehdit etmektedirler. Nitekim Boğaziçi Üniversitesi'nde kayyum rektöre karşı direnişe geçen öğrencilere Bahçeli, "başı ezilmesi gereken yılanlar" diyerek, açıkça hedef göstermiş ve "baş ezmek" gibi en vahşi yöntemle öldürülmelerini istemiştir. Dincisi faşistiyse, hakları için mücadele eden öğrencilere, işçilere, halka saldırıyı meslek edinmiş bir güruhtur bunlar.

Yazıcıoğlu'yla birlikte MHP'den ayrılıp BBP'yi kurdular. Özdağ, daha sonra AKP genel başkan yardımcılığı yaptı, son yeri ise Gelecek Partisi olmuştu.

Özdağ ve aynı gün saldırıya uğrayan kişiler, MHP'yi eleştiren konuşmalar yapıyordu. Son olarak MHP'nin "HDP kapatılsın" çağrısına, Osman Öcalan'ın TRT'ye çıkarılması üzerinden tutarsızlıklarını sergileyen açıklamalar yapmışlardı. Bunun üzerine MHP Genel Başkan Yardımcısı Semih Yalçın, saldırıdan iki gün önce 13 Ocak'ta attığı twitter mesajlarında, çok sert yanıtlar vermiş ve onları "hain"likle suçlamıştı. Saldırı sonrasında da *"bizim mahallenin delileri çoktur"* diyerek, üstü kapalı bir şekilde saldırıyı üstlendi.

Faşist saldırganlar yine işbaşında

MHP kökenli gazetecilere saldırılar yeni değil. Fakat ilk kez aynı gün içinde ve aynı biçimde saldırılar düzenlendi. Üstelik MHP hem öncesinde hem sonrasında yaptığı açıklamalarla, bu saldırının arkasında yer aldığını ortaya koymaktan çekinmiyordu. Hatırlanacaktır geçtiğimiz aylarda mafya lideri Alaattin Çakıcı'nın Kılıçdaroğlu'na dönük ölüm tehdidi içeren mektubunun ardından da Bahçeli, Çakıcı için *"ülküdaşım, dava arkadaşım"*

tepkiler üzerine Selçuk Özdağ'a saldıranlar gözaltına alındı, biri tutuklandı. **Abdurrahman Gülseren adındaki bu faşistin daha önce devrimci öğrencilere yönelik pek çok saldırıyı gerçekleştirdiği ortaya çıktı. Ayrıca "10 Ekim katliamını övmek, IŞİD terör örgütünün propagandasını yapmak" suçlarından savcılığa çıkarıldığı ama takipsizlik kararı verildiği anlaşıldı.**

Elbette bu sicil şaşırtıcı değil! MHP'li faşistlerin geçmişten beri ellerinde devrimci ve komünistlerin kanı var. Onlar devletin halka yönelik baskı ve şiddet politikasının koçbaşı oldular, bugün de aynı misyonla sahneye çıkmış görünüyorlar.

Asıl gözdağı toplumsal muhalefete

MHP'nin son saldırılarının eski *"ülküdaşları"* olması, asıl hedefin değiştiği anlamına gelmiyor. MHP'nin kendi içlerinde ki muhalefete bile tahammül edemeyen, şiddeti kendi içine de uygulamaktan geri durmayan faşist bir parti olduğunu kanıtıyor sadece.

Fakat **onlara atılan sopa, asıl olarak tüm muhalif kesimlere gözdağı niteliğindedir. "İstedğimiz kişiyi istediğimiz yerde dövebilir, öldürebiliriz" mesajı verilmekte, faşizme ve her tür gericiliğe karşı**

Yükselen tepkiyi durduramazlar

Son saldırılardan sonra tutuklanan faşistin IŞİD çetelerini övmesi, hiç şaşırtıcı değildir. Çünkü ideolojik kılıfları olan milliyetçilikle dinci-gericilik, aynı kaynaktan besleniyor. **Emperyalizmin '80'lerden itibaren dinci gericiliği palazlandırması, geçmişin milliyetçi faşistlerinin de dinci propagandaya ağırlık vermesini koşulladı.** MHP'den ayrılan BBP zaten dincilik vurgusuyla yollarını ayırmıştı. Sonraki yıllarda MHP'nin milliyetçi retoriği de dinciliğe kaydı ve Türk-İslam sentezinde buluştular. AKP-MHP blokunun oluşmasında bu ideolojik yakınlık önemli bir etkidir. Ancak esas olan dönemsel çıkarlarıdır, emperyalist güçlerin ihtiyaçlarıdır.

AKP-MHP bloku kitle tabanını yitirdikçe, halkın hemen her kesiminden tepkiler yükselmeye ve bunlar giderek eylemli bir hal almaya başladıkça, gericifaşist blokun saldırganlığı da artıyor. Sırtlarını devlete dayayan silahlı-sopalı saldırganlarla ve ölüm tehditleriyle toplumsal muhalefeti korkutmak ve bastırmak istiyorlar.

Ancak dün olduğu gibi bugün de başaramayacaklar! Bıçak kemiğe dayandığında, hiç bir kuvvet ayağa kalkan milyonların önünde duramaz!

AKP-MHP blokunun HDP'ye dönük saldırıları artarak devam ediyor. Bir yandan kapatma tehditleri, bir yandan bitmeyen gözaltı ve tutuklama terörü ile HDP'yi etkisiz hale getirmeye çalışıyorlar. Bunun için her yolu deniyorlar.

Son olarak Esenyurt ilçe binasını basıp Öcalan posterinin bulunması üzerinden kıyamet kopardılar. Ve yine HDP'liler gözaltına alındı, Esenyurt ilçe eşbaşkanı tutuklandı.

HDP üzerindeki oynanan bir diğer oyun ise, HDP'yi parçalayıp yeni bir Kürt partisi kurulmasını sağlamak. Bu doğrultuda HDP içindeki dinci kesimleri kullanma, HDP dışındaki İslamcı Kürt partilerini de palazlandırma çabaları sürüyor. Erdoğan'ın Hüda-Par'ı sarayda kabul etmesi, Barzani'ye yakın bir partinin kurulmasına önayak olması, bu çabaların yoğunlaştığının göstergeleridir.

HDP'yi kapatma çağrıları

Geçtiğimiz ay Devlet Bahçeli açıkça HDP'nin kapatılması çağrısında bulunmuştu. "HDP kapatılsın" kampanyasını zaten aylardır Perinçek'in Vatan Partisi sürdürüyor. Diyarbakır HDP binası önünde PKK karşıtı ailelerin oturma eylemi üzerinden HDP'ye dönük saldırılarını sürekli canlı tutuyor. Son aylarda buna Bahçeli de katıldı.

Bahçeli'nin bu çıkışında, Erdoğan'ın ittifak güçlerini artırma çabaları etkili olmuş görünüyor. Bahçeli, bu arayışlardan tabi ki hoşnut değil. Çünkü Erdoğan, kendisine yeni müttefikler bulduğu koşulda ona bağımlılığı bitecek, ya da azalacak.

Bahçeli-Erdoğan arasında son bir ay içinde birden çok görüşme yapılması, aradaki sorunların büyüklüğünü gösteriyor. Nitekim Bahçeli'nin HDP'yi kapatma çağrısına da AKP'den olumlu yanıt gelmedi. Bunun üzerine Bahçeli, doğrudan Yargıtay'a seslenerek HDP'yi kapatma davası açmasını istedi. Daha ileri giderek, CHP ve İYİP'i "suçu ve suçluyu övdükleri" ve bunun da "yardım-yataklığa kadar gideceğini" söyleyerek, HDP'nin kapatılmasına karşı olan herkese abartıdan sopa gösterdi.

AKP, HDP'yi kapattığında oluşacak tepkileri, ayrıca AB ve ABD'yle zaten sorunlu olan ilişkilerinin daha da bozulma ihtimalini göze alamıyor. Buna karşılık HDP'nin Hazine'den aldığı yardımı kesmek gibi bir saldırı hazırlığı yapıyor.

Hatırlanacaktır; 2008 yılında Anayasa Mahkemesi'nde AKP "laiklik karşıtı parti" olmakla yargılanmış ve kapatılmaktan tek oyla kurtulmuştu. Buna karşın Anayasa Mahkemesi AKP'ye 'hazine yardımını kesme' cezası verdi. Kendisine yapılanların aynısını şimdi HDP için devreye sokmak istiyorlar.

2021 yılı bütçesine göre, HDP Hazine'den 57 milyon 550 bin lira yardım alacak. Bu yardımı alamadan bir mahkeme kararıyla ona el koymayı düşünüyorlar. Böylece hem HDP'yi kapatmaktan kurtulacak, hem de HDP'yi cezasız bırakmamış olacaklar!

HDP'yi suçlayacak malzeme arayışları

HDP'yi "terör örgütüyle bağlantılı" gösterebilmek için akla ziyan iddialar ortaya atılıyor. Son olarak HDP'nin Esenyurt ilçesini basarak, güya "delil" elde ettiler!

Büyük bir sansasyonla ilçe bürosunda çıkan belgeler "suç delili" gibi sunuldu. Şehit düşmüş

HDP'ye saldırılar sürüyor

PKK liderlerinin pankartları ve Öcalan posterinden HDP'yi suçlama dozunu yükselttiler. Sadece AKP-MHP değil, CHP ve İYİP de bu koroya katıldı. Zaten amaç, muhalif partileri de sıkıştırmak HDP'yle olası ittifakları baştan dinamitlemekti. Diğer yandan HDP'ye dönük saldırılara kitle desteği yaratmak, şoven-milliyetçi kesimleri kışkırtmaktı.

Öcalan posterinden kopartılan fırtına ile, AKP'nin sahtekarlığı ve açmazları bir kez daha su yüzüne vurdu. **2013 yılında Öcalan'la HDP heyetini İmralı'da görüştüren, Öcalan'ın mektuplarını Kandil'e, yani PKK liderlerine gönderen sanki AKP değildi! Yıllarca HDP'ye Öcalan-Kandil arasında "postacılık" yaptırtan, Newroz gösterilerinde Öcalan'ın mektubunu okutturan ve bu süre boyunca HDP'yi alkışlayan sanki AKP değildi!** Ve sanki Öcalan'ın posterleri HDP binasında ilk kez çıkıyordu! Oysa HDP'nin hemen her mitinginde, her etkinliğinde

bu posterler açılır. Bırakalım posterini bizzat Öcalan'ın kendisini HDP'yle bir araya getiren AKP olmuştur. Böylesine ikiyüzlü, yalan ve iftiraya dayalı bir politika izlenmektedir.

Tutuklama terörü de bunun bir parçasıdır. Esenyurt ilçe eşbaşkanlarının evleri basılmış ve Ercan Sağlam tutuklanmıştır. Yanısıra Mezopotamya Ajansı muhabirlerinden Dindar Karataş, Mehmet Aslan; kapatılan IMC televizyon kanalında program yapan Ayşegül Doğan tutuklama ve hapis cezalarıyla karşılaşmıştır. Ayrıca ESP üyesi 47 kişi gözaltına alınmış, 5'i tutuklanmıştır.

Bunlara Demirtaş'ın AİHM kararına rağmen serbest bırakılmaması, üstelik hakkında yüzlerce yıllık yeni davalar açılmasını, HDP milletvekili Leyla Güven'in 22 yıl 3 ay hapse mahkum edilmesini, gazeteci Can Dündar'a 27 yıl hapis cezası verilmesini eklediğimizde, HDP'ye ve onu destekleyenlere dönük saldırıların boyutu görülür.

Sonuç olarak; gerici-faşist blok, kitle tabanı eridikçe saldırılarını artırıyor. Bunların başında da HDP geliyor. Fakat ne kapatma, hazine yardımını kesme, ne HDP'yi parçalama girişimleri, ne de tutuklama ve ağır cezalar, Kürt hareketini bitirebilir. Daha önce defalarca görüldüğü gibi kapatılan parti yerine yenisi kurulur, tutuklananların yerini başkaları doldurur.

Elbette bu gerçek, saldırılar karşısında edilgen kalmayı gerektirmez. Daha güçlü bir karşı duruşla saldırılar püskürtülmeli ve gerici-faşist blok dağıtılmalıdır.

Kaçırılan Gökhan Güneş işkenceyi anlattı

20 Ocak günü Başakşehir'de kaçırılan Gökhan Güneş, 138 saat sonra evine geri döndü. 26 Ocak günü sabaha karşı saat 06.00'da, gözleri kapalı olarak Bahçeşehir'de bırakılan Güneş, ailesinin evine döndü.

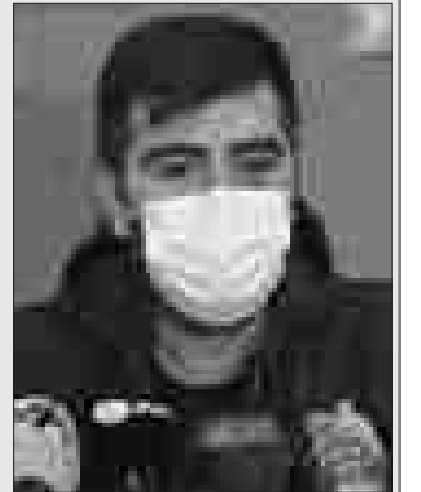
Gökhan Güneş, aynı gün avukatları ile birlikte İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde bir açıklama yaptı ve yaşadıklarını şöyle anlattı:

"20 Ocak günü işe gitmek için otobüsten indiğimde, durakta bekleyen 4 kişi birden üzerime çullandı. Araca bindirmeye çalıştıklarında direndim. Bu direnci kırmak için elektroşok aletiyle elektrik verdiler. Kendime geldiğimde arabadaydım. İki kişi koluma girmiş, kafamı aşağı eğmiş, bir çuval geçirmişlerdi. Nereye götürdüklerini hiçbir şekilde görmedim. Burada elektrik verme, kaba dayak, soğuk suyla ıslatma şeklinde işkence yaptılar. Bunlar bazen çıplak olarak bazen de üzerimde sadece iç çamaşırı olacak şekilde yapıldı. Mezar dedikleri, sadece ayakta durabildiğim, elimi-kolumu kıpırdatmadığım, gözlerim bağlı ve ellerim arkadan kelepçeli şekilde hapsedildiğim bir bölüm vardı. Tecavüzle tehdit edildim. İşbirliği teklif ettiler. "Bizim kim olduğumuzu biliyor musun" diyorlardı ve "Biz görünmeyenleriz" diye devam ediyorlardı.

Sabah saatlerinde bir arabaya bindirdiler. Üzerimde pantolon dışındaki diğer kıyafetler bana ait değildi, onlar verdiler. Binmeden önce boyun, koltuk altları, vücut bölgemi temizlemeye dönük kolonyayla işlem yaptılar, montuma parfüm sıktılar. "Şef" dedikleri kişi, sim kartımı aldığını, başka bir eşyayı almadığını söyledi. Arabadan indikten sonra bir süre yürü dediler. Gözümü açtığımda pamukla gözümü kapatıp sonra bantlamış olduklarını farkettiler. Bir güvenlik görevlisinden taksici çağırmasını rica ettim ve eve geldim."

ESP'li Gökhan Güneş'in kaçırılma görüntülerinin ortaya çıkmasının ardından geçen süre boyunca eylemler yapılmış, ailesi ve avukatları Güneş'in "istihbarat görevlileri veya Terörle Mücadele Polisleri tarafından gözaltında tutulduğunu" düşündüklerini söylemişti.

12 Eylül döneminde ve '90'lı yılların başlarında devletin sıkça başvurduğu "kaçırma-kaybetme" yöntemi, Gökhan Güneş ile yeniden gündeme geldi. İşkence insanlık suçudur; bunun böylesine pervasız biçimde, üstelik kayıtdışı mekanlarda, "görünmeyenler" tarafından yapılması, "kaybetme-katletme" tehdidi ile birlikte yürütülmesi ise, devrimci mücadeleye dönük devlet saldırısının en uç biçimidir ve mutlaka mücadele edilmelidir.

Korona günlerinde Aşı da sınıfsal!

Koronavirüs salgınının yarattığı kaygı ve belirsizlik ortamında, aşı konusu en çok tartışılan konulardan biri haline geldi. Öyle ya, karşısında böylesine çaresiz kaldığımız hastalık karşısında, aşının varlığı adeta “güvenli bir liman” olarak önümüze konmuş durumda.

Ancak ne pandemi kapitalist sistemin işleyiş yasalarından bağımsız bir konudur, ne de aşı... **Kapitalist sömürü sistemi, yaşamı da, ölümü de, hastalığı da, aşığı da sınıfsal bir bakışla ele alır. Ve bu sistemde eşitlik yoktur.** Koronavirüs hastalığından en çok yoksullar etkilenir; önlemler zenginler için alınır, emekçiye “açlıktan ölmek mi, hastalıktan ölmek mi” ikilemi kalır. Mart ayından bugüne, ekonomik kriz ile sağlık krizinin içiçe geçerek işçi ve emekçilerin üzerine çökmüş olmasının nedeni budur.

Tedavi mi deney mi?

Aşı tartışmalarında da, sömürücü sistemin sonuçları ile her aşamada karşı karşıya kalıyoruz.

En başa, kapitalizmin kar hırsını yazmak gerekir. **Aşı konusu, “insanlığı pandemiden korumak” gibi “insani” düşüncelerle değil, tekellerin kıran kırana rekabeti ile birlikte ele alınmalıdır. Emperyalist ülkelerin her biri kendi aşısını üretmenin ve bu aşığı dünya pazarlarına en karlı biçimde sürmenin planlarını yapmaktadır.** Pandemi koşulları, onlar için büyük bir fırsat oluşturmıştır.

Bir aşının üretimi normal koşullarda yıllarca sürececek araştırmaları gerektirirken, koronavirüs aşısı için sadece birkaç aylık bir üretim-deneme süreci yaşanmış; ardından hızla satış sözleşmeleri gündeme gelmiştir. Büyük bütçelerle yapılacak araştırmaların yerini, büyük bütçelerle satışlar almıştır. **Aşının ne kadar güvenli olduğuna dair yapılması gereken insan deneyleri ise, sömürge-yarı sömürge ülkelerde kitlesel aşılama kampanyaları içinde halledilmekte, sömürge ülke emekçileri ilaç tekellerinin kobayına dönüştürülmektedir.**

Salgının başladığı ilk haftalarda Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), sıtma ilacı olan Hidroksiklorokin için “acil kullanım onayı” vermişti. DSÖ’nün onay vermesinin ardından, ABD’li ilaç tekelleri bu ilacı dünyanın dört bir yanına ihraç etmeye başladılar. Birkaç hafta içinde depolar boşaldı; ardından ilacın koronavirüs tedavisinde işe yaramadığı, üstelik ölümlere sebep olduğu ortaya çıktı ve Haziran 2020’de ilacın kullanımı yasaklandı. Ancak bu arada, ABD’li ilaç tekelleri büyük bir vurgun gerçekleştirmiş oldu.

Benzer bir durum, Remdesivir adlı ilaç için de yaşandı. Birkaç yıl önce Kuş Gribi salgını sürecinde

üretilen Remdesivir, işe yaramadığı ortaya çıkınca depolara kaldırılmıştı. Koronavirüs salgını başladıktan sonra ise Trump, bütün dünyaya bu ilacı satmak için seferber oldu. İlaç depoları boşaldı, tekeller büyük kar elde etti ve Remdesivir’in işe yaramadığı tespit edildi.

Her iki ilaç konusunda da, hem dünya halkları kitlesel denek-kobay olarak kullanıldı, hem de tekeller göz göre göre insan sağlığını hiçe sayarak büyük vurgunlar gerçekleştirdiler.

İlaç tekellerinin yarışı

Bugünkü aşı tartışmalarında da, ısrarla gözlerden uzak tutulan bir gerçek vardır. **Üretilen hiçbir aşı için, araştırma-geliştirme süreci tamamlanmış değildir. Aşılar sadece “acil kullanım onayı” almıştır ve yarın ne tür yan etkilerle karşılaşılacağı belirsizdir.**

Bu belirsizlik, çok övülen Biontech aşısı için çok daha fazla geçerlidir. **Çin’de, Rusya’da ve İngiltere’de üretilen aşılar, klasik yöntemle (ölü-etkiszileştirilmiş virüsün aşığı dönüştürülmesi) üretilmiştir. Tıp tarihi boyunca, aşı üretmenin en klasik yöntemi budur.** Kullanılan yöntem bildik, sonuçları az-çok öngörülebilir olmasına rağmen, bu yeni üretilen aşılardan ne kadar etkili olduğu, yan etkilerinin neler olduğu belirsizdir.

Pfizer-Biontech aşısı ise, ilk defa kullanılan bir yöntemle, mRNA teknolojisi ile üretilmektedir. Bu yöntem, genlere müdahale ederek bağışıklık sağlamayı hedeflemektedir. Burada tıbbi bir tartışmaya girmeye niyetimiz yok. Ancak ilk defa kullanılan bir yöntemin, gerçekten doğru-etkili-yan etkileri zararsız olup olmadığının test edilmesi, uzun ve dikkatli bir süreci gerektirir. Çünkü koronavirüsten çok daha yıkıcı sonuçlara yol açıp açmayacağı konusunda netleşmek için daha sistemli ve kapsamlı bir araştırma süreci zorunludur. Bu süreçler tamamlanmadan, pandemi koşullarını fırsat bilerek fahiş fiyatlara piyasaya sürülmesi, aşının etkili olduğunu değil, üreten firmaların kar hırsının çok büyük olduğunu gösterir. Üstelik, aşının ilk uygulamalarında ölümlerle sonuçlanan çok sayıda örnek olduğu yolunda haberler hiç de az değildir.

Durum bu kadar belirsizken, Türkiye’deki medyada en çok öne çıkartılan unsur, aşığı üreten bilim-insanlarının “Türk” olmasıdır. İrkçi söylemlerin arkasında, kapitalizmin kar hırsı ve insan sağlığını hiçe sayması aklanmaktadır.

Aşıda çip var mı?

Liberal entelektüellerden bazı devrimci yapılara

kadar çok geniş bir kesim, bunun “komplo teorisi” olduğunu ileri sürüyor ve “*çip takacaklarmış!*” diye alay ediyorlar. Bir de, “*zaten her tarafımız çip, aşığıyla neden çip taksınlar*” sözleriyle durumu daha da hafifsetiyorlar.

Elbette ki bugün yapılmakta olan koronavirüs aşılarında çip olup olmadığını bilmiyoruz. Ancak ortada “komplo teorisi” deyip geçecek bir durum olduğunu da düşünmüyoruz. Kesin olan, **egemen sınıflar kitleleri daha fazla kontrol altına almak, daha fazla denetlemek, beynini-bedenini-ruhunu teslim almak için her tür yöntemi bugüne kadar kullanmaya çalışmıştır, bundan sonra da kullanmaktan vazgeçmeyecektir.** Bu kontrolün bir yanı “güvenlik” amaçlıdır; kendi bekasını sağlamak için kitleleri denetlemesi gerekir. Diğer yanı ise, “pazarlama” amaçlıdır; kişinin daha çok ürünü satın alması için davranış analizi yapabilecek verileri her tür yöntemle toplamaktadır.

“Her tarafımız zaten çip” meselesi de, durumu hafifsetmek için doğrudan burjuvazinin ürettiği söylemlerden biridir. **Elimizdeki cep telefonunu bırakıp evden çıktığımızda, mobese kamerası olmayan yollardan yürüdüğümüzde, interneti kullanmadığımızda, devletin üzerimizdeki kontrolü kesintiye uğramaktadır. Ve vücuda takılan bir çipten daha etkili biçimde insan bedenini-beynini-ruhunu kontrol edebilecek bir mekanizma yoktur.**

Basit bir soru: Kişilere ait her türden bilgi zaten TCKN’ye (TC Kimlik Numarası) yüklenmiş iken, HES KODU uygulaması neden gündeme getirilmiştir? HES KODU yerine, TCKN sorgulaması yapıldığında da kişinin sağlık bilgilerine ulaşmak mümkün iken (mesela aranma kaydı olan birisi bir sağlık kurumuna başvurduğunda hemen gözüaltına alınmaktadır), böyle bir uygulamaya neden ihtiyaç duyulmuştur? HES KODU uygulamasının uluslararası bir takip-güvenlik sistemine Türkiye’nin de dahil edilmesi için bir araç olduğu yolundaki veriler dikkate değer düzeydedir.

Sonuç olarak, bugün devletlerin aşığıyla çip takma teknolojisine sahip olup olmadığını bilmiyoruz. Ancak tıpkı koronavirüs salgınının laboratuvarında üretilmiş olması ihtimal dahilinde olduğu gibi (doğru tahribatının sonucu olarak kendiliğinden üremiş de olabilir elbette), **aşılarla insanlara çip takılması da ihtimal dahilindedir. Ve eğer bu teknolojiye ulaşılmış ise, devletler kişilerin istediği anda**

elinden bırakabildiği cep telefonlarından çok daha etkili olan bu yöntemi kullanmakta tereddüt etmezler.

Paran kadar sağlık

Bir yıllık pandemi süreci, sınıfsal farkların ne kadar derin olduğunu çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. Zenginler için “evde-kal” kampanyaları yürütülürken, yoksulların payına kalabalık toplu taşıma araçlarıyla işe gitme düştü. Aynı tablo aşı konusunda da yaşanmaya devam ediyor.

DSÖ’nün yaptığı açıklamaya göre, 2,5 milyar nüfusu olan 130 ülkede tek bir doz aşı yapılmadı. Bir başka haber de Associated Press haber ajansından: Ajansın yayınladığı bir araştırmaya göre, **koronavirüsten 430 binden fazla kişinin hayatını kaybettiği ABD’de Siyahlar ve Hispaniklerden önce “Beyazlar” aşılanıyor. Zengin ülkeler ve zengin kişiler parasını bastırıp aşığı satın alırken, yoksul ülkeler “sürü bağışıklığı” oluşuncaya kadar, “sürüler halinde” ölüme terk edilmiş durumda.**

Türkiye’de ise aşılama süreci öylesine yavaş ki, Bloomberg’in hesaplamasına göre, **Türkiye nüfusunun yüzde 75’inin aşılınması 3 yıl sürecek. Alınan aşı yetersizdir, aşılama hızı yetersizdir, sonraki aşının zamanında gelip gelmeyeceği belli değildir, aşılama öncelikli kesimler belirsizdir...** Aşı konusu başlı başına bir sorunlar yumağına dönüşmüş durumdadır.

Ancak belirsiz olmayan tek bir konu vardır. Türkiye’nin Çin’den aşı alımları, devletin doğrudan anlaşması ile değil, aracı kurumlar üzerinden gerçekleştirilmektedir. **İŞİD’çi, tarikatçı çetelerin kurduğu firmalar, aracı kurum olarak bu ithalatı gerçekleştirmekte, Çin’den aldığı aşığı kendi komisyonunu da ekleyerek Sağlık Bakanlığı’na satmaktadır.**

Salgının başladığı günden bu yana devlet, maskesinden test kitine, yoğun bakım servisinden aşısına kadar her aşamada, kitlelerin sağlığını korumayı değil, yandaşlarına para kazandırmayı hedefleyen bir tutum içinde oldu. Bugün aşı konusunda da, bu durum devam ediyor. Kitleler, gerçekten güvenli olup olmadığını bilmediği aşığı bile ulaşamazken, devlet yandaşlarına para kazandırmanın yollarını aramaktadır.

Baldur işçileri grevde

Gebze-Şekerpınar’da kurulu olan Baldur Süspansiyon fabrikasında işçiler, 25 Aralık’ta greve çıktılar. İspanyol sermayeli fabrikada örgütlenen Birleşik Metal-İş sendikasının yetkiyi almasının ardından, 5 işçi işten atıldı ve fabrika önünde direnişe başladı. Fabrikada örgütlenen sendika, grev olmasının ardından 25 Aralık günü greve çıktı. İşçiler, işten atılan arkadaşlarının geri alınması ve TİS talebinin kabul edilmesini istiyorlar.

4 yıl boyunca örgütlenme çalışmalarının sürdüğü fabrikada, işçileri yıldırma için tazminatsız işten atma, ücretsiz izin de dahil olmak üzere her türlü mobbing faaliyeti de uygulandı. İşçiler fabrikada ücretlerin düşük olduğunu, söylenen ücretle bankaya yatan ücretin farklı olduğunu, tualete gittiklerinde dahi takip edildiklerini, her anlarının video ve fotoğraflarla belgelenmeye çalışıldığını anlatıyorlar.

Grevin 3. gününde patron, fabrikaya grev kırıcıları sokmak istedi. Buna karşı koyan

işçilerden ve sendikacıardan 15’i gözaltına alındı. Ardından patron, işçilere gönderdiği mesajda sendikayı kötüledi ve işçilerin sendikadan istifa etmesini istedi. Grevin 36. gününde ise, patron fabrikanın etrafını jiletli-çim görünümlü çitlerle çevirdi; böylece içerinin görünmesini engellemiş oldu. Grevdeki işçiler, patronun çitler için 100 bin TL harcadığını, ama işçilerin son hakediş parasını bile vermediğini belirterek tepki gösterdiler.

Bir aydan uzun bir süredir, karda, soğukta, yağmur altında grevi sürdürmekte kararlı olan işçiler, sendikalı olarak işbaşı yapana kadar mücadeleye devam diyorlar.

Ekmekçioğlu işçileri Ankara’ya yürüdü

Çorum’da bulunan Ekmekçioğlu Metal ve Kimya Sanayi fabrikasında çalışan 90 işçi, Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için 8 Aralık’ta işten çıkarıldılar. İşçilerin direnişi fabrika önünde sürüyor.

Fabrikada işçilerin tamamı sendikaya üye olmuş ve 4 Aralık günü Çalışma Bakanlığı tarafından, Birleşik Metal-İş sendikasının fabrikadaki yetkili sendika olduğu onaylanmıştı. MESS’e üye olan fabrika patronu, toplu sözleşme aşamasına gelmiş olan işçileri işten çıkartarak sendikal mücadelenin önünü kesmeye çalışıyor.

Fabrika önündeki direniş alanına ziyaretler gerçekleştirilirken, Çorum’da da aralıklarla eylem yapan işçileri, son olarak 18 Ocak’ta DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ve yöneticileri ziyaret etti.

19 Ocak’ta Çorum Kades Meydanı’nda eylem yapan DİSK ve işçiler, buradan fabrika önüne yürüdü. Yürüyüş sırasında

“Sendika hakkımız engellenemez”, “Direne direne kazanacağız” sloganlarını attılar. Fabrika önüne geldikten sonra da Ankara’ya yürüyüş başlatan işçilerin yolları polis

tarafından kesildi ve yürüyüş engellenmek istendi. Buna rağmen işçiler yürüyüşe devam ettiler. Eksi 10 derecede 17 km yürüyen işçiler, sonra otobüslerle Ankara’ya doğru yola çıktı. İşçiler Ankara’da da polisin engeli ile karşı karşıya kaldılar. Bu engelle rağmen Çalışma Bakanı’yla görüşme yaptılar. Yürüyüşün engellenmesine tepki gösteren Birleşik Metal-İş, “İşten atmak serbest, hak aramak yasak” dedi.

Pandemi sürecinde işten atmanın yasak olmasına rağmen, patronlar Kod-29 ile işten atmaya devam ediyorlar. İşçileri “ahlaksızlık”la suçlayan bu maddeye göre, işçilerin tazminat hakkı gaspediliyor ve başka bir işe giremez hale geliyorlar. Üstelik bu önemli hak gaspına rağmen, patronlar devlet tarafından herhangi bir denetim ya da yaptırımla da karşılaşmıyor. Özellikle sendikaya üye olan işçileri, bu

maddeye dayandırarak atan patronlara karşı işçiler “sendikaya üye olmak ahlaksızlık mı” diye soruyorlar. İşçiler, sendika üyesi olarak işlerine geri dönünceye kadar direnişlerini sürdürme kararlılığını ifade ediyorlar.

KOD-29 patronların “ahlaksızlığı”dır BU SALDIRIYI BOŞA ÇIKARALIM!

Erdoğan, Nisan 2020 tarihinde pandemi döneminde işten çıkarmaların yasaklandığını duyurdu. Bu elbette ki göstermelik bir yasaktı; işçilerin pandemide ağırlaşan çalışma koşulları nedeniyle yükselen tepkiyi dindirmeyi hedefliyordu. Ve **bu sözde yasak ile birlikte, patronların eline işçi kıyımından çok daha etkili iki olanak verildi: Ücretsiz izin ve Kod-29. Her ikisi de, işçi sınıfı için, işten atılmaktan çok daha ağır koşullar getirdi.**

Kod-29 burjuvazinin “ahlaksızlığı”dır! İşten çıkarma ya da ayrılma koşulları, SGK tarafından çeşitli kodlamalarla tanımlanmıştır. Bu kodlar, işçinin kıdem ve ihbar tazminatını hakedip etmediğini, işsizlik maaşı alıp alamayacağını vb. kuralları belirler. **İş Kanunu’nun 25/2 maddesi, Kod-29 olarak tanımlanmıştır. Yasada “ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller” olarak tanımlanan bu madde, işçilerin alınına “ahlaksız” damgası vurarak işten atma aracı olarak kullanılmaktadır.**

Bu madde, işten çıkarmanın en ağır yöntemidir. Kod-29 ile işçi sadece işten çıkarılmakla kalmıyor; aynı zamanda onuruyla oynanıyor, açlığa mahkum ediliyor. **Çünkü Kod-29’la işten atılan işçi, kıdem ve ihbar tazminatı alamıyor, işsizlik maaşı bağlanmıyor, işe iade davası açamıyor. Keza Kod-29 sicilinde işleniyor; yeni bir iş başvurusu yaptığı zaman sicilinde bu madde yer aldığı için, yeni işe de giremiyor. Mahkemeye başvurduğunda sonuçlanması yıllar alıyor. Alınına sürülen bu leke, bir ömür boyu onu takip ediyor.**

Patronları daha da pervasız kılan unsur ise, Kod-29 ile işten atıldığı işçinin hem onuruyla hem de geleceğiyle oynadığı halde, onlar için herhangi bir yaptırım bulunmuyor. **En başta, patronun Kod-29’a konu olan “ahlaksızlık”ı kanıtlama yükümlülüğü bulunmuyor. Dahası, patronun haksız olduğu-iftira attığı-keyfi davrandığı kanıtlandığında bile, herhangi bir ceza, yaptırım sözkonusu olmuyor.**

Son dönemdeki işçi eylemlerinin önemli bir kısmı, Kod-29 ile işten çıkarılan işçiler tarafından başlatıldı. PTT işçisi, Sinbo işçisi, Ekmekçiöğlü metal işçisi, Tur Assist işçisi, Baldur işçisi ve daha nicele-ri... Bunlar, işyerlerinde sendikalaşma mücadelesi yürüten işçilerdi. PTT’den atılan işçilerin arasında sendika yöneticilerinin tamamı da var. **Açık ki, işyerinde sendika istemeyen patron, sendikalaşan, mücadele eden ya da hak gasplarına karşı**

Kod-29’la işten atılan işçi, kıdem ve ihbar tazminatı alamıyor, işsizlik maaşı bağlanmıyor, işe iade davası açamıyor. Keza Kod-29 sicilinde işleniyor; yeni bir iş başvurusu yaptığı zaman sicilinde bu madde yer aldığı için, yeni işe de giremiyor. Mahkemeye başvurduğunda sonuçlanması yıllar alıyor. Alınına sürülen bu leke, bir ömür boyu onu takip ediyor.

çıkan işçileri hemen işten çıkarma yolunu tutuyor. Normal koşullarda basitçe işten atacakken, pandeminin onlara sağladığı fırsatı kullanıyorlar ve Kod-29’u devreye sokuyorlar. **Böylece patronlar, mücadeleciler işçileri iki kere cezalandırmış oluyor: Hem işsiz bırakıyor ve açlığa terk ediyor, hem de bir ömür boyu sürecek biçimde isimlerini-onurlarını lekeliyor.**

Kod-29 kavramını mücadele içindeki işçilerden duyuyor olmamız, patronların sadece sendikalaşan işçilere bu maddeyi uyguladığı yanılsaması yaratmasın. Tersine, **bireysel nedenlerle işten atılan ve Kod-29 ile damgalanan işçilerin haddi hesabı yoktur. İş kazası geçiren, hastalanıp rapor alan ya da herhangi bir şeye itiraz eden işçiler de pervasız biçimde işten atılmaktadır.** Keza patronun daha az sayıda işçi ile daha çok üretim gerçekleştirme isteği, pandemi bahanesiyle çalışma koşullarını ağırlaştırma çabası, daha yüksek ücret alan işçinin yerine daha düşük ücretle yeni işçi alma niyeti, orta yaşlı işçinin yerine genç işçi çalıştırma isteği, birikmiş ücretleri ödemekten kurtulmak için işçi kıyımı yapma gibi çok çeşitli nedenlerle işçiler işten atılmaktadır. Kod-29, kıdem tazminatı yükümlülüğünü de ortadan kaldırdığı için, patronların kolayına gelmektedir. Tüm bunlardan dolayı **Kod-29, işçilerin değil patronların “ahlaksız”lığının bir kanıtıdır.**

Pandemiye fırsata çevirdiler

Pandemiye kendisi için bir fırsata çeviren burjuvazi, ücretsiz izin konusunda da benzer bir saldırganlık içindedir. **Yasaya göre ücretsiz izne çıkarma işçinin onayına bağlı iken, pandemi koşullarında patronun keyfiyetine dönüştü.**

Ücretsiz izine çıkarılan işçilere işsizlik fonundan günlük 39 TL’ye gelecek kadar ücret ödeniyor. Bu süre içinde işçilerin sigorta primleri de ödenmiyor. Üstelik verilen 39 TL yine işçilerin maaşlarından yapılan kesintilerle oluşan işsizlik fonundan veriliyor. Aslında patronlardan ve devlet-

ten bir şey çıkmıyor. İşçinin birikiminden işçiye veriliyor. Verilen para işsizlik ücretinden daha düşük.

Keza kısa çalışma ödeneğinde de benzer bir durum sözkonusu. Kısa çalışma ödeneğine tabi tutulan işçilerin ücretinin sadece yüzde 60’ı işsizlik fonundan veriliyor, sigorta primleri karşılanmıyor. Üstelik fabrika ve işletmelerin çoğu, kısa çalışma ödeneğine başvurmalarına rağmen işçileri tam çalıştırıyorlar, yarım maaş veriyorlar. Bir işçinin deyimiyle “çalışma tam-maaş yarım!”

Kod-29 ve ücretsiz izin yasaklansın

Ücretsiz izin, kısa çalışma ödeneği vb gibi salgın döneminde yapılan düzenlemeler patronların çıkarına dönüktür. Biz işçi emekçilere sefalet içinde yaşam dayatıldığı gibi, bir de Kod-29’la damgalamaya çalışıyorlar.

Böyle bir saldırı ile karşı karşıya kalan işçilerin önemli bir bölümü sessizce uzaklaştığı için, sorunun ne kadar büyük ve yaygın biçimde yaşandığını tespit etmek zordur. Ancak Kod-29’lu işçiler artık her yerde olduğundan onlara rastlamamak, yaygınlığını görmemek mümkün değildir.

Kod-29 ve ücretsiz izin yasaklanmalıdır. Ücretli izin ve güvenceli sendikali çalışma yaşamı olmalıdır. Ama bunları istemek yetmez. Çünkü istem mücadeleyle beslenmeyince hiçbir şey ifade etmez. Kod-29’un ve ücretsiz iznin yasaklanması, güvenceli-sendikali çalışma hakkı talepleriyle mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Hiç birimiz işsiz kalmak istemediğimiz gibi, 25/2’den yani Kod-29’dan işten atılmayı hiç istemeyiz. Biliyoruz ki, azami kar için her türlü kirli oyuna başvuran burjuvazi, bizim örgütsüzlüğümüzden cesaret alıyor. Örgütlüysek güçlüyüz! Örgütlü davrandığımızda güçlü olduğumuzu burjuvazi de görüyor. Onun için sendikalaşmamıza, tabanda örgütlenmemize karşı çıkıyor, öğrendiği zaman işten atmaya kalkıyor. Patronlara rağmen örgütlenmeyi başarmalı ve korkularını başlarına getirmeliyiz. Çünkü sadece örgütlü mücadeleyle haklarımızı alabilir ve koruyabiliriz.

ABD’de Kongre binası işgal edildi

Kongre’nin Joe Biden’ın kazandığı başkanlık seçimlerini tescil etmek üzere toplandığı 6 Ocak günü, ABD tarihinin en sarsıcı eylemlerinden birine tanıklık etti.

Eski Sovyet coğrafyasında görmeye alışkın olduğumuz türden bir “kadife darbe” girişimi, bu defa “demokrasinin beşiği” zannedilen ABD’de yaşandı. Kongre toplantısı öncesinde Trump’un kitlesini sokağa çağıran konuşmalar yapması, olayları tetikleyen unsurdur. Ve kitleler sokaklara döküldü, Kongre binası işgal edildi, polis silah kullandı, resmi açıklamalara göre 4 gösterici öldü, 52 kişi tutuklandı.

kayıtlara geçirmek ve 20 Ocak günü göreve başlayacak olan Biden’nin görevini resmileştirmek için toplanmıştı. Ve Trump kendi kitlesini sokağa çağıran açıklamalar yaptı.

Burada asıl ilginç olan, bu kadar göz göre göre gelen işgale ilişkin olarak önlem alınmamasıdır. **ABD tarihinde 200 yıl sonra ikinci defa Kongre binası işgal edilmiş, bu işgal engellenememiş, işgalcilerden sadece 4 kişi ölmüş, sadece 52 kişi gözaltına alınmıştır. Polisin eylemcilerle birlikte hareket ettiği yönündeki görüntüler, basında fazlasıyla yer bulmuştur.** Geçtiğimiz yıl gerçekleşen “siyah eylemler”de polisin ne kadar saldırgan bir tutum içinde olduğu görüntülerden de belliyken, Kongre işgali gibi ülkenin kaderini belirleyen son derece önemli bir konuda bu kadar hayırhah bir tutum sergilemesi çarpıcıdır.

ABD’nin yaşadığı çöküntünün göstergesi

ABD Kongresi Tarih Topluluğu’nun internet sitesinde, “*ABD Kongre binası, bir yapıdan çok daha fazlasını temsil ediyor. Burası Amerikan demokrasisi ve yaşam tarzının bir simgesi konumunda*” ifadeleri

yer alıyor. Şimdi bu binanın işgali, geçmişte dünyaya “demokrasi” taşıma iddiasında olan, dünya imparatorluk tahtında oturmakta olan ABD’nin yaşadığı çöküntünün açık bir göstergesidir.

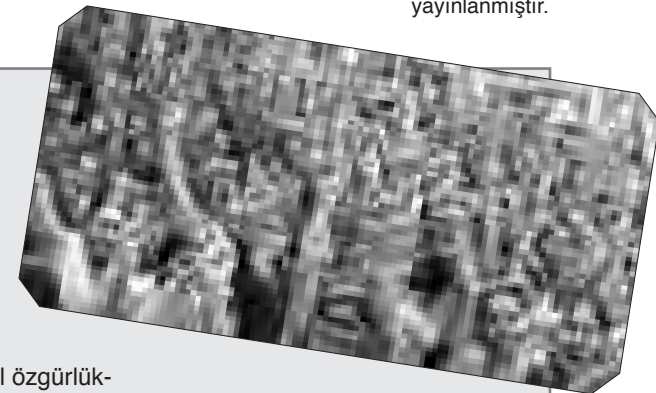
Bu çöküntünün bir yanını, son 20 yılda ekonomik olarak giderek güç ve dünya pazarlarında etkinlik kaybetmesi oluşturuyor. Hegemonya alanlarını Çin’e ve Rusya’ya kaptırmakta olan ABD, bunu geri kazanmak için başlattığı yeni emperyalist savaş içinde de bir çıkışsızlık yaşıyor. 20 yıldır içine sıkışıp kaldığı ve askeri başarı sağlamakta da zorlandığı bu savaşta, kayıpları kazançlarından daha fazla ve bu tablo giderek derinleşiyor.

Bu tabloya bir de son bir yıla damgasını vuran sağlık krizi eklenmiş durumda. Koronavirüs salgını sürecinde, ABD’de insanların kitleler halinde sokaklarda öldüğünü, parklara gömüldüğünü, tabutların günlerce tırların içinde bekletildiğini gördük. **Ve yine bu dönemde patlak veren “siyah hayatlar değerlidir” eylemlerinin ayaklanmaya döndüğüne, bazı bölgelerde özerklik ilan edildiğine, devletin inisiyatifi kaybettiğine tanıklık ettik.**

Kongre işgali, bütün bu sürecin üzerine gelen kaçınılmaz bir durumdur. ABD’nin hem dış hem iç siyasetinin çöküşünün sembolüdür. ABD için sembolik önemi büyük olan bir binada gerçekleşmiş olması da, durumun çarpıcılığının altını çizmektedir.

İşgal sonrasında Biden yaşananların bir “ayaklanma” olduğunu söyledi; pek çok kesim de bunun bir “darbe girişimi” olduğunu belirtti. Sonuçta **başarısızlıkla sonuçlanan bu girişimin “başardığı” tek şey, “Amerikan demokrasisi ve yaşam tarzı”nın hiçbir cazibesinin kalmadığının, ABD’nin gerilemesiyle birlikte bu cıların da döküldüğünün ortaya serilmesi.**

7 Ocak 2021 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Hindistan’da tarihin en büyük grev dalgası

Hindistan Eylül 2020’den bu yana çok büyük kitle eylemleriyle sarsılıyor. Narendra Modi hükümetinin yeni reform programı, Hindistan’daki işçi ve emekçilerin devasa katılımıyla protesto ediliyor.

Hükümetin hazırladığı üç yasa tasarısı, sendikalaşmanın önünü kesiyor, sendikalaşan işçiyi işten atan patronları destekliyor ve işçiler için günlük mesainin 12 saate çıkarılmasını öngörüyor. Tarım sektörünü tekellerin çıkarına yeniden düzenlemeyi hedefleyen yasa ise, çiftçi desteklerini ortadan kaldırıyor ve toptan pazarını özelleştiriyor. Sağcı Modi hükümeti, pandeminin yarattığı ortamı fırsat bilerek, Hindistan işçi ve emekçilerinin zaten kısıtlı olan haklarını da gaspetmeye çalışıyor.

Bu girişime karşı Eylül ayında patlak veren protestolar, 26 Kasım 2020’de büyük bir genel greve dönüştü. 25 milyon işçinin sendikalı olduğu Hindistan’da, genel greve katılım 250 milyon kişiye ulaştı. Bu, sadece Hindistan tarihinde değil, genel olarak sınıf mücadelesi tarihinde ulaşılmış bir rekorun ifadesi.

26 Kasım’daki genel grev, büyük bir çiftçi örgütü tarafından başlatılan ve onmilyonlarca çiftçinin katıldığı bir yürüyüşle birleştirildi. Yürüyüşçülerin hedefi başkent Delhi’ye ulaşmaktı. Polis çiftçilerin önünü bariyerlerle kesmek isteyince, çiftçiler de traktör ve kamyonlarla bu bariyerleri aşarak ilerledi. Göstericilerin kararlı tutumu üzerine, hükümet onlara şehrin merkezinden uzakta bir yerde protesto izni verdi; ancak çiftçiler bunu kabul etmediler. Şehrin merkezine de giremedikleri için, sınırda kamp kurmaya karar verdiler. 500 binden fazla çiftçi kent girişinde kurdukları kamplarda eylemlerini sürdürüyorlar. Ve başkent Delhi

neredeyse tamamen kuşatılmış durumda.

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu’nun (ITUC) yaptığı çalışmaya göre, sendikal özgürlükler, toplu iş sözleşmesi bağitleme, ifade özgürlüğü, insana yakışır iş ve yaşam ücreti gibi işçi sınıfının doğrudan ilgilendiren konularda, Hindistan en kötü 10 ülkeden biri. Pandemi süreci, işçilerin koşullarını çok daha kötüleştirilmiş, hak ihlallerini katmerlendirmiş durumda. Ülke genelinde iş güvenliğinden de sosyal güvenceden de bahsetmek mümkün değil. Gelir eşitsizliği ve genç işsizlik her geçen gün büyüyor. Tam zamanlı fabrika işlerinin yerini, kayıtdışı ve güvencesiz çalışma alıyor. Öyle ki, kayıtdışı çalışma oranı yüzde 94’e çıkmış durumda.

Eylül’de başlayan, 26 Kasım’da doruk noktasına çıkan eylemler, Ocak ve Şubat aylarında da, protestolar, otoyol blokajları gibi biçimlerle devam ediyor. Bu eylemler, 2016 ve 2019 yıllarında gerçekleşen genel grev dalgasının son ve en büyük halkası. 1980’lerden buyana ağır neoliberal saldırıların yarattığı yıkım, son bir yılda pandeminin yarattığı yıkımla birleşince, kitlelerin yaşadığı çöküşün bir sonucu olarak yaşanıyor bu patlama. Ve öncekilerden farklı olarak, ilk defa bu ölçüde kent ve kır emekçisinin ortaklaşa eylemi olarak yürütülüyor. Hindistan işçi ve emekçilerinin yaptığı bu eylemler, tüm dünyada ekonomik krizin pençesinde olan kitlelere yol gösteriyor.

Bir Film: Özgür Jones Devleti

ABD’de kongre baskını sırasında, Trump yanlısı ırkçı-faşistler “Konfederasyon bayrağı” ile gösteriler yapınca, ABD iç savaşındaki sınıf mücadelesini farklı bir gözle anlatan bu filmi bir hatırlatmak istedik.

Film ABD İç Savaşı (1861-1865) sırasında, Paris Komünü’nden sadece birkaç yıl önce, ABD topraklarında, “özgürlük-eşitlik-adalet” taleplerini “Anayasa maddesi” olarak yazılı hale getiren ve “bağımsızlığını” ilan eden “Özgür Jones Devleti”nin kuruluş hikayesini anlatıyor.

Amerikan İç Savaşı bir yanıyla köleliğe karşı başkaldırıdır; diğer yandan sanayileşen Kuzey eyaletler ile uçsuz bucaksız pamuk çiftliklerine sahip Güney eyaletlerin iktidar savaşıdır. İç savaşı yakından takip eden ve düzenli olarak bazı gazetelere bu konuda yazılar yazan Marx, savaşı şöyle tanımlamıştır: “Güney ile Kuzey arasındaki mevcut mücadele... iki toplumsal sistem arasındaki, kölelik sistemi ile özgür emek sistemi arasındaki mücadeleden başka bir şey değildir. Bu mücadele patlak vermiştir, çünkü sözkonusu iki sistem, Kuzey Amerika kıtasında artık barışçıl bir şekilde yan yana yaşayamamaktadır. Bu durum, sadece bir sistemin zaferiyle sona erebilir.”

İç savaşın temelinde “köle emeği”nin nasıl kullanılacağı yatıyordu. Sanayileşen Kuzey, daha fazla işgücüne ve bu işgücünün serbest dolaşımına ihtiyaç duyuyordu. Afrikalı kölelerin büyük direnişleri, kapitalizmin işgücü ihtiyacıyla birleşmiş, bu nedenle Kuzey’de kölelik kaldırılmıştı. Keza yeni kurulmakta olan Batı eyaletlerinde de kölelik peşpeşe yasaklanmaktaydı. Güney ekonomisi ise, büyük çiftliklerde pervasız bir köle emeği sömürsünü zorunlu kılıyordu. Ancak Güney’deki köleler de, ülkenin genelinde elde edilen haklardan yararlanmak istiyor, sıkça isyan ediyor, kaçıyor, üretim zarara uğruyordu.

Bu koşullarda, Güney’de de köleliğin yasaklanacağını öngören 11 eyalet (Mississippi, Güney Karolina, Florida, Alabama, Teksas, Georgia, Louisiana, Virginia, Arkansas, Kuzey Karolina ve Tennessee) ABD’den bağımsızlıklarını ilan ettiler. Bu eyaletler, kendilerini “Konfederasyon” olarak tanımladılar. Kuzey ise “Birlik” ismini kullanıyordu. Bağımsızlık ilanı ile birlikte, 1861 yılında iç savaş patlak verdi. Savaşı Kuzey’in kazanması kaçınılmazdı. Her şeyden önce toplumsal açıdan daha ileri bir noktayı temsil ediyordu. Bununla bağlantılı olarak mali gücü, insan kaynağı, ordu gücü vb. her yönüyle Güney’den daha güçlü, daha üstün durumdaydı. Savaş 4 yıl sürdü; 1865 yılında Kuzey’in zaferi ile sonuçlandı. 1865 yılı, aynı zamanda yasal olarak köleliğin kaldırıldığı (savaş resmi olarak bitmeden 5 ay önce) tarih olarak kayıtlara geçti.

İç savaşı anlatan bir film

Filmdeki olaylar; iç savaş yıllarında, köleliğin en vahşi biçimde uygulandığı Güney eyaletlerinden biri olan Mississippi’nin Jones bölgesinde geçiyor. Yoksul bir çiftçi olan Newton Knight, “köle sahiplerinin savaşı”nda yoksulların öldürülmesine ortak olmak istemediği için savaştan kaçır, kaçak kölelerle birlikte bölgenin bataklığında saklanır. “Vergi” adı altında yoksul çiftçilerin tüm gıdasına ve malına el koyan orduya karşı direnen beyazlarla birlikte bataklığın “nüfusu” artar. Bir aşamada, orduya karşı direniş başlar. Önce

Kuzey hükümeti ile işbirliği kurmaya çalışırlar; ancak Güney ile uzlaşma arayışı içinde olan Kuzey, bu çabalarını karşılıksız bırakır. Bu koşullarda, kendi bağımsız devletlerini ve eşitlik-özgürlük odaklı kendi anayasalarını ilan ederler. Bu anayasa, sadece siyahlara özgürlük tanıyan “ırksal eşitliği” değil, “bir insan fakirken diğeri zenginleşemez” gibi maddelerle “sınıfsal eşitliği” de öngören maddeler taşımaktadır.

Amerikan İç Savaşı’nı ve köleliğe karşı mücadeleyi anlatan çok sayıda Amerikan filmi vardır. Bu filmlerde genel eğilim, “çaresiz-zavallı” siyahların yaşadığı zulme karşı “beyaz bir kahraman” tarafından başlatılan direnişi anlatmaktır. Siyahların bilinçlenmesi, örgütlenmesi, silahlı mücadele vermesi, kölelik karşıtı bu filmlerde bile yok sayılmakta, üstenci bir bakış açısı, örtük bir ırkçılıkla birlikte filme yedirilmektedir. En ileri, siyahlara karşı “hümanist” yaklaşımı aşamaz. Kimi filmler de, siyahların “bireysel intikam” hikayeleri (mesela Quentin Tarantino’nun “Zincirsiz-Django” filmi) üzerine kuruludur.

Ancak Özgür Jones Devleti (Türkiye’de “Özgürlük Savaşçısı” adıyla gösterildi), birçok yönden bu filmlerden farklı bir içerik sunuyor.

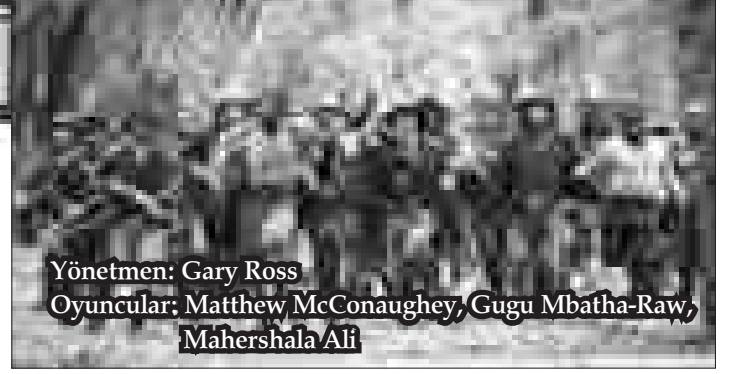
En başta, **sınıfsal bir bakış açısını filmin geneline yaygınlaştırıyor**. Savaşın içindeki askerler arasındaki konuşmalarda ya da asker kaçaklarının toplandığı bataklıkta, savaşın zenginlerin çıkarına olduğu ama kölelerin ve yoksulların savaşa sürüklendiği sıkça vurgulanıyor. Savaş sırasında çıkartılan “20 köle kanunu”nu da (20 kölesi olan savaştan muaf tutulur) teşhir ederek, savaştaki bu sınıf farkını altı çiziliyor.

Bu yaklaşım, **savaşa karşı direnişin içinde, kaçak siyah kölelerle yoksul beyaz çiftçilerin birlikte mücadele etmeye başlamasıyla daha da güçlü bir hal alıyor**. Yoksul beyazların içinden de elbette ırkçı olanlar çıkıyor; ancak genel olarak yoksul beyazlarla siyahların, yaşamı-yemeği-eylemi paylaşmaları, Konfederasyon ordusuna karşı birlikte direnmeleri, Özgür Jones Devleti’ni birlikte kurmaları gibi unsurlar, filmin güçlü yanını oluşturuyor.

Keza, **hareketi başlatan kişi bir beyaz olmasına rağmen, “siyahların yerine” savaşan bir “kurtarıcı” değil, “siyahlarla birlikte” mücadeleyi örgütleyen biridir**. Askeri bilgisini aktarıyor olması “üsten” bir yaklaşımla değil, “eşitlikçi” bir tarzdadır. Ve savaştan kaçan, vergi toplayan görevlilere karşı direnen yoksul beyazların da toplandığı bataklık, ortak yaşam alanları olmuştur.

Diğer taraftan, **kadınların filmdeki konumlanışı da standart iç savaş filmlerinden farklıdır**. Bu filmde figüran değildir kadınlar. Çaresiz, savunmasız, korunmaya muhtaç varlıklar olarak değil, mücadeleye kattıklarıyla anlatılır siyah ve beyaz kadınlar. Mesela Knight’in ilk “ordu”su, vergi ödemek istemeyen yoksul bir beyaz kadın ile onun üç küçük çocuğudur. Pasif savunmadan orduyla savaş aşamasına geçiş ise, bir cenaze törenindeki kadınların, yanlarında duran askerlere ateş etmesi ile başlar. Zaten savaş koşulları, cephe gerisi olan bu bölgede kadın ve çocuk nüfusun fazla olmasını zorunlu kılmıştır; ve bu kadınlar yaşamın da, üretimin de, direnişin de merkezindedir.

Yine standart kölelik karşıtı filmler, 1965’te iç

Yönetmen: Gary Ross
Oyuncular: Matthew McConaughey, Gugu Mbatha-Raw, Mahershala Ali

savaşın bitmesi ve köleliğin kaldırılmasının anayasa maddesi haline getirilmesine dönük kutlamalarla biter. Özgür Jones Devleti filmi ise, egemen sınıfların bu konudaki iki yüzünü tüm çarpıcılığıyla ortaya koyar. Bir kere daha savaş sürerken, Güney’deki devlet sisteminin tamamen çökmesini istemeyen Kuzey’in, direnen grupları nasıl yalnız bıraktığını görürüz. **Sınıfsal saflaşmada, Kuzey ve Güney’in egemenleri aynı saftadır**. Keza köleliğin kaldırılması, kölelik karşıtı mücadelenin zorunlu bir sonucu olarak yasalaştırılmıştır; ancak çıkartılan dolambaçlı yasalarla (mesela “Çıraklık sözleşmesi” ile siyah çocukların köleliği sürdürülme-tiler) ve köle sahiplerinin fiili müdahalesiyle (savaş sırasında bölgeden kovulan köle sahipleri geri dönmüş, yönetici konumlarda görevlendirilmiştir) kölelik en ağır yöntemlerle sürdürülmektedir. Ku Klux Klan adlı ırkçı-vahşi bir örgüt, bu atmosferde doğmuştur. Yasa ile özgürlükleri güvence altına alınan siyahlar Ku Klux Klan tarafından katledilmekte, kiliseleri yakılmakta, işkence yapılmaktadır. Bu dönemde Güney eyaletlerindeki onbinlerce siyah, en vahşi yöntemlerle öldürülmüştür.

“Seçme ve seçilme hakkı” konusunda filmde verilen mesaj da çarpıcıdır. Seçimlerde aday olan siyah önder, açıkça katledilir; siyahların oy kullanmasını engellemek için saldırılar düzenlenir; seçim günü siyahlar ve yoksul beyazlar, ancak silahlarını gösterip çatışmaya hazır olduklarını ortaya koyduklarında oy kullanabilirler; ve yüzlerce kişi Cumhuriyetçilere oy kullanmış olmasına rağmen, Cumhuriyetçi Parti’ye kullanılan oy sayısı sadece “2” olarak kayıtlara geçirilir.

Köleliğe karşı mücadele, ABD tarihinin en önemli yönlerinden biridir. Ancak **ABD egemen sınıfları için, her türlü vahşeti uygulayabildikleri bu bedava işgücünün ellerinden alınmış olması, öylesine kabul edilemez bir durumdur ki, yasal düzenlemeler ne olursa olsun, ırkçılık ve kölecilik yüzyıllar boyunca canlı tutulmuş, beslenmiş, bir kitle tabanı oluşturulmuştur**. Ve ırkçılık genel olarak devlet tarafından korunmuş-kollanmış, ırkçılar ödüllendirilmiştir. Siyahları katleden polislerin prim alması, tatile gönderilmesi vb. bunun göstergesidir. Benzer biçimde, Kongre baskını sırasında köleci Konfederasyon bayrağının yeniden hortlatılması da öyle.

Diğer taraftan, son yıllarda ABD emekçilerinde farklı bir hareketlenme de yaşanmaktadır. Birkaç yıl önce Kızıldeviriler bağımsızlık ilan edeceklerini duyurdular; geçtiğimiz yıl “Siyah hayatlar değerlidir” eylemleri sürecinde de Seattle kentinde komün ilan edildi ve başka eyaletlerde bu türden “bağımsızlık” başkaldırıları gündeme geldi.

Bir taraftan Trump’ın ırkçıları harekete geçirdiği, diğer taraftan kitlelerin eşitlik-özgürlük arayışlarının böylesine yoğunlaştığı bir dönemde, ABD tarihinin bu çarpıcı kesitini anlatmayı, yoksul çiftçiler ve siyahlar tarafından kurulan bu ilk “Komün”ü hatırlatmak istedik.

Boğaziçi Direnişi büyüyor

Melih Bulu'nun kayyum rektör olarak Boğaziçi'ne atanmasından sonra başlayan direniş ve eylemler sürüyor. Eylemlere sert bir şekilde müdahale eden devlet, gözaltı, tutuklama, işkence saldırısının yanı sıra, karalama-manipüle etme yollarını da devreye sokuyor. Boğaziçi Üniversitesi rektörlük binası önünde eylemlerine nöbetleşe devam eden öğrenciler ve akademisyenlere, Türkiye'nin birçok yerinden, hatta dünyadan destekler geldi. Dünya kamuoyunun ilgisi BM'yi de harekete geçirdi. Türkiye'yi kınayan açıklamalar yaptılar. Erdoğan yönetimi de sıkışıkça saldırılarını yoğunlaştırıyor.

Açılan sergide İslami bir figürün yere serilmesini bahane eden devlet, LGBT+ kulüplerine üye olan öğrencilerin evlerine baskın düzenledi ve 4 öğrenciyi gözaltına aldı; 2'si tutuklanırken 2'sine de ev hapsi verildi. Gözaltıları protesto etmek için 1 Şubat'ta Boğaziçi Üniversitesi Güney Kampüsü'nde eylem için çağrı yapan öğrencileri engellemek için polis, üniversite içindeki ve önündeki ablukasını daha da arttırdı ve bir kez daha üniversite çevresindeki Hisarüstü Mahallesi başta olmak üzere, üniversiteye açılan tüm yolları kapattı. Buna rağmen eylem için toplanan öğrencilere saldıran polis, yüzlerce öğrenciyi gözaltına aldı. Aynı günün akşamı bu kez de rektörlük binası önünde nöbet tutan öğrencilere saldıran polis, burada da 50'den fazla öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrencilerin bir kısmı ifadelerinin ardından serbest bırakılırken, devrimci-demokrat öğrencilerden 10'una ev hapsi verildi. Gözaltılar sırasında polisler öğrencilere işkence yaptı ve tacizde bulundu. Aynı gün İzmir'de yapılmak istenen eyleme de polis saldırdı ve öğrenciler gözaltına alındı.

Boğaziçi'nde yaşanan bu saldırıları protesto etmek için Türkiye'nin birçok ilinde kitle örgütleri ve öğrenciler 3 Şubat'ta eylem çağrıları yaptı. Adana, Hatay, Antalya, Mersin, Bursa, İzmir'de eylemler yapıldı. Ankara'da yapılmak istenen eylemi engellemek için polis meydanları ablukaya aldı. Henüz eylem başlamadan 60'dan fazla öğrenci işkencelerle gözaltına alındı.

Kadıköy-Rıhtım'da saat 18.00'de yapılacak eylemi engellemek için ise, iki saat öncesinde kaymakamlık Kadıköy'de 7 günlük eylem ve etkinlik yasağını, pandemiye dayandırarak ilan etti. Buna rağmen kitleler Kadıköy'e gitti ve eylemi başlattı. Polis eyleme katılımı düşürmek için Boğaziçi Üniversitesi'nin önünden kalkan otobüslere, vapur iskelelerine, metrobüs çıkışlarına karakollar kurdu. Öğrencileri otobüslere ve vapurlara bindirmede, saldırdı, gözaltına aldı. Eylem saatinde rıhtıma yakın yerlerde toplananlara gaz bombası ve plastik mermilerle saldırdı. Toplamda yüzlerce kişi gözaltına alındı. Buna rağmen dağılmayan kitle saatlerce Kadıköy sokaklarında "Melih Bulu istifa", "Direne direne kazanacağız", "Faşizme karşı omuz omuza", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarını attılar. Bahariye Caddesi ve Moda'nın sokakları eylem alanlarına döndü. Kitle iki koldan Mehmet Ayvalıtaş Parkı'na yürüdü ve burada yapılan açıklamaların ardından eylem bitirildi.

Eylemlerin giderek büyümesi ve genelleşmesi, AKP hükümetini korkutmuş durumda. Tıpkı Gezi'den öncesi gibi yeni bir toplumsal patlamanın geldiğini gören hükümet, yalanlara başvurmadan da geri durmuyor. Bir yandan vahşi saldırılar, bir yandan psikolojik saldırılarla kendini güçlü göstermeye çalışıyor.

Sadece AKP hükümeti değil, düzen içi muhalefet de eylemler karşısında ürkmüş durumda. Kılıçdaroğlu, yaptığı son konuşmada öğrenci ailelerine seslendi ve "Akliselim davranalım" diyerek, bir kez daha itfayecilik rolünü üstlendi. Oysa her türlü saldırı, hak gaspı ve devlet terörünü püskürtmenin yolu; direnmekten, meydanlara çıkmaktan geçiyor.

Ne yaparlarsa yapsınlar, biriken öfkenin patlamasını engelleyemeyecekler! "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır" bilinciyle eylemler sürecek...

Mücadele
Tarihinden

Boğaziçi işgali

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri 1 Şubat günü rektörlük binasının önünde toplandıklarında, kayyum rektör Melih Bulu'ya soruları olduğunu belirtmişlerdi. Aslında bir aydır gerek öğrenciler, gerekse öğretim görevlileri, rektörlük binasının önünde ve Güney Kampüsü'nün bahçesinde sayısız eylem gerçekleştirmişlerdi; bu da onlardan biriydi. Ancak bu defaki eylem daha uzun ve daha güçlü örgütlenmişti.

Kayyum rektör atamasından bugüne devletin tutumu her aşamada saldırmak, polis gücü ve gözaltılarla yıldırıma çalışmak oldu. Fakat öğrencilerin eylemlerindeki ısrar ve kararlılık ile kitle desteğinin giderek büyüyor olması, önemli bir tehdide dönüştü. Tam bu noktada, **rektörlük önündeki eylemi bahane ederek, Boğaziçi Üniversitesi'nin içine polis sokuldu ve çok**

sayıda öğrenci gözaltına alındı. Üniversitenin içine polisin girmesi, öğrencilere bu kadar vahşi biçimde saldırmasına tepkiler büyüyünce, bu defa "Rektörlüğü işgal edeceklerdi" yalanına başvurdular.

Boğaziçi rektörlüğü 1992 yılında işgal edilmişti

Aslında "Rektörlüğü işgal edeceklerdi" sözü, salt polisi içeri sokmak ve saldırmak için üretilmiş bir bahane değildi. Gerçekten de, **Boğaziçi Üniversitesi rektörlüğünün 1992 yılında işgal edilmiş olması, egemenlerin belleğinde bütün tazeliğiyle duruyor. O işgal, devlet açısından öylesine etkili ve sarsıcı olmuştu ki, bunu unutmaları mümkün değil.** Bu nedenle öğrencilerin kararlı bir biçimde rektörlük önünde toplanmaları, devlet hafızasının 1992'deki işgali, büyük bir dehşetle hatırlamasına neden oldu. Bugünkü eylemin de, anlık bir coşku ve yönlendirmeye işgale dönüşmesi ihtimalinin önünü kesmek istediler.

1992 yılındaki işgal, Zonguldak-Kozlu'da maden ocaklarında katledilen madencilerin haykıran soluğu olmak için gerçekleştirilmişti. Yaşanan, Türkiye tarihindeki en büyük madenci katliamıydı. 3 Mart 1992 günü maden işçileri, sızan gazı çok önceden farketmişler ve patronları-mühendisleri uyarışlardı. Buna rağmen önlem alınmadan ocaklardaki çalışma sürdürüldü. Ve 16-24 vardiyası, patlayan grizu ile tonlarca toprağın altına gömüldü. Maske yoktu, önlem yoktu, işçilerin canının değeri yoktu!!! Ve bu defa, yüzlerce madenci toprak altında kalmıştı.

Katliamı daha korkunç hale getiren ise, "yangın sıçramasın diye" yeraltındaki madencileri kurtarma çalışmalarının durdurulması ve üstlerine beton duvar örülmesiydi. Enkaz altındaki madenciler, canlı canlı ölüme terkedildiler. Günler sonra ocaklar açıldığında, birbirine sanılarak ya da sırtını duvara dayayarak ölümünü beklemiş madenci cenazeleri bulunmuştu. Patlamada ölen işçilerden çok daha fazlası, üzerlerine örülen duvarla, diri diri gömülmüştü.

Bu kadar ağır bir katliam, iki gün sonra başlayan Azeri-Ermeni savaşının gölgesine atıldı, gündemden düşürüldü, unutturuldu.

Olay böylesine büyük, madenci katliamı böylesine vahşi, egemenlerin tutumu ise bu kadar pervasız olunca, yapılan protesto eylemleri de çok yetersiz kalmıştı. Özellikle öğrenci gençlik, bir yükseliş süreci yaşıyor olmasına rağmen, dönemin olağan eylemlerinin dışına çıkan bir tutum alamadı. **Genel olarak gençlik içinde, özel olarak da Boğaziçi Üniversitesi'nde etkili bir güce sahip olan Genç Komünarlar (GK) diğer gençlik örgütlerine "daha etkili eylemler" yapma çağrısında bulundu; fakat kabul edilmedi. Bunun üzerine GK, Boğaziçi Üniversitesi rektörlüğünü işgal etme kararı aldı.** Bu kararı diğer gençlik örgütlerine bildirdiğinde, "BCÜ'de işgal boğulur" yanıtını aldı. Onlar sadece forum ve yürüyüşe katıldılar. Diğer siyasetlerin de katılabileceği umuduyla, işgalin pankart ve dövizleri imzasız olarak hazırlanmıştı; başkası katılmayınca imzalar sonradan eklendi.

İşgal nasıl gerçekleşti

27 Genç Komünar'ın, 9-11 Mart 1992 tarihleri arasında gerçekleştirdiği rektörlük işgali; işgalcilerin militan duruşu, rektörlük önündeki kitlenin kararlı desteği ve Zonguldak maden işçileri başta olmak üzere işçi sınıfında oluşturduğu güçlü duygu bağı

ile, günlerce gazete manşetlerinde yer aldı, televizyon programlarında konuşuldu. Unutturulan madenci katliamı yeniden gündemleşti. İşçi sınıfına öğrenci gençlik içinden yükselen bu güçlü destek, öğrenci-işçi dayanışması açısından da çarpıcı bir örnek yarattı.

İşgal, Boğaziçi Üniversitesi Güney Kampüsü içinde yapılan bir yürüyüşle başlatılmıştı. Bir madenci disipliniyle illegal olarak örgütlenmişti. Karar alma süreçlerine katılanlar dışında, kimsenin işgal hedefinden haberi yoktu. Devletin kulağına gitmeden eylemin başarısını garanti altına almanın tek yolu buydu.

Öğlen saatlerinde forumla başladı. Ardından kampüs içi yürüyüşe geçildi, pankartlar ve sloganlarla. Ve rektörlüğün önüne gelindiğinde, kapıdan içeri girerler. Kapının girişinde işgalin duyurusu yapıldı bütün kitleye. Çıkmak isteyenler çıktı, sadece işgale katılmaya gönüllü olanlar kaldı. Böylece 27 Genç Komünar'ın BÜ işgali başlamış oldu.

İlk iş olarak rektörlükte çalışanlar sorun yaratmadan dışarı çıkarıldı. Kimsenin kalmadığından emin olduktan sonra, ilk barikat kuruldu dış kapının önüne. Suyun kesilmesi ihtimaline karşı bulabildikleri tüm kaplara su dolduruldu ve gaz bombaları için ikinci kattaki büyük salonun çeşitli noktalarına yerleştirildi. Havlular ıslatıldı bu arada. Oldukça geniş olan pencereler de barikatlandı. Yanlarında getirdikleri taşları, sopaları, molotofları uygun biçimde yerleştirdiler.

Dışarıda telsizler işlemeye başlıyor. İşiten inanmıyordu telsizin öte ucundan. Kafalarından aşağı boğazın tonlarca suyu dökülüyordu. Polis otoları geliyor önce. Siviller, çevikler doluyor kampüsün içine, şaşkınlık ve panik içinde. Ve özel hareket helikopterlerinin patapatlar duyuluyor rektörlük binasının üzerinde. 12 kişilik özel hareket timi kampüs bahçesine iniyor.

Bu arada, İşgal Komitesi'nin hazırladığı bildiri okunuyor ikinci kattaki bir pencereden, dışarıda toplanmış olan kitleye ve basına...

Kuşlamalar savruluyor pencerelerden dışarıya, sloganlarla birlikte.

Eylemin yarattığı moral bir anda öylesine yayılıyor ki ülkenin dört bir yanına, devlet ilk anda saldırmaya cesaret edemiyor. “Arabulucu”lar, “iyi niyetli sözcü”ler giriyor devreye. Komünar’ları ikna etmeye çalışıyorlar boşu boşuna.

11 Mart’a kadar, içeride işgalcilerin, dışarıda destekçilerin eylemi sürdü bütün basın yayın organlarının gözü önünde. Ve 11 Mart günü polis, 6 saat süren bir saldırının ardından ancak girebildi içeriye.

27 Komünar, büyük bir direnişle savundu, mevzilendiği her bir noktayı. Kafası-kolu kırılmış, bedeni ezilmiş biçimde otobüslere atılıp götürüldüler. Şube süreci, direnişin devamı niteliğindedi. İşkencelere rağmen Genç Komünarlar ifade vermeme geleneğini sürdürdüler. Sonras hepsini tutukladılar. 3,5 ay cezaevinde kalan Komünarlar, cezaevini de gelişimleri için bir kaldırıca çevirdi, üretmeye devam ettiler. Ve mahkemede, madenci katliamını teşhir eden, işçi sınıfının direnişine-geleneklerine sahip çıkan bir savunma yaptılar. Ardından tahliye edildiler.

İşgalin yankıları

Egemen sınıflar, işgalin yarattığı sempatiyi kırmak için büyük bir karalama kampanyası başlattı. Barikat kurulurken bile zarar verilmeyen eşyalar için, “kırıp döktüler, herşeyi parçaladılar” yalanını uydurdular mesela. Günaydın gazetesi, işgalcilerle yaptığı “hayali” telefon görüşmesinde,

“her şeyi kırıp dökeceğiz” dediklerini uydurdu. İşçilerin düşmanlığını kazanmış, işçi eylemlerinde “Ardıç kuşu, Seni biz avlayacağız” yazılı dövizlerin taşınmasına sebep olmuş Engin Ardıç, TV kanallarında günler boyunca işgali karalayan konuşmalar yaptı. Edebiyat ve sanat dergisi Varlık’ta yazan Taner Ay, eylemcilerin kütüphaneyi tahrip ettiğini yazdı.

Elbette bunların hiçbiri doğru değildi. Bu yalanlar, eylemin büyüklüğünün ve yarattığı sempatinin rüzgarıyla savruldu gitti; geriye sadece öğrenci gençliğin madencilere verdiği destek ve katliamı protestosu kaldı. Üç gün boyunca eylem basında etkili biçimde ve amacı ile (Kozlu katliamı protestosu) birlikte yer aldı.

Burada devrimci hareketlerin tutumuna ilişkin de birkaç söz söylemek gerekir. **Öncesinde uzun tartışma süreçleri içinde bir türlü harekete geçirilemeyen, “güvenli alan”daki rutin eylemlerin dışına çıkamayan gençlik örgütleri, sonrasında eylemi yok saymaya çalıştılar.** İşgal boyunca burjuva basın bile bütün gücüyle rektörlüğün karşısında konumlanmışken, devrimci basından tek bir kişinin bile gelmemiş olması çarpıcıdır. Kimi devrimci kurumlar ise daha saldırgan bir tutum içinde oldular. Polise değil, Komünarlara tavır alanlar oldu. Eylemle birlikte polisin okula girmesini aynılaştırarak “İki İşgal” başlıklı yazılar kaleme aldılar. Fakat tarih hiç bir şeyin gölgeleyemeyeceği kadar net bir biçimde Boğaziçi işgalini’nin meşruluğunu ortaya koydu. Geriye kalan, bu tür karaçalmalar değil, direnişin onuruydu.

* * *

Boğaziçi Üniversitesi rektörlük işgali, -öncesi, işgal günleri ve sonrasıyla- kitaplaştırıldı; **“Katledilen madencinin haykıran soluğu: BOĞAZİÇİ İŞGALİ”** adıyla, Yurt Yayınları tarafından yayınlandı.

Bugün rektörlük önünde protesto eylemi yapan öğrencilerin “rektörlüğü işgal edecekler” bahanesiyle gözaltına alınması, burjuvazinin bu korkusunun ne kadar büyük ve ne kadar derin olduğunu bir kere daha ortaya koydu.

İŞGAL GÜNLÜĞÜ’NDEN

(Boğaziçi İşgali kitabından alınmıştır.)

1. gün:

Askeri açıdan bize göre çok üstünler, 3. katta bir karşılama hazırlıyoruz. Güç üstünlüğüne teslim olmayacak, kalemizin içinde “küçük bir kale” daha hazırlayıp, yüreğimiz ve bilincimizle direneceğiz. Küçük kale, 3. katta 20 metre karelik bir oda. İki penceresini gaz bombalarına karşı sıkıca kapattık. Çekilirken hızlı ve sağlam bir barikat kurabilmek için, gereken malzemeleri odanın önüne taşıyoruz. Artık devleti “kalemiz”in dışına hapsettik.

(...)

2. gün:

Sabah saat 9.00. Derse girecek öğrenciler alandayken sloganlarımızı ve marşlarımızı haykırarak selamlıyoruz günü. Bahçede henüz kalabalık yokken, otomatik silahlı bir polis silahını pencereye doğrultuyor. Aklınca bizi korkutacak. İki molotofu pencerenin önüne dizerek yanıt veriyoruz. Molotofları görünce iki çevik otobüsünü ve diğer araçlarını 40-50 metre geriye çekiyorlar. Tepeden tırnağa silahlı polislerin bu durumuna gülüyoruz.

Birer saat arayla pencereden sloganlı marşlı yayınlamıza devam ederken, öğle saatlerinde telefonla basın ve TV’lerde eylemin ne şekilde yer aldığını öğreniyoruz. Eylem bu yönüyle de başarılı. İşgalimiz yurdun dört bir yanında yankılanıyor... Yalnız değiliz, milyonlarca yürek bizimle birlikte çarpıyor. “Gün gelecek kan içinde boğulacaklar / Çünkü halkın yaraları daha doğur- gan.” (...)

3. gün, saat 16.30

Rektörlüğün çevresindeki kitle ilk defa bu denli kalabalık. İçeride devrim andı içiyoruz. Ve saldırı başlıyor. Binanın arkasından ve yanından tırmanmaya çalışan çevikleri, molotoflarla püskürttük. Bulunduğumuz salona açılan barikatı kırmaya çalışıyorlar. Taş yağmuruna tutuldular. Ancak barikat zorlanmaya başladı. Çatışmanın durumunu pencereden kitleye aktarıyoruz. Kitlenin polise karşı tepkisi dorukta. ... Aynı anda içeride kapılar kırılacak derecede zorlanıyor. Eşyalar ahşap olduğu için içeride molotof kullanmama kararımız var. ... 3. kattaki küçük “kale”mize çekiliyoruz. Barikat için masaları çektik, ancak desteği koyacak zamanımız olmadı. Artık bedenlerimizle destek olmak zorundayız barikata. Kapıyı tamamen parçalıyorlar. Açılan aralıklardan koca kalasları sürüyorlar içeriye. Birinin kalkanını, bir-kaçının cop ve kalasını ele geçiriyoruz. Kalkanı pencereden dışarı atıp, diğer “savaş aletlerini” onlara karşı kullanıyoruz. Sloganlarımız hiç susmuyor. ... Dişe diş bir savaşım bu. Ele geçirilen bir copu, bir kalası düşman tekrar ya- kaladığında, karşılıklı asılma sırasında ellerden, tırnaklardan kan sökülüyor da teslim edilmiyor savaş aletleri... Karanlıkla aydınlığın savaşı bu. Bedenler barikat olmuş... İmkansız, kapıdan giremiyorlar. Adımızın esin kaynağı Paris Komünü’nün barikat savaşlarının, II. Dünya Savaşı’nda “sosyalist anayurt”un sokak sokak, ev ev, oda oda Moskova savunmalarının ruhuyla savaşıyoruz.

Balyozlarla yıkmaya girişiyorlar duvarı. Madencilerin üzerine örülen duvarlar geliyor akıllara. Kapitalizm, direniş duvarlarını yıktığı oranda, yaşamın üzerine duvar örebileceğini biliyor. ... Bir süredir öğrenci gençlikteki teslimiyetçiliğe alışmış olan polis şaşkın... (...)

Kazanmak için

Boğaziçi Üniversitesi, (BÜ) bu yılın başında atanan kayyum rektörden bu yana sürekli eylem halinde. Öğrencisi, öğretim üyesi, çalışanlarıyla kayyum rektör istemediklerini haykırıyorlar.

Başlangıçta pasif protesto eylemleri yaptılar. Rektörlük önünde açıklama yapmak, oturmak, resim sergisi düzenlemek, helva kavurmak vb... Fakat devletin üniversiteyi polis ablukasına alması ve öğrencilerin eylemlerine saldırması, direnişin çapını, boyutunu büyüttü. Üniversite kampüsünden İstanbul'un değişik semtlerine yayıldı. Özellikle Kadıköy, Boğaziçi direnişinin ikinci mekanı oldu. Başta Ankara olmak üzere birçok şehirde öğrenciler Boğaziçi'ne destek eylemleri yaptılar. Bu eylemlere de polis vahşice saldırdı.

Bugüne kadar yüzlerce kişi gözaltına alındı, tacize, işkenceye maruz kaldı. Fakat **öğrenciler her aşamada direndiler. Gözaltındayken de direnişlerini savundular; mahkemelere sloganlarla, zafer işaretleriyle çıktılar. Direnişin meşruluğundan aldıkları güçle dik durdular;** ayrı bir moral ve güç kaynağı oldular.

BÜ öğrencilerinin direnişi, ülke genelinde öğrenci gençliği yeniden ayağa kaldırdı. Özerk-demokratik üniversite talebinin yeniden yükselmesini sağladı. Yanı sıra Kürt illerindeki belediyelerle başlayan kayyum sistemine oluşan tepkileri çoğalttı. Baskı ve zorbalığa karşı birleşik mücadelenin örülmesine önayak oldu.

Bir ayı aşkın süredir yayılarak ve güçlenerek devam eden bu direniş, AKP-MHP faşist-gerici bloka karşı tüm güçleri biraraya getiriyor. Fakat **başta CHP olmak üzere düzen muhalifleri, onu olabildiğince sınırlamaya çalışıyor. Oysa BÜ direnişinin kazanması için daha fazlasının yapılması gerektiği açık.**

BOĞAZİÇİ ABLUKASINA YAKINDAN BAKMAK!

Boğaziçi Üniversitesi, Ocak ayının başından itibaren polis ablukası altında. Hem de öyle böyle değil! Televizyonda ya da gazetelerde gördükleriniz daha çok üniversitenin önüyle sınırlı. Bölgenin tümünü yansıtmaktan oldukça uzak ve yetersiz. Yukarıdan helikopter çekimiyle belki genel tablo görülebilir. Ama bizzat içine girmek, gözünü görmek ve o havayı solumak bambaşka... Durumun boyutunu anlayabilmek açısından abluka sonrası bölgeyi şöyle özetlemek mümkün:

Boğaziçi Üniversitesi'ni merkeze alırsak, iki durak öncesinden başlayan ve son durağa kadar devam eden yaklaşık 3 kilometrelik yol, polis bariyerleriyle çevrilmiş durumda. Otobüs durakları, metro çıkışı öbek öbek polislerle dolu. Ayrıca üçerli-beşerli gruplar halinde yol boyu dolaşıyorlar. İnsanları durdurup kimlik kontrolü yapıyorlar. Polis arabaları, TOMA'lar her boşluğa yerleşmiş. Motosikletli polisler caddede tur atıyor. Ablukanın ilk günü kelepçe takılan kampüsünün kapısı ise, üç sıra bariyerle çevrili, TOMA'lardan ve polis ordusundan görülüyor bile. Ellerinde büyük silahları, yüzlerinde maskeleryle

Gençlik yeniden öne çıktı

Gerek dünyada gerekse ülkemizde gençlik, özellikle de öğrenci gençlik, baskı ve zorbalığa ilk başkaldıran olmuştur. Gençliğin statükoları kabul etmeyen, değişim ve gelişime açık yapısı, ona bu özelliği kazandırmıştır. Ülkemizde de 12 Mart ve 12 Eylül faşist cuntalarına karşı ilk hareketlenen kesimin öğrenci gençlik olması tesadüfi değildir.

Gençliğin bu yapısından dolayıdır ki, ege-men sınıflar onu sürekli zapt-ı rapt altına almak isterler. Bilinçlerine burjuva ideolojisini boca edip toplumdan ve toplumsal sorunlardan uzak tutmaya çalışırlar. En küçük bir itirazını bile bastırıp istedikleri kalıba sokmaya uğraşırlar. Gerici-faşist odaklar da toplumsal tabanlarını genişletmek ve “vurucu güç”lerini oluşturmak için gençliğe el atar. Belli dönemler bunda başarılı da olabilirler. Fakat bu, uzun süreli ve kalıcı olmaz. Gençliğin iletirye dönük yapısı, onu devrimci dönüşümlere daha açık hale getirir. Onun için **gençliğe “devrimin kırlangıçları” diyoruz. Baharın gelişini muştulayan kırlangıçlar gibi, gençlik de toplumsal hareketlenmenin, devrimin habercisidir.**

Buna karşın gerici-faşist odakların gençliği kazanma çabası hiç bitmez. Günümüzde de bunu yaptıklarını görüyoruz. Fakat başarılı olmadıklarını kendileri de itiraf ediyorlar. AKP, 18 yıl gibi uzunca bir süre işbaşında olmasına rağmen gençliği kazanamamış olmanın sıkıntısını yaşıyor mesela. En az oyu “Z kuşağı” dedikleri 18-25 yaş aralığındaki genç kesimden aldıklarını, kamuoyu araştırmaları da ortaya koyuyor.

Bugün AKP-MHP blokuna karşı direnişe geçen gençler, çocukluklarından itibaren AKP hükümetleriyle büyüdü. **AKP neredeyse tüm okulları imam-hatipleştirdi. Emekçi semtlerini kuran kurslarıyla doldurdu. Eline geçirdiği medya aracılığıyla gerici-mistik ideolojiyi topluma zerketti. Pande-miyle birlikte ilk ortadan kaldırdığı şey de eğitim oldu. Cehalete övgü dizdi, cahiller ordusu yaratmak istedi.** Diplomasız ya da intihal gibi ağır suç işleyen hırsızları çeşitli makamlara getirdi. Üniversiteleri kendi çiftliği gibi yönetmeye kalktı. Önceleri öğretim yerlerinden en az oyu alanları rektör atarken, 15 Temmuz sonrası üniversitelerde seçimi tümünden kaldırıp doğrudan kendisi atamaya başladı. Bunun son noktası, AKP'den milletvekili adayı olmuş Melih Bulu'yu BÜ'ye rektör atamak oldu. Bu şekilde daha uzun yıllar kitleleri yönetebileceğini sandı.

Ancak **her şeyin bir dolma noktası vardır. Üniversiteler açısından da bu nokta, Melih Bulu olmuştur. Esasında bir kurum olarak üniversiteler, bu dönemde iyi bir sınav vermediler. AKP'nin anti-demokratik uygulamalarına boyun eğdiler. Keza üniversite gençliği son yıllarda daha düşük bir mücadele çizgisi izledi.**

YÖK'ün kuruluş günü olan 6 Kasım eylemleri bile sönümlemeye başlamıştı. Elbette bu durum, genel

kontra tipler, binaların üzerindeki keskin nişancılarla Kürt illerindeki ablukayı hatırlatıyorlar.

Boğaziçi Üniversitesi'ne öncesinden gelenlerin bu manzara karşısında büyük bir şaşkınlığa uğraması, zaman-mekan kavramını kaybetmesi son derece doğal. “Hangi yılda-neredeyiz” duygusunu yaşamamak mümkün değil çünkü. Bir film platosunda mıyız, Ortadoğu'nun bir savaş bölgesinde mi? 21. yüzyılda mıyız, tarih öncesi ya da sonrası zamanlarda mı? Bir distopya içine düşülmüş gibi...

Boğaziçi Üniversite kampüsü, İstanbul'un en elit semti Etiler'in yanı başında, eskinin gecekondu Rumelihisarı Mahallesi'nde bulunuyor. Orhan Veli'nin Bursa'dan İstanbul'a gelişinde yazdığı “Gemlik'e doğru/denizi göreceksin/sakın şaşırma” dizelerindeki gibi, Etiler'den Hisarüstü'ne giderken sağ tarafınızda boğazın eşsiz manzarasıyla karşılaşıp hayran kalırsınız. Beklemediğiniz bir yerde ve beklenmedik bir anda deniz ayaklarınızın altındadır. Ve o büyüleyici manzara sizi içine çeker. '80'lerin sonlarında yapılan “ikinci köprü”yle birlikte bu tabloya köprü de eklenmiştir.

Boğaziçi Üniversitesi'ne giden herkesi içine çeken bu doğal atmosfer,

HEDEFLERİMİZİ VE DİRENİŞİ BÜYÜTELİM!

olarak toplumsal muhalefetin gerilemesiyle bağlantılıydı. **Krizin derinleşmesi ve pandemi koşulları ekonomik sıkıntıları depres-tirdi; başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun değişik kesimlerinden sesler yükselmeye, eylemler çoğalmaya başladı. BÜ üniversite öğrencilerinin direnişi, bunların üzerinden yükseldi, şimdi onları da etkileyen-büyüten bir rol oynayarak geliyor.**

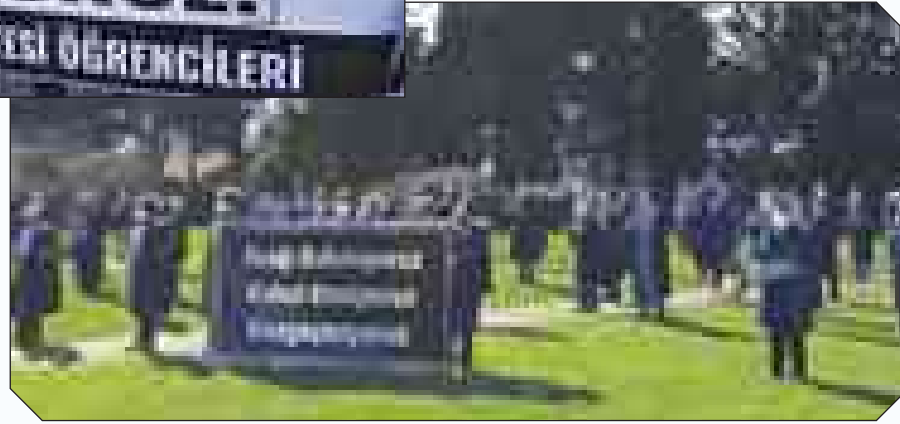
Gençlik bir kez daha ayağa kalkmış durumda. Egemenlerin feryadı boş yere değil. AKP-MHP bloku “teröristler”, “sapkınlar”, “başı ezilmesi gereken yılanlar” diye bağırıp saldırıyor. CHP gibi düzen solcuları da gençleri “yasalara uymaya”, “provokasyona gelmemeye”, anne-babaları ise “evlatlarına sahip çıkmaya” çağırıyor. Yine elbirliği içinde, yükselen bir direnişi boğmaya çalışıyorlar.

Bitmeyen Gezi korkusu ve “provokasyon”

Boğaziçi öğrencilerinin direnişiyle birlikte AKP'nin “Gezi korkusu” yeniden nüksetti. Erdoğan'dan Bahçeli'ye Süleyman Soylu'dan Fahrettin Altun'a, koro halinde saldırıya geçtiler. Bir yandan baskı ve şiddet, bir yandan yalan ve karalama kampanyasıyla direnişi gözden düşürmeye

ve direnişçileri yıldırmaya çalıştılar, çalışıyorlar.

Her zaman olduğu gibi “*dini değerlerimize saldırıyorlar*” klişesini kullanıyorlar. Resim sergisindeki Kabe fotoğrafının üstüne gökku-

şağı çizilmesini, LGBT bayrağıyla özdeşleştirilerek, yeni saldırılara vesile yaptılar. Böylece birden fazla kuş vurmaya yeltendiler. Reformist kesimler de “*provokasyona gelmeyelim*” çığırkranlığıyla bu oyununa ortak oldu. Sanki provokasyonu direnişçi öğrenciler yapıyormuş gibi...

“Provokasyona gelmeyelim”in tercümesi, “haksızlıklara, baskılara başkaldırmayın, itirazınız varsa da olabildiğince sessiz-sakin yapın” demektir. “Sakin ola radikal biçimlere başvurmayın, düzen sınırlarını aşmayın” demektir. İktidarı-muhalefetiyle direnen herkese telkinleri budur.

Oysa Boğaziçili öğrenciler dahil olmak üzere son yıllarda direnen kesimler, zaten “düzen sınırları içinde” kalıyorlar, yasal hak olan (hatta anayasal) gösteri ve yürüyüş, işten kaçınma gibi biçimleri

kullanıyorlar. Ama **bu yasal biçimlere bile devletin kolluk güçleri vahşice saldırıyor, işkence ediyor, tutukluyor. Bu durumda hangi “yasal hak”tan söz edilebilir, hangi yasal direniş tavsiye edilebilir? Yasalara uymayan direnişçiler değil, devletin bizzat kendisidir! Bu durumda yasal-yasadışı demeden her tür direniş meşrudur, haklıdır, dahası zorunludur.**

Provokasyonu çıkaran devletin kendisidir. Bunu bazen direnişlerin içine soktukları işbirlikçileri, ajanları aracılığıyla yaparlar, bazen de resmi güçleriyle saldırıya geçerek, yalan ve demagojileri kullanarak... Gezi direnişi sırasında da “*başörtülü bacımıza saldırdılar*”, “*camide içki içtiler*” diyerek dinci duyguları harekete geçirmeyi amaçlayan

yalanları ortaya atmadılar mı? Gaz bombaları, plastik mermilerle saldırı, onlarca kişinin ölümüne neden olan polise, taş veya molotof atanları da “provokatör” ilan etmediler mi? Oysa **bu saldırılara direnmek kadar meşru ve doğal bir refleks olamaz!**

Aynı retorikler yeniden revaçta! Bunlar, direnişlerin radikalleşerek büyümesini engellemeyi hedefleyen bilinçli söylemlerdir. Bunları ciddiye almamak ve kanmamak gerekir. Keza son dönemdeki direnişlerde

“türbanlılar” öne çıkarılıyor. Boğaziçi'nde de öyle yapıldı. Türbanlı bir genç kızın gözaltına alındığı sırada başörtüsünün açılması, örtmesine polisin izin vermemesi, en büyük saldırıymış gibi gösterildi; buna maruz kalan kız da direnişin simgesi haline getirildi. Oysa birçok genç kız gözaltına alınırken tacize uğradı, en aşağılık küfürleri, hakaretleri duydu, soyarak aramaya tabi tutuldu. Ayrıca sokak ortasında bayıltıncaya kadar dövülen, gaz bombası ve mermilerle ağır yaralanan insanlar oldu.

Dolayısıyla **“başörtülü bacı”lardan çok daha büyük bir saldırıya uğrayan gençler var. Ayrıca başörtülü birinin direnişlerde yer almasında bir olağanüstülük yoktur. Önemli olan direnişin muhtevasıdır, direnişte ortaya koyulan tavırlardır. Her direniş kendi kahramanlarını da yaratır. Fakat kahramanlar kılık-kıyafetiyle değil, direnişteki duruşlarıyla öne çıkarlar. Onları**

Üstelik son durakları, polis arabalarının, TOMA'ların park yeri haline gelince, durakta manevra yapmanın bile imkansız hale geldiğini söyleyip yakınıyorlar. Esnaf da çok dertli. Pandemi sonrası zor günler geçirdikleri yetmezmiş gibi, bir de buna polis ablukası eklenmiş ve iş yapamaz hale gelmişler. Mahalle esnafının esas müşterisi öğrencilerden oluşuyor. Okulun kapandığı dönemlerde esnafın işi yarı yarıya düşüyor, fotokopilerden oluşuyor. Şimdi polis ablukası Hisarüstü halkını da dışarı çıkamaz hale getirmiş. Halk da durmadan şikayetçi, işe gidip gelmek bile işkenceye dönmüş.

Kısacası şoförü esnafıyla, işçisi-memuruyla polis ablukası sadece öğrencileri değil, bir bütün olarak Hisarüstü halkının yaşamını olumsuz yönde etkiliyor; onlar da bu ablukanın bir an evvel kaldırılmasını istiyorlar.

Boğaziçi Üniversitesi'nin renkli ve demokratik yapısına alışkın olan bölge halkı, üniversitenin bir an önce eski haline dönmesini bekliyor. Sadece ekonomik çıkarları açısından değil, bölgenin demokratik yapısının korunması yönüyle de, bunu istiyorlar. Elbette bu isteğin, daha aktif ve eylemli bir desteğe sızması gerekiyor.

bu yüzden öne çıkarmak, gerici propagandanın etkisi altında kalmaktır. Sözde AKP'yi teşhir etmek için yapılmaktadır, ama gerçekte dinci gericiğin ekmeğine yağ sürülmektedir.

Elbette direnişlerde farklı yönleri çekilebilecek söz ve davranışlarda bulunmamak, provokasyona meydan verilmemek önemlidir. Devletin bu yöndeki girişimleri farkedilip zamanında bertaraf edilmelidir. Bunlar da tecrübeyle elde edilecek şeylerdir. Ama **direnişçiler ne yaparsa yapsınlar devletin yalan ve demagojisi bitmez! Önemli olan direnişin meşru zeminde kalması, tüm karaçalmaları boşa düşürmesidir. Tıpkı Gezi gibi...**

O yüzden her büyüyen direnişte Gezi korkusunu yaşıyorlar. **Gerçekten de Boğaziçi direnişi, kararlılığı, uzun soluklu oluşu ve çeşitli toplumsal kesimlerin desteğini almasıyla Gezi'yi hatırlattı.** Özellikle Kadıköy'deki eyleme polisin saldırısı üzerine, kitlenin Kadıköy sokaklarında defalarca toplanarak eylemi sürdürmesi, Kadıköy halkının tava-tencere çalarak, ışıklarını söndürüp yakarak eyleme destek vermesi, Haziran günlerindeki Taksim çevresindeki caddelerden farksızdı. Saat 21.00'de sokağa çıkma yasağı olmasaydı, direnişin gece yarısına dek sürme ihtimali yüksekti.

Boğaziçi'nin kazanması için...

Boğaziçi direnişi, bir ayı aşkın süredir devam ediyor. Bu süre zarfında devletin saldırıları da artarak sürüyor. Gece yarısı baskınları, gözaltı ve tutuklamalar; gaz bombalı-plastik mermili saldırılar; direnişçileri terörist-sapkın ilan etmeler; dini kullanarak düşmanlaştırmaya ve karşı saldırıyı örgütlemeye çalışmak vb. her yöntemi kullanıyorlar.

Kendilerine "Müslüman Gençlik" diyen bir grubun Beyazıt'ta Arapça yazılı pankartla eylem yapmasına, "abdestimizi aldık, ölmeye-öldürmeye hazırız" tehditlerine olanak tanıyarak, gerici-faşist sivil güçleri de harekete geçirdiler. Bunun bir adım ötesi, bu grupları direnişçilerin üzerine salmaktır. Şimdilik resmi güçlerle yetiniyorlar; gerektiğinde onları da kullanacaklardan kimsenin şüphesi olmasın.

Bütün çabaları, direnişi sonuç alamadan bitirmek içindir. Çünkü **sorunun BÜ'ye atanan Melih Bulu'nun istifasıyla bitmeyeceğini onlar da çok iyi biliyor.** Atanan tüm üniversite rektörlerinin alınması ve yeni rektörlerin seçimle belirlenmesi gündeme gelecek. Ardından başta belediyeler olmak üzere tüm kayyumların gaspettikleri makamları terketmesi gerekecek. Dahası, zaten meşruiyeti olmayan "tek adam" rejimi yıkılacak. Onun için **Erdoğan "yüreklere yetse cumhurbaşkanının istifasını isteyebilecekler" diyerek, korkusunu açıkça ortaya koydu. Verdikleri en küçük bir tavizde tepetaklak düşeceklerinden korkuyorlar. Öylesine kırılgan ve halk desteğinden yoksun bir zeminde olduklarının farkındalar.** Ve sadece halka korku salarak, dalaverelere başvurarak ayakta kalmaya çalışıyorlar.

Son olarak BÜ'ye hukuk ve iletişim fakülteleri açmaya yeltenmeleri de bunun bir göstergesi. Böylece bu fakültelere atayacakları dekanlarla Melih Bulu'ya destek yaratacaklar. Çünkü Bulu, BÜ'de kendisiyle birlikte çalışacak öğretim üyesi bile bulamıyor, haftalardır yardımcısını da atayamadı. BÜ'nün öğretim üyeleri, (öğrencilerin "kayyumluk" adını verdiği) rektörlük binasına sırtlarını dönmeye devam ediyorlar. Direnen öğrencilerle dayanışma içinde eylemlerini büyütüyorlar. Erdoğan'ın direnen öğretim üyelerine saldırılarını arttırması, bu kararlı duruşlarından dolayıdır.

Melih Bulu'nu rektör atanmasındaki bir diğer amacın da, BÜ arazisini imara açmak olduğu iddiaları da var. Boğaza nazır geniş bir araziye sahip olan BÜ'nün arsa değerinin 3.6 milyar lira olduğu söyleniyor. Yani AKP, BÜ'ye atadığı rektörle hem ekonomik hem siyasal açıdan kazançlı çıkmayı hesaplıyor. Fakat kaldırdığı taş ayağına düştü. Şimdi vargüçüyle Bulu'nun ve kayyum sisteminin arkasında duruyor. Keyfi-kuralsız yönetiminde en küçük bir gedik açılmasını istiyor.

Boğaziçi direnişinin kazanabilmesi için, bugüne dek yapılanlardan fazlasının gerektiğini bu tablo açıkça gösteriyor. Bunların başında işçi ve

emekçilerin eylemli desteği geliyor. Esasında kriz ve pandemi koşullarında işçiden çiftçiye, memurdan esnafa her kesim kan ağlıyor. Tepkileri doğrudan sisteme yönelmediği ve eylemleri birbirinden kopuk olduğu için, ne yazık ki sonuç alınmıyor. Son dönemki direnişlerde en sık atılan slogan **"kurtuluş yok tek başına/ ya hep beraber ya hiçbirimiz"**dir. Bunun bilincine varılmıştır, fakat ona uygun bir örgütlenme ve mücadele hattı henüz kurulamamıştır.

Talepler kesimsel ve sınırlı olmaktan çıkmalı, bütünsel ve kapsayıcı olmalıdır. "Kayyum rektör istemiyoruz"dan "Tüm kayyumlar çekilsin"e, "Melih Bulu istifa"dan "Erdoğan istifa"ya sıçramak gerekiyor. Üniversite öğrencileri "özerk-demokratik üniversite" talebini, sadece dillendirmekle kalmamalı, bunun mekanizmalarını yaratmalı, fiili uygulamaları başlatmalıdır. Lenin'in şu sözünü tüm direnişlerimizde kendimize rehber edinmeliyiz: *"Doğru bulduğumuz her şeyi ilke olarak istemeliyiz. Ancak gücümüz daha çoğuna yetmezse, elde edemediğimizi alırız. İstemlerimizde ne kadar yetingen olursak, hükümet verdiklerinde o kadar yetingen olur."*

Geric-faşist blokun her tür saldırısına, reformist partilerin geriye çeken tutumuna karşı, hedeflerimizi ve direnişimizi büyütmeden başarı elde etmek mümkün değildir. Onlar tıpkı Gezi'de olduğu gibi Boğaziçi direnişini bastırmak için daha fazla saldıracaklar. Ellerindeki tek silahları budur.

Ama biz Gezi'den daha fazlasını yapabiliriz. Gezi'nin dersleriyle donanıp onu aşabiliriz ve aşmalıyız. Bir kez daha komünarların enginleri fethetme ruhuyla ileri atılmalı, zaferi kazanana dek direnişi sürdürmeliyiz.

Mücadele Birliği temsilcisi Vefa Serdar yaşamını yitirdi

Koronavirüs hastalığına yakalanarak yaşamını yitiren Vefa Serdar, İstanbul Karacaahmet mezarlığında son yolculuğuna uğurlandı.

25 Ocak günü yapılan cenaze törenine, yoldaşları ve ailesinin yanı sıra PDD'nin de içinde olduğu devrimci ve demokrat kurumlar katıldı.

"Dövüşenler tutmaz ölenlerin yasını Vefa Serdar Ölümsüzdür" yazılı ve Mücadele Birliği imzalı pankartın açıldığı törende konuşan yoldaşları, Vefa Serdar'ın mücadele yıllarını, devrimci mücadeleye bağlılığını ve devrimci kişiliğini anlattılar; ideallerini yaşatacaklarını belirttiler. Tören atılan sloganlardan sonra bitirildi.

Vefa Serdar, 4 Nisan 1969'da Sivas'ta dünyaya geldi. ODTÜ'de devrimci hareketlerle tanıştı ve Devrimci Öğrenci Birliği'nde (DÖB) örgütlendi. 1993 yılında tutuklandı ve TKEP/L dava tutsağı olarak yıllarca hapis yattı. 19 Aralık 2000'deki F tipi hapisane saldırısında atılan bombayla sağ kolunu kaybetti. 2004 yılında Taksim'de katıldığı bir basın açıklaması sırasında polis saldırısında yaralandı ve akciğer zarında yırtılma oldu. Bu yırtılma, koronavirüsle mücadelesini kaybetmesinde önemli bir nedendir. 1 Ocak'tan itibaren Covid-19'la mücadele eden Vefa Serdar, 24 Ocak akşamı yaşamını yitirdi.

Selam olsun 43. kavga yılına!

Bir sınıfa veya ulusa mensup bir kişi için, sınıfının/ulusunun tarihini bilmek ne kadar önemliyse, bir komünist için de kendi tarihini bilmek, en az onun kadar önemlidir. Fakat tarihi bir masal gibi dinlemediği takdirde...

Zaten "tarih bilinci"nden anlaşılması gereken de, sadece geçmiş, geçmişte yaşananları bilmek değil; onun bugünle ve gelecekle bağlarını doğru bir şekilde kurabilmektir. Ancak o zaman, nereden nasıl geldiği, nelerle mücadele edilerek ne büyük bedeller ödenerek bugünlere ulaşıldığı anlaşılacak; 'dün-bugün-yarın' ilişkisi diyalektik bir tarzda kurulacaktır.

Köksüzlük, esen rüzgara göre sağa-sola yalpalamayı, sonunda tümünden savrulup yok olmayı getirir. Köklerini, temsil ettiği sınıfın ve halkın derinliklerine nüfuz ettirenler ise, kolay kolay yıkılmazlar. Tıpkı bir ağacın, yüzlerce damarıyla toprağın altına yayılıp tutunması gibi...

* * *

Bizler onurlu bir tarihe sahip olmanın gurunu yaşadık hep. O bizim "güç ve onur kaynağımız"dı. Çünkü baskın olan olumluluklarıydı, başarılarıydı, sürekli ileriye gidişiydi. Küçük-burjuva bir gruptan ML örgüte, tasfiyecilik döneminden bolşevik 'yeniden doğuşa' geçebilmesi, onun güçlülüğüne bir sonucuydu. Bunu, ideolojik-siyasal sağlamlığına, sınıfsal dayanaklarına, örgüt kültürüne, en sert mücadelelerde pişmiş önder ve kadrolarına borçludur.

19-21 Şubat 1979 tarihinde Türkiye Devrimci Hareketi içinde ideolojik-siyasal bir çığır açarak girmiştir siyaset sahnesine. Dönemin en rağbet edilen anti-ML görüşleriyle kıran kırana bir mücadele içinde doğmuştur. ML teoriye hakimiyet ve üstünlüğünü, güncel politika ve taktikler belirlemeye birleştirerek, sınıf mücadelesinde kısa sayılacak bir zaman diliminde büyük mesafeler kateder. Kuruluşundan bir buçuk yıl sonra gerçekleşen 12 Eylül askeri faşist cuntaya karşı yürüttüğü büyük mücadelenin altında da, bu ideolojik-politik üstünlük vardır. Bu üstünlüğünü örgüt ve kadro yapısını sağlamlaştırmayla birleştirdiği için, 12 Eylül yıllarına damgasını vurabilmiştir.

Onun adı, direnişle özdeşleşmiştir. Faşizmi sadece sokaklarda değil, kendi ininde, işkence-mahkemede-zindanda yenmiş, direniş destanları yazmıştır. Osman Yaşar Yoldaşcan'ın "hücum" şiarıyla saldırıya geçen, her yerde 'ilk kurşun' olan, direniş manifestosu yazandır. Mehmet Fatih Öktülmüş'le işkencehanelerde 'dilsizler ordu-su' yaratan, zindanlarda ölüm oruçlarına yatandır. İsmail Cüneyt komutasında Sefaköy'ü "granitten kale" yapandır. Sezai Ekinci'nin ihtiyaçlar doğrultusunda kendini yenileme, boşlukları doldurma ruhunu kuşanandır. "Geri çekilme" adı altında kaçışın ve mülteciliğin kol gezdiği bir dönemde, devrimin yüz akı; tasfiyeciliğe karşı mücadelenin bayraktarıdır.

Fakat '90'ların ortalarından itibaren tarihinin en kötü dönemini yaşayacaktır. Her yönden tasfiyeye girişildiği ve eritildiği bu dönemde, başlatılan iç

mücadele ile, yeniden Leninist temelde örgütlenir ve yürüyüşüne devam eder.

* * *

Bir "yeniden doğuş"tur bu. Gelenek ve değerlere yeniden sarılıştır. Şehitlerini sahipleniş, onların izlerinden yürüyüştür. "Dalgaları karşılayan gemiler gibi/karanlıkları yara yara" ilerler. Köklerinden kopmadan, onun özsuyla beslenerek...

Nerede bir direniş varsa, bolşevikler oradadır. Çatışmalı Taksim 1 Mayıs'larında, 8 Mart'larda, SEKA'dan TEKEL'e işçi eylemlerinde, İstanbul'dan Antakya'ya görkemli Haziran ayaklanmasında, işçi-emekçi-öğrenci direnişlerinde... **Mücadeleyi hep daha ileriye taşımaya, yön vermeye çalışır.**

OHAL'den pandemi'ye yasaklı-zor günlerde de

*Yarının muştulayıcısı, habercisi
Direnc çiçeklerinin öncüsü
Adana'nın ATAMAN'ları
Bağcılar yokuşunun OSMAN'ları
Ölümün koynunda biten açıkların FATİH'leri
Ser verip sır olmanın dilsizliği
17'lik SELMA AYBAL'ın inançlı yüreği
Kesilse de dili, incek REMZİ BASALAK'ın
Teşhir masasına tekmesi...
Değiştirse de kimliklerini hainler
Elbet vardır hesap soracak
OSMAN AKGÜN gibi komünistler...
"Askere gitme / Kardeş halkın kanına girme" şiarını
Dört bir yana yayacak
GENÇ KOMÜNAR NİLGÜN GÖK!
HÜCUM RUH'lu genç YUNUS ve NURETTİN'ler
Yine açlığa duran HİCABİ'ler
Ve adlarını sayamadığımız daha nice...
(...)
Yine kavganın ortasında
Proletaryanın çekirdek öncüsü
Baş eğmez bir onurla
Proleter Devrimci Duruş'la
İşçinin-emekçinin omuzbaşında...
Daha ileri taşınacak
Orak Çekiç'li kızılbayraklar
Dillerde devrim şarkısı
Yürünecek Bolşeviklerin önderliğinde
Yürünecek zafer gününe ulaşana dek...*

Bir PDD okuru

faaliyetlerini kesintisiz sürdürür. Onlar zor dönemlerin devrimcileridir. Bir kez daha kendisine inanan, güvenen hiç kimseyi mahcup etmez, yalnız bırakmaz...

Ateşi de görmüştür, ihaneti de. Ama karanlığın en koyusunda bile, 'kutup yıldızı'nın yol göstericiliğinde ilerlemesini bilmiştir. Emperyalizme, faşizme olduğu kadar, reformizme, oportünizme ve onun yenilgi yıllarındaki tezahürü tasfiyeciliğe karşı da en önde dövüşerek, ML'nin yılmaz savunucusu olmuştur. Nice zorluklardan, badirelerden, yengi ve yenilgilerden geçerek gelinmiştir bugüne... Yılmadan, korkmadan, doğru bildiği yoldan şaşmadan... Tarihini iyi ve güçlü yanlarını alarak, umudu hep diri tutarak yürümüştür geleceğe...

Stalin'in Yunan mitolojisinden verdiği örnekte olduğu gibi yenilmezliğin sırrı, ayaklarının kendi toprağına basmasıdır. Bu toprak; geleneklerdir, şehitlerdir, işçi sınıfıdır, emekçi halktır. Onlardan kopmamak, sürekli beslenmek ve beslemektir.

* * *

Tarihini bilmek, ondan güç almak önemlidir. Hele ki bu tarih, zorlukları yene yene oluşan görkemli bir tarih ise... Böyle bir tarihe sahip olmak, güç ve gurur verdiği kadar, büyük bir sorumluluk da yükler. Ona layık bir mücadele hattını ve bu hattı kesintisiz sürdürmeyi gerektirir. 42 yıl böyle bir bilinç ve kararlılıkla yürünmüştür.

42 yıllık bir tarihten söz ediyoruz, ama köklerimiz çok daha derindedir. Spartaküs önderliğindeki köle isyanından, köylü ayaklanmalarına kadar ezilen, sömürülen tüm insanlığın tarihini sırtlamıştır. **İşçi sınıfının iki yüzyılı aşkın mücadelesinin birikimini damıtmıştır. Marks ve Engels'in 'bilimsel sosyalizmi'ni Ekim Devrimi ile somut bir gerçeklik haline getiren Lenin ve Stalin'in görüşlerini kuşanmıştır. Mustafa Suphilerden Denizlere, bu toprakların yarattığı değerleri sahiplenerek oluşmuştur.**

Bu görkemli tarihin oluşumunda, her bir şehidimizin, ona kanını-terini akıtan her yoldaşımızın ve en kötü dönemde bile destek ve yardımlarını esirgemeyen emekçi halkımızın emeği vardır. Onca acıya, işkenceye, baskı ve zulme göğüs gererek, geleceği ilmek ilmek ören büyük sabırları ve inançları vardır. Yürelerinde hep diri tutmayı başardıkları güzel günlere olan umutları vardır...

Bu emeğe, sabra ve inanca gösterilecek saygının ve bağlılığın biricik kriteri; haklı davamızı sonuna dek sürdürmek, zafere giden yolu her ne pahasına olursa olsun açmaktır.

Selam olsun bu tarihi yaratanlara!

Selam olsun bu geleneğin izinden yürüyen ve her şart altında mücadeleyi sürdürenlere!

Ve ant olsun ki; bu davaya kanını-terini akıtanların emeği boşa gitmeyecek! **Aynı inanç ve coşkuyla, enginleri fethetme ruhuyla yürünecek yine komünarca...** Kırılma pahasına ama asla eğilip bükülmeden...

28 Şubat 2015- Yaşar Kemal yaşamını yitirdi

Edebiyatın büyük ustası Yaşar Kemal, 2015'te "çoklu organ yetmezliği" nedeniyle aramızdan ayrıldı.

Asıl adı Kemal Sadık Gökçeli olan Yaşar Kemal, 1923 yılında Van Gölü'ne yakın Muradiye ilçesine bağlı Ernis köyünde doğdu. Türkmen köyünde tek Kürt ailenin çocuğu olarak doğup büyüdü. Evde sadece Kürtçe, köyde ise Türkçe konuştuklarını söylendi. Onun için usta öykücü Sait Faik, Yaşar Kemal'i "Türk'ten çok Kürt, Kürt'ten çok Türk" olarak tanımlamıştı.

Ailesiyle birlikte Adana'ya göç ettiğinde, buradaki halkın yaşamından oldukça etkilendi ve romanlarında, öykülerinde onları anlattı. Eğitimini ortaokul son sınıfında bırakmak zorunda kaldı. İrgatlık, işçilik, arzuhalcilik gibi işler yaptı. İlk şiir ve öykülerini 1940'lı yıllarda yayınladı. 1952'de ilk öykü kitabı olan "Sarı Sıcak'ta yer alan "Bebek" adlı öyküsü, önce Fransızca ve İngilizce'ye çevrildi, sonra İtalyanca, Rusça ve diğer dillere...

Dünyaca ünlü "İnce Memed" romanı ise, 1955'te yayınlandı. Eserlerinde destansı bir dil kullanan Yaşar Kemal, bu romanında bir eşkiyanın ağalık sistemine ve sömürüye karşı başkaldısını anlattı. İnce Memed yaklaşık 40 dile çevrildi. Bir söyleşisinde, bu romanı eşkiya olan ve dağda vurulan amcasının oğlundan esinlenerek yazdığını söyleyecekti. Ayrıca çocukluğunun eşkiyalar içinde geçtiğini, dayısının da "büyük bir eşkiya" olduğunu belirtecekti.

Cumhuriyet gazetesinde yazmaya başladığında "Yaşar Kemal" adını kullanmaya başladı. İnce Memed dışında Yer Demir Gök Bakır, Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana, Ağrı Dağı Efsanesi, Bir Ada Hikayesi gibi çok bilinen romanları vardır. Ve Nobel'e aday gösterilen ilk Türkiyeli yazar olmuştur.

Yaşar Kemal, sadece büyük bir edebiyat ustası değildi. Kürt sorunundan tutsakların durumuna kadar bir çok toplumsal konuda tavrı alan sayılı aydınlardan biridir. Kürt halkı üzerindeki baskı ve şiddete, asimilasyon politikalarına karşı çıktı. Bu doğrultuda birçok etkinliğe, toplantıya katıldı. 1996 yılındaki ölüm orucunda, Zülfü Livaneli ve Can Dündar ile birlikte "arabulucu"luk görevini üstlendi. Tutsaklarla görüştü, devlete "bu çocukları öldürmeyin" çağrısı yaptı. Fakat devlet, o zaman da verdiği sözleri tutmamış ve tam 12 devrimci tutsak şehit düşmüştü.

Devlete karşı muhalif tutumundan dolayı hakkında birçok kez davalar açıldı, yargılandı, hatta tutuklandı. En son 1995'te bini aşkın yazar ve sanatçı ile birlikte, yayıncısı olduğu "Türkiye'de Düşünce Özgürlüğü" adlı kitabı nedeniyle 20 ay hapis cezası istemiyle yargılandı. "Zulmün artsın" başlıklı makalesinden dolayı hapis ve para cezasına çarptırıldı. Tüm bu yargılamalara rağmen inandığı şeyleri savunmaktan ve yazmaktan geri durmadı.

Halk tarafından çok sevilen ve sayılan bir yazar ve aydıındı. Eserlerinde halkın acılarını, sevinçlerini, sorunlarını işledi. Doğaya olan tutkusu ve betimlemeleriyle ünlüydü.

Yaşar Kemal eserleri ve duruşuyla hep yaşayacak...

Paris'te protesto eylemleri

TC devletinin cezaevlerine dönük en büyük saldırılarından biri olan 19 Aralık 2000'te gerçekleşen katliam, komünist, devrimci ve yurtsever kurum ve kişilerin katılımıyla, Paris'te yapılan basın açıklamasıyla protesto ve teşhir edildi. Tüm dünyadaki devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan eylem yaklaşık 40 dakika sürdü. Yapılan basın açıklamasında şunlar söylendi:

"Bugün hala faşist TC devleti, tüm muhalefeti susturma, yok etme politikalarını sistemli biçimde sürdürüyor. İşçi ve emekçilere dönük ekonomik ve siyasi saldırılar, sivil faşist güçleri de harekete geçirerek yükseltiyor. Cezaevlerinde komünist ve devrimcilere karşı da saldırılar yoğunlaştırılmış ve tecrit ve imha politikası yoğunlaştırılmış durumda. Tutsaklar, genel baskıların yanı sıra, bir de pandemi döneminin sağlık sorunlarıyla yüzyüze kaldılar. Keza hasta tutsakların hastaneye sevkleri ve tedavileri çeşitli bahanelerle engelleniyor. Tüm bu faşist saldırılara karşı ortak birleşik bir mücadele yürütmek zorunludur."

"Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma ve mücadelemiz", "Devrim şehitleri onurumuzdur" sloganlarının Kürtçe ve Türkçe atıldığı eylemi PDD, Odak, Partizan, CDK-F, TJK-F, ACTIT, ADHK ve FEDA örgütledi, BİR-KAR destekledi.

Paris'te 26 Aralık günü de Maraş ve Roboski katliamları, akşam yapılan meşaleli yürüyüşle protesto edildi. Yürüyüş, "Maraş'tan Roboski'ye Unutma, Unutturma" pankartının açılmasıyla başlayan yürüyüşe kurumlar kendi bayrak ve flamlarıyla katıldı. Yürüyüş Gare de L'Est tren garının önünden Republique meydanına kadar sürdü. Yaklaşık 1 saat süren yürüyüşün ardından, alanda devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ve Türkçe, Fransızca, Kürtçe okunan metin ve konuşmalarla eylem son buldu. Eylemi aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci ve yurtsever kurumlar ortak organize etti.

Paris PDD

23 Şubat 1918- KIZIL ORDU'NUN KURULUŞU

"Sosyalist anavatan tehlike!"

Alman hükümeti, ateşkesi bozup gencecik Sovyet ülkesini işgale kalkıştığında, Parti'nin ve Sovyet hükümetinin, Sovyet emekçilerine yaptığı çağrıydı bu.

Ekim Devrimi'nin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. İç karışıklıklar tümüyle kontrol altına alınamamıştı. Yeni biten bir savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içinde yaşıyordu. Ama Alman emperyalizminin saldırısı, bir anda ülkenin devrimci bir kabarıyla muazzam bir seferberliğe geçmesine neden oldu. Ekim Devrimi'ni yaratan proletarya, Parti'nin bu çağrısına, Kızıl Ordu alayları oluşturarak cevap verdi. Narva ve Pskov'da Alman ordusu güçlü bir direnişle karşılaştı ve Petrograd üzerine yürüyüşünü durdurmak zorunda kaldı.

Alman işgalcilerinin geri püskürtüldüğü gün olan 23 Şubat 1918, Kızıl Ordu'nun doğum günü oldu.

Devrimin ilk yıllarında, bir yandan sosyalizmin inşasıyla uğraşırken, diğer yandan savaşıma devam ediyorlardı. Üstelik, sadece Alman ve Japon emperyalizminin ordularıyla değil; Kolçak ve Denikin gibi karşıdevrimin uşaklarıyla, ülkeyi içten çökertmek için halkı ayaklandırmaya çalışan hainlerle de savaşıyorlardı.

Kızıl Ordu'nun maddi olarak neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Korkunç bir açlık çekiyorlardı. Kimi zaman düşmandan ele geçirilen, kimi zaman Çarlık ordusundan kalan eski üniformaları giiyorlardı. Doğru düzgün silahları yoktu. Silahı olan birçok birliğin barutu yoktu. Top yok denecek kadar azdı. 1918-22 yılları Kızıl Ordu'nun en zorlu dönemiydi. Savaşçıların pek çok şeyi eksikti, ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarıma kararlılığına.

Bu yıllar, savaşın kan ve ateşi içinde, Kızıl Ordu'nun piştiği yıllar oldu. İlk günlerin, ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçılara, komutanlara dönüştüler. Sosyalizmin savunulması için gözünü kırpmadan kendini feda edebilecek kitleler sözkonusuydu. Ve başkomutanları, büyük bir askeri deha, sağlam Bolşevik değerlere sahip olan Stalin'di.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşında, Almanların bütün saldırılarında başarı kazanmış olan 'Beşinci Kol' faaliyeti ve 'Yıldırım Savaşları', Sovyet topraklarında hiçbir işe yaramamıştı. Alman ordusu ilerlerken, arkasında dağılmış bir cephe geri değil, kolektif çiftçilerin oluşturduğu gerilla birlikleri görüyor; bir de bu birliklerle savaşmak zorunda kalıyordu. Moskova kentinin doğal bir kale biçiminde inşa edilmiş olduğunu, emperyalistler Moskova kuşatıldığında fark etmişlerdi. Moskova kuşatması sırasında doğrudan Stalin'in başında olduğu birlikler, şehrin sokaklarında rahatça manevra yapabiliyorlardı.

Savaş başladığında, ilk 9 haftada Kızıl Ordu'nun kayıpları, emperyalist ülkelere aklını durduracak kadar çoktu. 7 bin 500 silah, 4 bin 500 uçak ve 5 bin tank. Aynı ordu, 1945 Mayıs'ında Berlin'deki Reichstag binasında (Alman parlamento binası) kızıl bayrağı dalgalandırıyordu.

Kızıl Ordu, 1918'de olabilecek en ağır koşullar altında korumuştur Sovyet ülkesini. 1945'te ise, Alman faşizmini ve dünya gericiliğini dize getirmiş olarak selamlıyordu dünya halklarını. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.

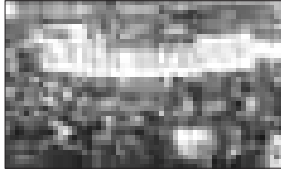

☆ 1 Şubat 1979- Abdi İpekçi öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini yaptığı sırada, Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü. Devlet tarafından yönlendirilen sivil faşistler yargılanmadığı gibi, resmi görevlerle yurtdışına gönderildi.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo eylemi

Amerikan emperyalizminin Türkiye kıyılarına asker çıkarmak istemesine başta öğrenci gençlik olmak üzere işçiler ve emekçiler karşı durdular. Öğrenciler, İstanbul ve Ankara'da 6. Filo'nun gelişini protesto ettiler. 16 Şubat'ta gerçekleşen ve bu kez çoğunluğu işçilerin oluşturduğu protesto eyleminde ise, devlet destekli dincilerin saldırısı sonucu "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçen olaylar yaşandı. ABD'nin 6. Filosu'nun İstanbul'a gelişinin protestosu ve ABD askerlerinin denize dökülmesi, ülkemizin önemli anti-emperyalist eylemlerinden biridir.

☆ 11 Şubat 1925- Şeyh Said İsyanı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma, yaklaşık iki ay sürdü. Devlet, bu ayaklanma karşısında seferberlik ilan etti. Takrir-i Sükun Kanunu çıkarıldı, Türkiye'deki toplumsal muhalefete karşı da baskı uygulandı. Şeyh Said ve beraberindeki Varto yakınlarında yakalandılar ve Diyarbakır'da idam edildiler.

☆ 13 Şubat 1967- DİSK kuruldu

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 1960'lı yıllarda işçilerin yükselttiği militan mücadele sonucunda kuruldu. Türk-İş'in Amerikan tipi sarı sendikacılık çizgisi, mücadeleyle daha fazla açığa çıkınca, Türk-İş'ten kopan Lastik-İş, Basın-İş, Maden-İş ve Gıda-İş sendikaları tarafından '67 yılında

kuruldu. Doğal işçi önderlerinin, direnişçi işçilerin DİSK'te toplanmasıyla kısa sürede etkinliğini arttırdı. Fakat başına çöreklenen revizyonist-reformist yöneticiler, sınıfın militan eylemlerine set oldular. Bunların içinde 15-16 Haziran ve Tarih, en fazla bilinendir. 12 Eylül faşizminin, kapılarına kilit vurması karşısında, hiçbir direniş sergilemeden teslim oldu. 12 Eylül sonrasında yeniden kurulduktan sonra da uzlaşmacı çizgisini sürdürdü.

☆ 17 Şubat 1600- Giordano Bruno yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğdu. Filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. 1576 yılında 'mezhep sapkınlığı' yüzünden hakkından dava açıldı. İşkencelere rağmen fikirlerinden vazgeçmedi. Konuşmasını önlemek için ağzı bağlandı, Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayan ve '68 kuşağının yiğit devrimcisi Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de bir evde polis tarafından kuşatıldı ve son kurşununa dek çatışarak şehit düştü. Ölümünden sonra, halkımız onun adına ağıtlar yaktı, çocuklarına ismini verdi.

☆ 21 Şubat 1964- Cesar Sandino katledildi

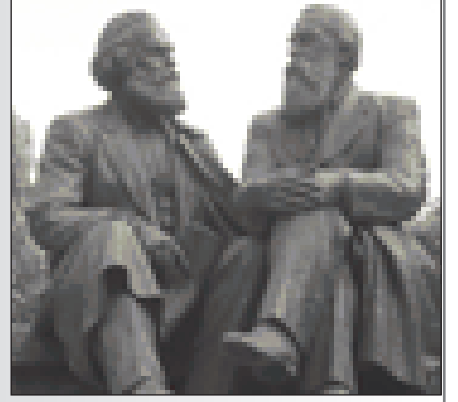
1934'te bugün, Nikaragualı gerilla önderi Augusto Cesar Sandino, ulusal muhafızların komutanı Somoza'nın adamları tarafından kaçırılarak öldürüldü. 1979'da Nikaragua'da iktidarı ele geçiren devrimci "Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi" (FSLN) adını bu önderinden almıştır. Sandino, Nikaragua'da bir halk kahramanı olarak kabul edilir.

24 Şubat 1848- Komünist Manifesto yayınlandı

Marks ve Engels tarafından kaleme alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini ilk kez bilimsel bir tarzda ortaya koyduğu siyasal bir metindir. Aynı zamanda proletaryanın siyasi partisinin devrimci programı olma özelliği taşır.

Komünist Manifesto, "Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor: Komünizm hayaleti" diye başlar ve burjuvazinin komünizmden duyduğu büyük korkuyu ifade eder. Ve son sözleri "bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" dir.

150 yıldan fazla bir zaman önce kaleme alınmış olmasına rağmen ne burjuvazinin komünizm korkusu bitmiştir, ne de işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı gerçeği... Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel önemini korumaktadır.

Marks gösterdi bize
En derin yasalarını tarihin,
Proletaryayı başa getirecek.
Hayır!

Marks'ın kitapları
Mürekkep ve kağıt değildir yalnız,
Kasvetli rakamlarla dolu
Tozlu yazılar değil.
Onun kitapları düzene koydu
Dağılmış ordusunu emeğin
Ve ileriye gösterdi ona
Güçle dolu inançla...
Mayakovski

☆ 21 Şubat 1965- Malcolm X öldürüldü

Amerikalı, ünlü siyah Müslüman lider Hacı Malik Şahbaz (Malcolm X) Harlem'de düzenlenen bir toplantı sırasında vurularak öldürüldü. Malcolm X, siyahların ırklarıyla gurur duymaları gerektiğini savundu. Etkili konuşma yeteneğiyle büyük bir taraftar kitlesi kazanan Malcolm X, hac ziyaretinden sonra görüşlerini değiştirmiş ve tüm Müslümanların kardeşliğini savunmaya başlamıştı.

☆ 22 Şubat 1848- Bebel doğdu

Lenin, "işçi yığınlarının en çok sevdikleri liderler"den biri olarak tanımlamıştı. Bir işçi olarak kendini bilimsel sosyalizm öğretisiyle yetiştirmeyi başaran Bebel, birçok önemli yapıta da imza attı. Bunların içinde "Kadın ve Sosyalizm" en çok bilinen eseridir.

☆ 26 Şubat 1984- Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil öldü

1927 yılında Sivas-Gürün'de doğan Korkmazgil, lise yıllarından itibaren şiir yazmaya başladı ve toplumcu şair olarak öne çıktı. Kavel işçilerini anlattığı şiir başta olmak üzere birçok ünlü şiiri vardır.

☆ 27 Şubat 1933- Reichstag provokasyonu

Reichstag (Alman Parlamento Binası) Naziler tarafından genel seçimlere bir hafta kala kundaklandı. Faşist Hitler hükümeti, yangının bir komünist tarafından çıkarıldığını öne sürdü. Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri George Dimitrov, bu suçlama ile tutuklandı. Dimitrov, faşizmi yargılayan ünlü savunmasını bu davada yaptı. Yürütülen uluslararası kampanya ile Dimitrov serbest bırakıldı. Faşizm bu provokasyonun ardından komünist ve devrimci yayınları yasakladı, toplantı yerleri kapatıldı, seçime girmeleri engellendi. Yangını Van der Lubbe adında birinin üzerine attılar ve onu idam ettiler.

Şubat ayında şehit düşen ihtilalci Komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk

Ankara'da sivil faşistler tarafından katledildi.

17 Şubat 1996- Nurettin Demir

TİKB'nin 19. kuruluş yıldönümü nedeniyle İstanbul Esenler'de yapılan korsan gösteride devlet güçleriyle yaşanan çatışmada sonrasında polislerce katledildi.

22 Şubat 1980- Hacı Köse

İskenderun işçi ve emekçilerinin doğal önderiydi. Bir bildiri dağıtımı sırasında HK'lılar tarafından kurşunlandı. Yaralı olarak kaldırıldığı hastanede yoldaşları tarafından kaçırılmak istendi. Ancak ağır yaralı olmasından dolayı vazgeçildi. O haliyle işkenceye alındı ve işkencede katledildi.

AKP'li yıllarda KÜRT SORUNU-III

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nden bir bölümü, güncel ve tarihsel öneminden dolayı yayınlıyoruz.

SURİYE SAVAŞI ve “ÇÖZÜM SÜRECİ”

Rojava, Kürt halkının kendi gücüyle elde ettiği bir başarıydı. (Suriye devletinin çıkarları gereği göz yummak zorunda kalması, bu gerçeği değiştirmiyor.) PKK açısından yaklaşık 40 yıllık mücadelesinin en somut ve en büyük kazanımıydı. Öcalan'ın deyimiyle “ayaklarını basabilecekleri bir toprak parçasına sahip olabilmek”ti. Bunun PKK'ye ve Kürt halkına verdiği güç, çok büyüktür. Giderek kendine daha güvenli ve çıtayı yükselten bir politik hat izlemeye başladılar. Talepleri, AB'nin “bireysel haklar”ından “kolektif haklar”a sıçradı. Hatta terkettikleri “Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı” ilkesi yeniden literatürlerine girdi.

2011 yılında başlayan Suriye savaşı, Türkiye'nin başta ABD olmak üzere emperyalistlerle ilişkilerini, emperyalistlerin kendi içindeki çatlakları ve savaşın seyrini belirlemesi yönüyle bir kilometre taşıdır. Aynı zamanda Kürt sorunun gündemin ilk sırasına yükselmesi, “emperyalist çözüm” arayışlarının pik yapmasıdır.

Suriye savaşı öncesinde ABD'nin yönlendirmesiyle Türkiye'de “savaşa hazırlık” kapsamında pek çok adım atıldı. NATO'nun füze kalkanına ait radarlar, Malatya'nın Kürecik ilçesine yerleştirildi mesela. ABD'li yetkililerin Türkiye ziyaretleri sıklaştı, Suriye savaşını Türkiye üzerinden yürüteceklerini açıkça söylediler. Dünyanın pek çok yerinden cihatçı çeteler -ki sayıları yüzbinleri buluyordu- Türkiye üzerinden Suriye'ye geçti. Öyle ki, **dünya basınında Türkiye için “cihatçı otobanı” denilmeye başladı. Bu çeteler Türkiye'deki çeşitli kamplarda besleniyor, eğitiliyor, silahlandırılıyordu.** Savaş başladıktan sonra da savaşta yaralanan cihatçıların Türkiye'deki hastanelerde tedavi edildikleri ortaya çıkacaktı. Yani Türkiye, Suriye savaşının “cephe gerisi”ydi. Bir başka ifadeyle ABD'nin Afganistan savaşında Pakistan'a verilen görevi üstlenmişti. Pakistan o savaştan ne kadar etkilendiyse, Türkiye de Suriye savaşından o kadar etkilenecekti. (*)

Savaşın başlamasından sonra Türkiye, NATO şemsiyesi altında Suriye'nin kuzeyinde “tampon bölge” oluşturmak için birçok girişimde bulundu. Ancak başta ABD olmak üzere NATO ülkelerinden yeterince destek bulamadı. Diğer taraftan Suriye yönetimi, Türkiye'nin bu isteğini engellemek için bölgedeki güçlerini büyük oranda çekerek Kürt hareketine alan açtı. Böyle olunca Türkiye'nin “tampon bölge” arzusu bir türlü gerçekleşemedi. Fakat 2018 yılından itibaren parça parça işgallerle Suriye'nin içine girdiler. O da ancak kiminde Rusya'nın, kiminde ABD'nin onayıyla gerçekleşti.

Kürt hareketi açısından ise, Suriye savaşı adeta bir

nefes borusu oldu. Bu savaşla birlikte Ortadoğu'da atılacak her adımda Kürt sorunu ile karşılaşılacağı bir kez daha görüldü. Ve onun uluslararası niteliği daha belirgin hale geldi. Bu durum, Kürt partilerini öne çıkardı, nesnel olarak onlara kan taşıdı.

Esasında Irak işgali ile başlayan bu süreç, Suriye'de zirveye çıktı. Irak'ta Barzani ve Talabani'yi büyütürken; Suriye'de PKK çizgisindeki PYD'ye yaradı.

Savaş sırasında diğer Kürt örgütlerinden daha atak bir çizgi izleyen PYD, adından en çok söz edilen parti durumuna geldi. Öcalan'ın Suriye'de kaldığı dönemde temelleri atılan küçük bir örgüt iken, Rojava Devrimi'ne önderlik eden bir parti konumuna yükseldi. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin Suriye'ye dair her planında, hesaba katılması gereken temel bir faktör oldu. Aynı dönemde Türkiye'de “çözüm süreci”nin başlatılması da, Suriye savaşı ve Kürt hareketinin artan gücüyle doğrudan bağlantılıydı.

Kürt hareketinde canlanma

PYD önderliğinde Suriye'deki Kürtlerin, emperyalistler ve işbirlikçileri arasındaki çelişkilerden de yararlanarak Rojava'da (Güneybatı Kürdistan-Suriye'nin kuzeyi) fiilen yönetimi ele geçirmesi, sadece Suriye'de değil, tüm bölgede Kürtlerin kaderini değiştirecek kadar önemli bir gelişmeydi.

ABD'nin Irak işgalinden sonra Irak'ta “Kürdistan Bölgesel Yönetimi” adıyla federatif bir yapılanma ortaya çıkmıştı. Fakat bu yapı, hem ABD'nin Irak işgaline verilen desteğin bir “mükafatı” olarak kurulmuştu, hem de Barzani ve Talabani'ye Türkiye'deki Kürtlerin desteği sınırlıydı. Her ne kadar Irak'taki federal devlet sevinçle karşılansa da, PKK ile Barzani-Talabani arasındaki çelişkiler varlığını koruyordu.

Rojava ise, esas olarak Kürt halkının kendi gücüyle elde ettiği bir başarıydı. (Suriye devletinin çıkarları gereği göz yummak zorunda kalması, bu gerçeği değiştirmiyor.) Ayrıca ilk kez PKK çizgisindeki bir parti, böyle büyük bir kazanım elde ediyordu. **’70’lerin sonunda kurulan ve ’84 yılında gerilla savaşını başlatan PKK açısından Rojava, yaklaşık**

* Suriye savaşı, AKP'nin politikalarını daha açık biçimde yaşama geçirmesinin yollarını düzledi. Kitleleri pasifize etmek ve Türkiye'nin savaşa dahil olmasına meşruiyet kazandırmak için dinci-gericilik ve IŞİD terörü yükseldi. 2015'te Suruç'ta, ardından Ankara Garı'nda, meydanlarda, hava-limanında vb. yapılan bombalı saldırılarda yüzlerce insan katledildi. Yanı sıra yaklaşık 5 milyon Suriyeli sığınmacı Türkiye'ye geldi. Bir avuç zengin Suriyeli dışımda -ki onlar büyük oranda Avrupa'ya gitti- geri kalanların önemli bir kısmı AKP'nin oy kitleleri ve “vurucu gücü” olarak kullanıldı. Bir çoğu fuhuş ve dilencilik batağına sürüklendi, patronlara “ucuz işgücü” olarak sunuldu ve “yabancı düşmanlığı”nın öznesi haline getirildi. Bir kısmı da insan tacirlerinin elinde heba oldu. Ege Denizi Suriyeli sığınmacıların cesetleriyle doldu. Aydan bebek bunun simgesi oldu. Türkiye, AB tarafından Suriyeli sığınmacılara “bekçilik” yapmakla görevlendirildi. AKP de sıkıştığı noktada sığınmacıları Avrupa'ya karşı bir koz olarak kullandı. Kısacası ABD ve AB'nin Ortadoğudaki çıkarları AKP'nin siyasi ömrünü uzattı ve daha pervasız adımlar atmasına zemin oluşturdu..

40 yıllık mücadelenin en somut ve en büyük kazanımıydı. Öcalan'ın deyişiyle “ayaklarını basabilecekleri bir toprak parçasına sahip olabilmek”ti.

Bunun PKK'ye ve Kürt halkına verdiği güç, Irak'taki federal Kürt devletiyle kıyaslanmayacak ölçüdedir. **En başta Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte hızlanan PKK'deki gerileme sürecini durdurdu.** 2000'lerin başında dolu-dizgin giden teslimiyetçi-tasfiyeci görüşler hız kesti. Giderek kendine daha güvenli ve çitayı yükselten bir politik hat izlemeye başlandı. Talepleri, AB'nin “bireysel haklar”ından “kolektif haklar”a sıçradı. Hatta **terkettikleri UKKTH ilkesi yeniden literatürlerine girdi. PKK'nin gerilla eylemleri arttı, içlerinde MİT mensupları dahil olmak üzere birçok kişiyi esir aldılar. Keza Kürt halkının serhildanları yeniden yükseldi.** PKK'li tutsaklar, 2012 yılının sonbaharında “Öcalan'ın tecridi kaldırılсын, anadilde savunma ve eğitim hakkı” talepleriyle iki ayı aşkın süren açlık grevi yaptılar vb...

Kısacası Kürt hareketi her cephede daha hareketli, daha atak bir döneme girdi. Rojava, sadece Türkiye'deki Kürtleri değil, Avrupa başta olmak üzere tüm dünyadaki Kürtleri heyecanlandırdı, destek ve dayanışmayı büyüttü. Kürt yurtseverleri, yanısıra devrimci demokrat kesimler, Rojava'da savaşmak dahil birçok desteği sundular. (Yazının ilerleyen bölümlerinde Rojava Devrimi'ni daha ayrıntılı ele alacağız.)

Bir diğer sonucu ise, Kürt hareketinin merkezinin Suriye'ye kayması oldu. Türkiye'de kurulan ve mücadelesini aslolarak Türkiye'de yürüten PKK, Suriye savaşıyla birlikte güçlerinin ağırlıklı bölümünü Suriye'ye taşıdı. Kendini Suriye'den ifade etmeye ve politikalarını Suriye üzerinden belirlemeye başladı. Sadece emperyalistlerle değil, işbirlikçilerle ilişkilerini de artık Suriye savaşının seyri belirliyordu.

Bu dönemde Öcalan'la görüşme trafiği daha da arttı. **Türkiye, elinde tutsak olan Öcalan üzerinden PYD'yi yönlendirmek ve Suriye'de söz sahibi olmak istiyordu.** Ayrıca Türkiye'nin Irak'a dönük hesapları da bitmemişti. “Musul-Kerkük'ü “misak-ı milli” içinde görmesi, Lozan'da “tarihi haksızlığa” vurgu yapılması boşuna değildi. Öcalan da “savunma”larında bu tezleri tekrarlamıştı. Suriye savaşı sonrasında ise, İmralı'ya giden heyetler aracılığıyla mesajlarını doğrudan iletmeye başladı. (*) Aynı dönemde PYD Başkanı Salih Müslim, birkaç kez Ankara'ya çağrılmış ve görüşmeler yapılmıştı.

Türkiye'nin ABD yönlendirmesiyle attığı adımlar, bunlarla sınırlı değildir. **Ülke içinde adına “çözüm süreci” dedikleri yeni bir süreç başlattılar. “Kürt açılımı”ndan birkaç yıl sonra benzer argümanlarla attıkları bu adım, ilkinden çok daha trajik bir sonla bitecekti. O dönemde bile yoğun bir tutuklama ve katliam gerçekleştirdiler.** KCK tutuklamaları, Roboski

katliamı, Paris cinayeti, dönemin diğer yüzüdür.

28 Aralık 2011 tarihinde Şırnak'ın Uludere ilçesinde (Roboski) sınırdan kaçak eşya taşıyan çoğu çocuk tam 35 kişi, savaş uçakları tarafından katledildi. 9 Ocak 2013 tarihinde ise, Paris'te PKK liderlerinden Sakine Cansız'ın içinde olduğu üç kadın devrimci öldürüldü.

Roboski'nin dönemin başbakanı Erdoğan'ın bilgisi ve onayı ile bombalandığı; Paris cinayetini işleyen katilin de MİT tarafından görevlendirildiği ortaya çıktı. Fakat Kürt hareketi “barış” görüşmelerine öylesine angaje olmuştu ki, bu gerçekleri görmezden gelmeyi tercih etti. Hatta “Paris cinayeti, İmralı sürecini baltalamak için yapıldı” diyerek, ABD ve AKP'yi aklayan bir çabaya girdi. Bir kez daha ne idüğü belirsiz “derin devlet” argümanlarıyla suçu belirsiz bir gücün üzerine yıktılar. AKP-Cemaat çelişkisi su yüzüne vurunca da, bu kez “paralel devlet” dedikleri “Gülen Cemaati”ne yüklediler. Sonuçta Roboski için mahkemeler “takipsizlik” kararı vererek, Paris cinayetinden tutuklanan Ömer Güney, Fransa cezaevinde öldürülerek, her iki katliamın da üstü örtüldü. (**)

“Çözüm süreci” aldatmacası

“Kürt açılımı”nın ardından Suriye savaşıyla birlikte başlatılan ve adına “çözüm süreci” denilen bu süreç, o güne dek yapılanlardan daha uzun, daha etkili ve sonuçları bakımından daha yıkıcı olanıdır.

İlk önce ABD-AB emperyalistleriyle yakın ilişkileri bilinen gazeteciler aracılığıyla medya üzerinden “barış” havası estirildi; IRA, ETA deneyimlerini yerinde incelemek üzere bazı milletvekilleri bu ülkelere gittiler. Ardından MİT yöneticilerinin Avrupa'daki PKK temsilcileriyle Norveç'in başkenti Oslo'da görüştüğü basına sızdırıldı. Keza yine MİT yöneticilerinin İmralı'da Öcalan'la da görüştüğü ortaya çıktı. O güne dek “bebek katili” diye lanse ettikleri Öcalan'ı “çözümü isteyen lider” olarak yüceltmeye başladılar. (***)

Bir yılı aşkın süre ailesi ve avukatlarıyla görüştürülmeyen Öcalan, 2013'ün Ocak ayından itibaren BDP'li ve-killerden oluşan bir heyetle görüştürülmeye başladı. Bu görüşmelerin hepsinde bir MİT mensubu bulunuyordu. “Yetkili” dedikleri bu

* “Kürt Sorununda Demokratik Çözüm Bildirgesi” adıyla Mem Yayıncılık tarafından yayınlanan Öcalan'ın savunmaları bu görüşlerle doludur. İmralı'ya giden heyetle yaptığı ilk görüşmede ise (3 Ocak 2013) PYD'ye gönderdiği mesaj, PYD'nin ABD yanlısı “Suriye muhalefeti” ile (yani cihatçı çetelerle) uzlaşmasıdır. “Söyleyin onlara, (PYD'yi kastediyor-nba) Esad'ı desteklemekten vazgeçip Suriyeli muhaliflerle hareket etsinler. Hatta buna karşı çıkan Kürtleri gerekirse elimine etsinler. Araplarla yakınlaşsınlar.” (Radikal Gazetesi, 15.1.2013) Ama gelişmeler PYD'yi farklı bir yol izlemek zorunda bırakacaktı.

** Paris cinayeti işlendiği dönemde Öcalan, “Hakan'ların (MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve ekibi kastediliyor-nba) milyonda bir de olsa planlama ihtimallerini de düşünmüyorum.” diyordu. (İmralı Notları, Mezopotamya Yay. sf. 233) Oysa Sri Lanka'da “Tamil Kaplanları” katledilirken Türk egemenleri, böyle bir “çözüm”ü ne kadar arzuladıklarını ortaya koymuştu. Benzer şekilde Bin Ladin öldürüldükten sonra da PKK liderlerinin bu şekilde katledilmesi üzerine çok durulmuştu. ABD'nin Ankara Büyükelçisi Ricciardone, cinayetten üç ay önce “Bin Ladin operasyonunda uygulanan taktikleri Türkiye'ye de önerdik” demişti. Paris'teki cinayetin ABD-Türkiye ortaklığı içinde işlenmiş olması güçlü bir olasılıktı. Fakat Kürt hareketi ve AKP, Paris cinayetinin “İmralı'da başlayan süreci sabote etmek için yapıldığı” noktasında birleştiler. Ve “katillerin amacına ulaşmaması için, sürecin devam etmesi gerektiği”nde hemfikir oldular.

*** Hürriyet gazetesinin o dönemki Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök köşesinde, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ırkçılığa karşı mücadele edip sonrasında “devlet başkanı” olan Mandela ile Öcalan arasında paralellik kuruyor, “eğer barışa hizmet edecekse, Öcalan'ı muhatap almaya hazır olmak gerektiğini” söylüyordu. Keza Radikal gazetesi yazarı Cengiz Çandar “İki Abdullah” başlıklı makalesinde, dönemin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile Abdullah Öcalan'ı kastederek “Çankaya'daki Abdullah ile İmralı'daki Abdullah'ın iradelerinin kesişmesi”nden söz ediyor ve “iki Abdullah'ın Kürt sorununu çözeceğine dair inciler döktürüyordu. Gündem yazarı Veysi Sarısözen ise, “Nobel barış ödülü”nün Erdoğan ve Öcalan arasında paylaşabileceği temennisinde bulunuyordu.

Roboski'nin bombalanmasının Erdoğan'ın bilgisi ve onayı ile yapıldığı; Paris cinayetini işleyen katilin de MİT tarafından görevlendirildiği ortaya çıktı. Fakat Kürt hareketi “açılım”, “çözüm” vb. adlarla yürütülen “barış” görüşmelerine öylesine angaje olmuştu ki, bu gerçekleri görmezden gelmeyi tercih etti. Hatta “Paris cinayeti, İmralı sürecini baltalamak için yapıldı” diyerek, ABD ve AKP'yi aklayan bir çabaya girildi. Bir kez daha ne idüğü belirsiz “derin devlet” argümanlarıyla suçu belirsiz bir gücün üzerine yıktılar. AKP-Cemaat çelişkisi su yüzüne vurunca da, bu kez “paralel devlet” dedikleri “Gülen Cemaati”ne yüklediler.

kişi, konuşulanları kaydediyor, kimi zaman söze karışıyor, müdahalelerde bulunuyordu. İmralı'ya götürülen ve İmralı'dan alınanlar (mesaj, mektup vb. her şey) MİT'in denetiminden geçiyordu. "İmralı Tutanakları" adıyla bu görüşmelerin bir kısmı gazetelerde yer aldı, daha sonra Kürt hareketi tarafından da kitaplaştırıldı. Görüşmelerin hangi koşullarda, nasıl bir ortamda ve içerikte yapıldığı net bir biçimde ortaya çıktı. (*)

Devletin aylarca Öcalan'la görüşerek hazırladığı yeni plan, gerilimin sınır dışına çıkması karşılığında kimi reformların yapılacağı sözüydü. Bunlar da esas olarak, anayasada vatandaşlık tanımının değişmesi (Türk'tür yerine Türkiyeli demek) ve tutuklu KCK'lilerin tahliyesinden ibaretti.

"Çözüm süreci"ne ilk destek mesajları, Koç ve Sabancı gibi işbirlikçi burjuvazinin en büyüklerinden geldi. Güler Sabancı, "Türkiye'yi ekonomik olarak uçurur" diyerek, desteklerinin gerçek nedenini ortaya koydu. Dönemin TUSİAD Başkanı Muharrem Yılmaz ile birlikte Güler Sabancı, Mustafa Koç, Ümit Boyner, Nihat Özdemir gibi, işbirlikçi tekellci burjuvazinin "ağır topları" Cizre'ye giderek "iş dünyası zirvesi"ni orada gerçekleştirdiler. TUSİAD Başkanı, "çözüm sürecinin iktisadi ayağını güçlendirmek ve sahiplenmek amacıyla" Cizre'ye geldiklerini açıkladı ve "çözüme yatırıma geldik" dedi. Ardından ABD Büyükelçisi Ricciardone, Kürt illerini kapsayan bir geziye çıktı. Ve gerek TUSİAD, gerekse Ricciardone, Kürt Belediye Başkanları ve Kürt burjuvaları tarafından büyük bir memnuniyetle karşılandı.

Türk tekellci burjuvazinin bu süreçte neden destek verdiği çok açıktır. Onlar Kürdistan'ı öteden beri hammadde ve ucuz işgücü kaynağı olarak gördüler. PKK ile çatışmalar sona erdiğinde, bu kaynaklardan daha rahat yararlanacaklardı, kriz ortamında adeta bir "can suyu"na kavuşacaklardı. Aynı şekilde Kürt burjuvaları da oldukça istahlıydı. Onlar da "çözüm süreci" ile birlikte önlerinin açılacağını, karlarını arttıracaklarını düşünüyordu. Çünkü yerli-yabancı tekeller, Kürt burjuvaları üzerinden sömürülerini gerçekleştiriyordu. LCW, Mango, Zara, Kiğılı

Ulusal sorun, bir yerde burjuvaların kendi pazarına hakim olabilme sorunudur. Her ulusun burjuvazisi, ulusal kurtuluş hareketlerini bunun için destekler. Ama sömürü ve zulmü şu ya da bu ulustan burjuvanın yapması, halkın çekeceği acıyı azaltmaz. Güney Afrika Cumhuriyeti örneğinde görüldüğü gibi, egemenlerin rengi değişmiş, fakat işçi ve emekçilerin üzerindeki baskı ve sömürü değişmemiştir. Buna Filistin'den Latin Amerika'ya kadar daha pek çok örnek gösterilebilir.

gibi şirketler, Kürt burjuvalarla "alt sözleşme" yaparak, ağırlıklı olarak tekstil ve hizmet sektöründeki işyerlerinde çoğunluğunu kadınların oluşturduğu Kürt işçilerini fason çalıştırıyorlardı.

Sonuçta başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin "çözüm süreci"ni neden destekledikleri belliydi. Onun için büyük bir memnuniyetle, alkışlarla karşıladılar. Peki ya Kürt halkı?

Kürt halkı "çözüm süreci"ne şüpheye yaklaştı. Çünkü egemenler ne zaman "barış", "çözüm", "demokrasi" demişlerse, daha büyük bir baskı ve saldırıyla karşılaşmışlardı. Öncesi bir yana "Kürt açılımı"nda yaşadıkları üzerinden daha bir-kaç yıl geçmişti. O yüzden mesafeli duruyorlar, "yine oyuna mı getiriliyoruz, kandırılıyor muyuz" sorularını soruyorlardı. Ayrıca anayasada "Türkiyeli" yazması ve KCK'lilerin serbest bırakılması, Kürt halkının taleplerini ne kadar karşılayabilirdi? Kürt işçisinin, emekçisinin yaşamında herhangi bir iyileştirme getirmeyen "çözüm" gerçekten çözüm olabilir miydi?!

Ulusal sorun, bir yerde burjuvaların kendi pazarına hakim olabilme sorunudur. Her ulusun burjuvazisi, ulusal kurtuluş hareketlerini bunun için destekler. Ama sömürü ve zulmü şu ya da bu ulustan burjuvanın yapması, halkın çekeceği acıyı azaltmaz. Güney Afrika Cumhuriyeti örneğinde görüldüğü gibi, egemenlerin rengi değişmiş, fakat işçi ve emekçilerin üzerindeki baskı ve sömürü değişmemiştir. Öyle ki, greve çıkan maden işçilerine siyahi polisler ateş açmış 34 işçiyi katletmiştir. Buna Filistin'den Latin Amerika'ya kadar daha pek çok örnek gösterilebilir.

Özcesi, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin sevinçle karşıladığı bu süreci, Kürt halkının kaygıyla karşılaması, eşyanın tabiatına uygundu. Burjuvaların çıkarına olan bir gelişmenin, halkların çıkarlarına hizmet etmesi, barış ve huzur getirmesi mümkün değildi çünkü.

Kürt halkının kendi deneyimleriyle öğrendiği bu gerçeği ve onun yarattığı haklı kaygıları örtbas edebilmek için, Kürt Türk siyasetçileri -ve tabi ki medya- seferber oldular. Öcalan'a övgüler düzerek ve Kürtlerin kaybedeceği bir şey olmadığını söyleyerek halkı ikna etmeye

uğraştılar. Sürecin kitleye duyurusunun Newroz günü yapılması da bunun bir parçasıydı.

2013 Newroz'u "çözüm süreci"nin tüm dünyaya duyurulduğu, yüzlerce yerli-yabancı basın mensubunun izlediği, devletin üst düzey yetkililerinin an be an takip ettiği bir "bayram havası"nda geçti. Önceki yılların yasaklı-çatışmalı Newroz'ları geride kalmış, "yepyeni bir dönem" başlamıştı(!) Dünyaya böyle bir tablo sundular. Ve Diyarbakır'daki kutlamalarda Öcalan'ın mektubu Kürtçe ve Türkçe olarak ("İmralı heyeti"nde yeralan Sırrı Süreyya Önder-Pervin Buldan tarafından) okundu. Mektupta "silahlı direniş sürecinden, demokratik siyaset sürecine" geçildiği, "artık silahlar sussun, fikirler ve siyasetler konuşsun" noktasına gelindiği ilan ediliyordu. Newroz'a katılan yüzbinlerin bu mektubu, dolayısıyla "çözüm süreci"ni onayladığı izlenimi veriliyordu.

Fakat Newroz'da açılan bazı pankartlar, halkın kaygısını açıkça ortaya koymuştu. Örneğin "Savaşa da barışa da hazırız!" diye yazıyordu bir pankartta. Bir diğerinde, Kürtçe "barış" anlamına gelen "aşiti" sözcüğü ile kelime oyunu yapılarak "Aşiti şaşiti" yazıyordu; yani "Barış şaşırma" uyarısı yapılıyordu. Keza bir grup genç, ellerinde PKK bayrakları ile kürsüyü işgal ediyor ve yaptıkları Kürtçe konuşmada AKP'ye asla güvenmediklerini, savaşa hazır olduklarını belirtiyorlardı.

Selahattin Demirtaş da Newroz sonrası yaptığı değerlendirmede, Kürt gençlerinin "süreç"ten rahatsız olduğunu ifade etti. Ayrıca mektubun içeriği de başta gençler olmak üzere direnişçi kesimlerden tepki almıştı. Özellikle "misak-ı milli"den, "İslamiyetin birleştiriciliği"nden sözeden bölümleri, Kürt milliyetçilerini bile rahatsız etmişti. Mektubun bütünü, ABD ve işbirlikçilerinin argümanlarıyla örtüşüyor, onların bölgeye dönük yayılmacı politikalarına ideolojik kılıf uyduruluyordu.

Aynı tarihlerde (Nisan 2013) "akıl insanlar" adıyla heyetler oluşturuldular. (Türkiye'nin 7 coğrafi bölgesinde dolaşacak 9 kişilik gruplardan toplam 63 kişi seçilmişti.) Kürt hareketi, "akıl insanları" Güney Afrika Cumhuriyeti ve İrlanda'da olduğu gibi, iki tarafı da dinleyecek ve orta yolu bulacak bir "hakem" olarak görüyor ve etkin bir rol

* Yayınevinin notu: İmralı görüşmeleriyle ilgili ayrıntılı bir yazı, dergimizin Nisan 2016 tarihli sayısında yayınlanmıştır.

biçiyordu. Fakat AKP, “akiller”in görevini, “bölgelerde paneller, konferanslar düzenlemek, yapılan çalışmalarını hükümete rapor etmek”le sınırladı. Hatta **Erdoğan, asıl işlevlerinin “psikolojik hareket” olacağını açıkça söyledi. İçlerine “sol”dan kimi isimleri de kattıkları bu heyetler, bölge bölge dolaştılar. Amaçları, sadece Kürt halkını değil, şoven-milliyetçi kesimleri de yatıştırmaktı. Fakat başaramadılar, gittikleri birçok yerde protesto edildiler, hatta saldırıya uğradılar.** Her ne kadar rakip kliklere darbeler indirip zayıflatmışlarsa da, kavga bitmemişti ve Kürt sorununda uzlaşma sağlanamamıştı. Ayrıca yıllar yılı topluma zer-kedilen şoven düşüncelerin, bir-kaç ayda ve AKP eliyle değişmesi mümkün değildi. Zaten Gezi Direnişiyle birlikte “akiller”in gerçek yüzü iyice açığa çıkacak ve 26 Haziran’da Başbakan’a sundukları raporla görevleri son bulacaktı.

Buna karşın Kürt hareketi, plan dahilinde üzerine düşeni yerine getiriyordu. 25 Nisan 2013 tarihinde, -dünyadan ve ülkeden yüzü aşkın basın mensubunun katıldığı- **Kandil’de bir basın toplantısı düzenlendi. PKK, 8 Mayıs 2013 tarihinden itibaren Türkiye’deki silahlı güçlerini çekeceklerini duyurdu. Böylece sürecin birinci aşamasının tamamlanacağı; sıranın ikinci aşamaya, yani AKP’nin vaatlerinin yerine getirmesine geldiğini belirttiler. Üçüncü ve son aşamada ise, tamamen silahsızlanacaklardı!**

Söyledikleri gibi 8 Mayıs’tan sonra gruplar halinde Türkiye’den çıkmaya başladılar. Ne var ki, “ikinci aşama”da yeralan vaatlerin hiçbirini yerine getirilmedi. (“Demokratik anayasa” çerçevesinde vatandaşlık tanımının değişmesi, koruculuğun kaldırılması, KCK tutsaklarının serbest bırakılması, vb.) Böylece ne ikinci, ne de üçüncü aşamaya geçilebildi...

ABD’nin Ortadoğu planlarına uygunluğu

2011 yılında Oslo görüşmeleriyle başlayan ve belli bir kesintiden sonra 2013 başında İmralı’ya ziyaretle ivmelenen “çözüm süreci”nde; PKK önce ateşkes ilan etti, ardından elinde tuttuğu kamu görevlilerini serbest bıraktı ve son olarak “geri çekilme”yi başlattı. Buna karşın devletin attığı hiçbir adım olmadı.

İşin daha ilginç yanı; Kürtlerin hem

yüzölçümü, hem de nüfus bakımından en geniş kesimi Türkiye’de yaşadığı halde, ABD ve işbirlikçilerinin “çözüm” adına PKK’dan istedikleri, silahlı güçlerini, sadece Türkiye’den çıkarmasıydı. Kürdistan’ın diğer üç parçasında (İran, Irak, Suriye) PKK’nin silahlı varlığını sürdürmesini hiç sorun etmediler. Dahası, o bölgelerde silahlı bir güç olarak kalmasından, hatta o devletlere karşı savaşmasından yana oldular. Sadece bu yaklaşım bile, ABD’nin Kürt hareketini Ortadoğu’daki hegemonya savaşında kullanmak istediğini ve “çözüm süreci”ni de bu doğrultuda başlattığını ortaya koyuyordu.

ABD, Ortadoğu’da İran’ı çevreleme stratejisini büyük bir hızla yaşama geçirme derdindeydi. Suriye’de kışkırttığı iç savaş da, İran savaşının provası niteliğindeydi. Fakat **Suriye’deki Baas rejimi, sanıldığından daha dirençli çıkmış, Rusya’nın da desteğiyle ayakta kalmayı başarmıştı. Bu koşullarda ABD’nin Ortadoğu’daki işbirlikçilerine çok iş düşüyordu. Buna Irak’ta kurulan “Bölgesel Kürt Yönetimi” de dahildi.**

ABD, Kürt burjuvalarının bir kesimini yedeklemeyi başarmıştı. Ayrıca Türk egemenlerini, Irak’taki Kürt yönetimiyle ekonomik çıkarlar üzerinden buluşturmuştu. Burada tek engel, halen sürmekte olan Kürt ulusal mücadelesiydi. Bunu sonlandırmadan, ne Irak Kürdistanı’ndaki petrol ve doğalgazı Türkiye üzerinden uluslararası pazarlara açabilir; ne de İran ve Suriye başta olmak üzere Ortadoğu’daki yayılmacı politikalarını yaşama geçirebilirdi. Üstelik Suriye’nin kuzeyinde (Rojava) Kürtler özerklik ilan etmişti. **ABD’nin bölgedeki tüm Kürtleri arkasına alabilmesi için PKK’nin desteğine; Türk devletiyle PKK arasında süregelen savaşı bitirmeye ihtiyacı vardı.**

Esasında sadece ABD değil, diğer emperyalist güçler de PKK ve Kürtler üzerinde etkin olma savaşı veriyordu. Yeni paylaşım savaşında Ortadoğu’nun; Ortadoğu’da ise Kürtlerin öneminin artması, emperyalistlerin Kürtleri kazanma çabasını daha çetin bir hale büründürmüştü. Elbette ABD, rakiplerine göre daha avantajlıydı. En başta AKP gibi işbirlikçisi bir hükümete istediklerini yaptırabilirdi. “Çözüm süreci” dediklerisüreç böyle başladı.

Buna karşın Kürt hareketi “çözüm süreci”ni, emperyalistlerden,

Kürtlerin hem yüzölçümü, hem de nüfus bakımından en geniş kesimi Türkiye’de yaşadığı halde, ABD ve işbirlikçilerinin “çözüm” adına PKK’nin silahlı güçlerini sadece Türkiye’den çıkarmasını istemeydi. Kürdistan’ın diğer üç parçasında (İran, Irak, Suriye) silahlı varlığını sürdürmesini hiç sorun etmediler. Dahası, o bölgelerde silahlı bir güç olarak varlığını korumasından, hatta o devletlere karşı savaşmasından yana oldular. Sadece bu yaklaşım bile, ABD’nin Kürt hareketini Ortadoğu’daki hegemonya savaşında kullanmak istediğini ve “çözüm süreci”ni de bu doğrultuda başlattığını ortaya koyuyordu.

onların bölgeye dönük hesaplarından bağımsız, hatta hepsine karşı “yerli bir proje” olarak sundu. Fakat “süreç”ten en çok rahatsız olan ülkenin İran olduğunu, onlar da itiraf ediyordu. Yani bu “yerli proje”, ABD’nin bölgede hedefe çaktığı İran’ı rahatsız ediyor, ama nasıl oluyorsa ABD’den “bağımsız” yürütülüyordu! Adeta “ABD’ye rağmen ABD için” üretilmişti! Böylece -farkında olarak ya da olmayarak- AKP’yi de, Türk egemen sınıflarını da emperyalizmden bağımsızmış gibi gösterdiler. Oysa MİT Müsteşarı Hakan Fidan, “çözüm süreci” başlamadan önce Dışişleri Bakanı ile birlikte Ankara’da ABD-AB büyükelçilerine bilgi sunmuştu. Keza başında Ahmet Türk ve Nazmi Gür’ün olduğu bir Kürt heyeti, “çözüm süreci” başladıktan sonra ABD’ye gitmiş ABD’nin üst düzey yetkilileriyle görüşmüşlerdi. Ahmet Türk, ABD’nin bu süreci “teşvik edici bir rol oynaması” gerektiğini belirtmiş, başta ABD olmak üzere “uluslararası güçlerden yardım beklediklerini” söylemişti. (22 Mayıs 2013-Milliyet)

PKK’nin önderlerinden Murat Karayılan ise, “çekilme” döneminde yaptığı basın toplantısında şunları söylüyordu: “Başta ABD, AB, Rusya olmak üzere tüm uluslararası güçleri Kürt sorununun çözümüne dönük başlattığımız bu hamlenin başarısı için destek sunmaya çağırıyoruz.” Bu çağrıya ilk yanıt Beyaz Saray’dan geldi: “Türkiye halkına 30 yıldan fazla bir süredir birçok acı ve kedere neden olan bir mücadelenin barışçıl şekilde çözüm çabalarını alkışlıyoruz.” Ardından AB Genişleme Komiseri sözcüsü, memnuniyetlerini belirtti: “Bu karar, terörün sona ermesi ve Türkiye’nin tüm vatandaşlarına barış ve refah getirilmesi yolunda yeni bir adımdır.” Fakat Rusya’dan herhangi bir açıklama gelmedi. İran ise açıktan karşı çıkıyor ve süreci, “emperyalist-siyonist bir proje” olarak tanımlıyordu.

Kısacası, “çözüm süreci”nin arkasında kimlerin yer aldığı; kimlerin memnun, kimlerin rahatsız olduğundan; kimlerin alkışlayıp, kimlerin ateş püskürdüğünden kolayca anlaşılıyordu. Hal böyleyken “**çözüm süreci**” adı altında kitleleri yıllarca oyaladılar, mücadelayı olabildiğince geriye çektiler. “Çözüm sürecini baltalayacağı” gerekçesiyle, Türkiye tarihinin en büyük halk ayaklanmasına Kürt halkının kitlesel katılımını durdurdular. Direnişin temel talebi olan “hükümet

istifa" sloganına karşı çıktılar ve direnişi bir an evvel bitirmeye çalıştılar.

Gezi direnişin halkın geniş kesimlerinde yankı bulması ve Kürt hareketinin geriye çeken tutumuna tepki gösterilmesi üzerine, sonrasında "yanlış oldu" türünden örtük bir özeleştirme yapılmaları durumu kurtarmıyor. AKP'nin bir halk hareketiyle yıkılmasına Kürt hareketinin o dönem engelleyici bir rol üstlendiğini ortadan kaldırmıyor. Kaldı ki, yaptıkları "özeleştirme" de, Kürt hareketine ve "çözüm süreci"ne karşı artan tepkileri bastırabilmek içindi. Özellikle bir süredir arkalarına aldıkları Türkiye devrimci hareketini kaybetmeme amacı taşıyordu. Zaten "özeleştirme"nin Öcalan üzerinden –devletin bilgisi dahilinde– verilmesi de, bunun açık göstergesiydi.

AKP'li bakanların "entegre süreci" dedikleri, ("Kürt açılımı"nın mimarı olarak gösterilen Beşir Atalay'ın ağızdan "PKK'yi silahsızlandırmak"tan sözettiği) PKK'nin tasfiyesini amaçlayan –en azından Türkiye sınırları içinde etkisizleştiren– "çözüm süreci" her aşamada AKP'ye yaradı. Başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye işçi ve emekçileri ve genel olarak devrimci hareket ise, bu süreçte çok şey kaybetti.

"Çözüm süreci"nin zirvesi ve sonu: Dolmabahçe Mutabakatı

Gezi Direnişi'nin hemen ardından HDP'nin kurulması, egemen sınıfların bu süreçteki amaçlarının önemli bir parçasıdır. Ekim 2013 tarihinde HDK'dan (Halkların Demokratik Kongresi) HDP'ye geçtiler. HDK varlığını koruduysa da iyice işlevsizleşti. HDP ise, Türkiye devrimci hareketini parlamentarizme çekme, haklarını sokakta aramaya başlayan kitleleri yeniden sandığa döndürme misyonunu üstlendi. Ve bunu büyük oranda başardı. Birçok örgüt HDP'nin içinde yer aldı, milletvekili, belediye başkanı listelerine girdiler; bir kısmı da dışarıdan destekledi. Bunun dışında kalan devrimci örgütler, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadardı.

Kendi adımıza esen bu rüzgara karşı durduğumuzu ve her aşamada kararlı bir mücadele yürüttüğümüzü rahatlıkla söyleyebilecek durumdayız. "Çözüm süreci"ni başından itibaren eleştirdik, reformizme ve parlamentarizme karşı ideolojik-siyasi mücadeleyi yükselttik. O dönem legal ve illegal

Erdoğan, "çözüm süreci" boyunca Öcalan üzerinden PYD'yi yönlendirmeye çalışmış, cihatçı çetelerle birleşmeye zorlamıştı. Ancak Kobane direnişi ile PYD, IŞİD'i yenen tek güç olarak büyüyünce, ABD'nin de desteğini alarak hakimiyet alanını genişletti ve dünya kamuoyunun sempatisini toplayan bölgedeki en önemli örgüt haline geldi. Erdoğan'ın 7 Haziran 2015 seçimleri öncesinde "masayı devirmesi"nin asıl nedeni, PYD'nin kazandığı bu başarılarıdır ve Türkiye'nin bu konuda artık hiç bir şey yapamaz hale gelmesidir. Böylece ABD patentli "çözüm süreci"nin sonuna gelindi. Bundan sonrası şoven saldırganlığın yeniden başat hale geldiği, Kürt illerinin ablukaya alındığı ve katliamların yapıldığı tam bir vahşet dönemiydi...

basınımızda yeralan değerlendirmeler ve öngörüler, bugün kanıtlanmış gerçekler olarak orta yerde duruyor. (Merak edenler o dönem çıkan yayınlarımızı, internet sitemizden ulaşabilirler.)

Kendisine "komünist", "Marksist-Leninist" diyen birçok devrimci hareket ise, "Kürt açılımı" gibi "çözüm sürecini" de desteklediler. Elbette "süreç" hüsrana bittikten sonra çok şey yazıp söylediler. Ama önemli olan, kritik anlarda, zor dönemelerde ve zamanında doğru tavrı alabilmektir. O dönem geçtikten ve her şey ayan-beyan ortaya döküldükten sonra (daha da önemlisi egemenler açısından maksat hasıl olduktan sonra) doğruları söylemenin hiçbir kıymeti harbiyesi yoktu. Ama oportünizm, her kritik aşamada yaptığı gibi, "çözüm süreci"nde de misyonunu yerine getirdi. (*)

Sonuçta 2011'den 2015 yılına kadar "çözüm süreci" aldatmacasıyla kitleleri ve devrimci-demokrat kesimleri oyaladılar. Süreç, Suriye savaşıyla birlikte başlamıştı; yine Suriye savaşının bir aşamasında bitirildi. O aşama; 2014 Ekimi'nde Kobane'de Kürt hareketinin zaferi, ardından kantonların birleşmesiyle Rojava'da fiilen bir Kürt devletin kurulmasıydı.

Kobane'ye IŞİD'in saldırısı, büyük bir direnişi doğurdu. Tüm dünyada destek eylemleri gerçekleşti. Türkiye'de 6 ile 8 Ekim tarihleri arasında tam üç gün boyunca başta Kürt illeri olmak üzere hemen her yerde kitle gösterileri, polisle çatışmalar yaşandı. Erdoğan'ın "Kobane düştü, düşecek" sevinci kursağında kaldı. Bu durum, AKP'nin Kürt halkına karşı girişeceği yeni saldırılara vesile yapıldı. "Çözüm süreci" kesintiye uğradı, Öcalan'la görüşmeler aylarca kesildi...

Bu kesintiden sonraki ilk görüşmede Öcalan, "4-5 ay içinde tüm Ortadoğu'nun geleceğini belirleyecek büyük demokratik

çözümün sağlanacağını" duyurdu. Sözü nü ettiği 4-5 ay, tam da seçim zamanına denk geliyordu! Ardından **İmralı heyeti ile hükümet yetkilileri 28 Şubat 2015 tarihinde Dolmabahçe Sarayı'nda Öcalan'ın "müzakere başlıkları" olarak sıraladığı 10 maddede kamuoyuna duyurdular.** Adına "Dolmabahçe mutabakatı" denilen bu görüşmede, "izleme komitesi" ve "hakikatleri araştırma komisyonu" kurulması gibi maddeler de bulunuyordu. Mutabakat, "İmralı heyeti" olarak görüşmeleri gerçekleştiren üç milletvekiliyle, hükümeti temsilen üç bakanın biraraya geldiği toplantıda imzalandı. Sonrasında bir çok tartışmaya neden olan bu fotoğraf, "çözüm süreci"nin zirvesini, aynı zamanda sonunu resmediyordu. Erdoğan, kısa bir süre sonra bu mutabakatı onaylamadığını belirtecek, hatta "Kürt sorunu diye bir şey yoktur" diyerek, eski retoriğine dönecekti.

Çünkü Erdoğan, 17-25 Aralık operasyonlarının ardından Gülen Cemaati ile yollarını ayırmış ve kendine yeni "müttefik" olarak Avrasyacıları seçmişti. Ergenekon davasını Cemaat'in üzerine atarak özür dilemiş, bu davadan yargılananların tahliyesini başlatmıştı. Elbette bu tercih, Suriye savaşının geldiği nokta ve ABD ile olan ilişkilerinin bozulmasıyla bağlantılıydı. Türkiye, "çözüm süreci" boyunca Öcalan üzerinden PYD'yi yönlendirmeye çalışmış, cihatçı çetelerle birleşmeye zorlamıştı. Ancak cihatçı çeteler Kürtlerin elde ettiği özerkliği tanımayınca, PYD "üçüncü yol" adını verdiği, Esad rejimine de ABD işbirlikçisi muhalefete de mesafeli durma politikasını sürdürmüştü. Kobane direnişi ile PYD, IŞİD'i yenen tek güç olarak büyüyünce, ABD'nin de desteğini alarak hakimiyet alanını genişletti ve dünya kamuoyunun sempatisini toplayan bölgedeki en önemli örgüt haline geldi. Erdoğan'ın 7 Haziran 2015 seçimleri öncesinde "masayı

* Örneğin ESP, tam da "çözüm süreci" döneminde Öcalan'ın taktirine mazhar oldu, ardından başkanları HDP'nin eşbaşkanlığına getirilerek ödüllendirildi. Öcalan, HDP'nin kuruluş kongresine (27 Ekim 2013) gönderdiği mesajda; "71 devrimciliği devlete isyan devrimciliği idi. 40 yıllık isyandan sonra devletle müzakere önemlidir" diyerek, Türkiye devrimci hareketini sürece ortak etmeye çalıştı. 22 Haziran 2014'te gerçekleşen "olağanüstü kongre"ye gönderdiği mesajda ise, "Türkiye'de sosyalizme ve açık bir demokrasiye gideceksek, bu demokratik müzakere süreciyle olacaktır" diyordu. Emperyalistler ve işbirlikçileriyle yürütülen "müzakereleri" "sosyalizmin yolu" olarak gösteriyor, kendine "sosyalist" diyen kurum ve kişiler de bu sözleri alkışlıyordu. Kürt hareketine öylesine angaje olmuşlardı ki, en bariz yanlışlarını bile eleştiremez durumdaydılar. Örneğin Gezi direnişinde Kürt hareketinin geri durmasına, onlardan özeleştiril açıklamalar gelene kadar HDK-HDP içinde yeralan hiçbir kurum ses çıkarmadı. Keza AKP-Cemaat çatışmasında Kürt hareketinin AKP'den yana tavır almasına da kimi sessiz kaldı kimi de Kürt hareketinin tutumunu benimsedi.

devirmesi”nin asıl nedeni, PYD’nin kazandığı bu başarılarıdır ve Türkiye’nin bu konuda artık hiç bir şey yapamaz hale gelmesidir.

Böylece ABD patentli “çözüm süreci”nin sonuna gelindi. Bundan sonrası şoven saldırganlığın yeniden başat hale geldiği, Kürt illerinin ablukaya alındığı ve katliamların yapıldığı tam bir vahşet dönemiydi...

Emperyalizmin “barış”ı...

Bugüne dek PKK tam 9 kez ateşkes ilan etmiş ve birçok kez de “barış” süreci başlatılmıştır. Dünya genelinde ise, 1990’dan 2010 yılına kadar geçen sürede 102 barış görüşmesinin gerçekleştiği, 585 barış anlaşması imzalandığı saptanmış durumda. Bunların yarısı ilk 5 yıl içinde bozulmuş. Hepsinde de asıl olarak hükümetler anlaşmaya uymamışlar. Türkiye’de de farklı olmadı.

’93 ateşkesinden bu yana ‘barış’, Kürt hareketinde belirli aralıklarla yükseltilen bir talep olageldi. Neden ve nasıl, hangi koşullarda, kim için, kimin yararına vb. sorulmadan, koşulsuz bir barış talebi yineleni durdu. Kimileri bunu ‘onurlu barış’ diyerek allayıp pullasa da, emperyalist-kapitalist sisteme dokunmayan, hatta onun işine yarayan bir ‘barış’ talebinin onurlu olmayacağı açıktı.

Kürt ulusal hareketinin toplumsal tabanını, yoksul Kürt köylüsü, emekçisi oluşturuyor; gerillanın da ağırlıklı kısmı, bu sınıflardan geliyor. Buna karşın vaat edilen “barış” Kürt işçi ve emekçisinin yaşamına dair hiçbir değişiklik içermiyordu. Söylenildiği gibi anayasada vatandaşlık tanımının değişmesi, KCK’lilerin tahliyesi veya bir af ile herkesin eve dönmesi, Kürt halkının taleplerini karşılamaya yetmiyordu. İşsizlerin iş, köylünün toprak, halkın özgürlük talebinin karşılanmadığı bir yerde “toplumsal barış”tan söz etmek mümkün değildi. Bu olsa olsa emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin barışı olurdu ki, onların barışı da halkın üzerindeki baskı ve sömürünün artmasından başka bir anlama gelmezdi.

Esasında bu sistemde ‘barış’, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin kendi çıkarları için kullandığı demagojik kavramlardan biri haline geldi. Tıpkı demokrasi, özgürlük, eşitlik gibi... Ve

‘barış’ın lafzının en fazla edildiği zamanlar, savaşın daha yaygın, şiddetli bir hal aldığı dönemler oluyordu.

Emperyalistler arası ‘barış’ın anlamı bu iken, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren örgütlerle egemen güçler arasındaki ‘barış’ da pek farklı değildi. Özellikle ‘90’lı yıllar, bir çok küçük-burjuva hareketin ‘barış’ adı altında teslim alınıp tasfiye edildiği bir kesit oldu. IRA’dan ETA’ya ulusal kurtuluş mücadelesi veren hareketler başta olmak üzere, gerilla savaşı veren bir dizi küçük-burjuva örgüt, egemen sınıfların sözde barışıyla, o güne dek elde ettikleri kazanımları yitiren bir sürece girdiler. Bir çoğu ya parçalandı ve güçten düştü; ya da tamamen tasfiye olup düzene eklemlendi. Dolayısıyla bu süre boyunca yapılan ‘barış’ görüşmeleri, hep egemen sınıflara yaradı. Devrimci yapıları reformize etmenin, düzen içine çekmenin zehirli yemi haline geldi.

Bu “zehirli yem” Kürt ulusal hareketi için de kullanıldı. Kürt örgütleri içinde en devrimcisi olan PKK, “siyasal çözüm” çıkmazına sokularak adım adım teslimiyet ve tasfiye çizgisine çekildi. “Müzakere ile yapılan barışın kazanımı, kaybedeni olmaz” sözü, bir demagojiden ibaretti. Kazanımı da kaybedeni de belli olan örnekler önümüzde duruyordu. Bu süreçlerde kazanan, her zaman burjuvazi oldu; ezilen halklar, işçi ve emekçiler ise, hep kaybetti.

“Silah elde etmeye ve bunların kullanışını öğrenmeye çalışmayan ezilen bir sınıf, (ezilen bir halk-bn) köle muamelesi görmeyi hak eder” diyor Lenin. Silahlarını emperyalistlere teslim eden ezilen bir halk için, bu çok daha geçerlidir. Ezilen sınıf ve halklar için çözüm; emperyalizmden ve işbirlikçilerinden af dilenmek, onların merhametine sığınmak değil, daha fazla örgütlenmek ve silaha sarılmaktır. Başka türlü ayakta kalma, hatta yaşama şansı bile yoktur. Burjuvazinin egemenliği yıkılmadan, işçi ve emekçilere, ezilen halklara barış ve huzur gelmez! Aksine örgütsüz-öndersiz kalmanın faturasını, en ağır biçimde öderler. Ki, yaşanan örnekler bunun somut kanıtlarıyla doludur.

Gerçek “barış” sosyalizmle gelecektir. Kapitalizm yıkılmadan “barış” hayalleri kurmak ham hayaldir. Çünkü her zaman silaha ilk başvuranlar,

egemen sınıflar olmuştur. Ona karşı direnişe geçmek ise, bir tercih değil, zorunluluktur; ayrıca son derece meşrudur. Bunlar konjonktürel-taktiksel değil, her dönem geçerli olan, defalarca kanıtlanmış stratejik-ilkesel doğrulardır.

Hal böyleyken Kürt hareketinin demagogları -ve onların peşine takılan devrimci, demokrat kurumlar- emperyalist çözüm ve “barış” çağrılarına karşı çıkan komünistleri, “zamanın ruhunu anlamamak”la, “geride kalmak”la, “dogmatiklik”le suçladılar. Emperyalistlerle ve işbirlikçileriyle uzlaşmayı, Lenin’in “hiç uzlaşma olmayacak mı” makalesiyle aklamaya kalktılar. ML’yi açıktan reddetmelerine rağmen, salt komünistleri sıkıştırabilmek için, Lenin’i referans gösterdiler!

Oysa Lenin sözkonusu makalede şöyle diyordu: “Politikada bazen sınıflar ve partiler arasında son derece karmaşık ulusal ve uluslararası ilişkilerin sözkonusu olduğu, herhangi bir grevde varılan bir ‘uzlaşma’nın haklı mı olduğu, yoksa bunun bir grev kırıncısının, hain bir liderin haince ‘uzlaşması’ mı olduğu sorunundan çok daha karmaşık durumların olacağı kendiliğinden anlaşılır... Parti örgütünün ve bu adı almayı hak etmiş parti liderlerinin önemi de zaten... karmaşık siyasal sorunları çabucak ve doğru çözmek için gerekli bilgileri, gerekli deneyimleri ve yanı sıra gerekli siyasal içgüdüyü edinmekten ibarettir... Tarihin her özel ya da özgül anında karşımıza çıkan pratik-siyasal sorunlarda, devrimci sınıf için uğursuz oportünizmi cisimleştiren, kabul edilmesi olanaksız, ihanet niteliğindeki uzlaşmaları ayırt etmek ve bütün güçleri bunların teşhir edilmesine, bu uzlaşmalara karşı mücadeleye yoğunlaştırmak önemlidir.” (Komünizmin Çocukluk Hastalığı, İnter yayınları, sf. 66-67)

Lenin’in de belirttiği gibi uzlaşma vardır, uzlaşma vardır. Ve ML olmanın en önemli kıstaslarından biri, bunlar arasındaki ayrımı görebilmektir. Nitekim aradan geçen zaman “çözüm süreci” dahil her tür “barış” girişiminin ABD ve işbirlikçilerinin ihtiyaçları doğrultusunda gündeme getirildiğini, koşulların değiştiği-çıkarların farklılaştığı noktada ise, son verildiğini ortaya koydu. Reformistler ve oportünistler her defasında emperyalizmin bu oyununa gelirken; ihtilalci komünistler, “gerekli siyasal içgüdüye” sahip olduklarını, “ihanet niteliğindeki uzlaşmaları” ayırt edebildiklerini gösterdiler.

Ezilen sınıf ve halklar için çözüm; emperyalizmden ve işbirlikçilerinden af dilenmek, onların merhametine sığınmak değil, daha fazla örgütlenmek ve silaha sarılmaktır. Burjuvazinin egemenliği yıkılmadan, işçi ve emekçilere, ezilen halklara barış ve huzur gelmez! Aksine örgütsüz-öndersiz kalmanın faturasını, en ağır biçimde öderler. Gerçek “barış” sosyalizmle gelecektir. Kapitalizm yıkılmadan “barış” hayalleri kurmak ham hayaldir. Çünkü her zaman silaha ilk başvuranlar, egemen sınıflar olmuştur. Ona karşı direnişe geçmek ise, bir tercih değil, zorunluluktur. Ve bunlar konjonktürel-taktiksel değil, her dönem geçerli olan, defalarca kanıtlanmış stratejik-ilkesel doğrulardır.

Kod-29

işçilerin değil,
patronların “ahlaksızlığı”dır!

*“Paranın padişahlığını
karanlığını yobazın
ve yabancının roketini yenecek
İşçi sınıfına selam
Selam yaratana!”*